

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KATEE ROBERT

A DEAL WITH
A DEMON NOVEL

The SUCCUBUS'S PRIZE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

I hope this book
feels like a
gentle, if a little painful,
hug from me to you.
You're doing wonderfully,
and don't let anyone
tell you otherwise!

♥ Ker

Dini travma geçiren tüm bebeklerime

SUCCUBUS'UN ÖDÜLÜ

BİR IBLISLE ANLAŞMA ROMANI

KATEE ROBERT

TRINKETS & TALES LLC

Copyright © 2024 by Katee Robert

Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi Anna Moshak'a ait

Kapak tasarımı Elizabeth Stephens

Geliştirme editörlüğü Manu Velasco Kopya

editörlüğü Tara Rayers

Katee Robert tarafından biçimlendirme

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

[İçerik Notları](#)

1. [Belladonna](#)
2. [Rusalka](#)
3. [Belladonna](#)
4. [Rusalka](#)
5. [Belladonna](#)
6. [Rusalka](#)
7. [Belladonna](#)
8. [Rusalka](#)
9. [Belladonna](#)
10. [Rusalka](#)
11. [Belladonna](#)
12. [Rusalka](#)
13. [Belladonna](#)
14. [Rusalka](#)
15. [Belladonna](#)
16. [Rusalka](#)
17. [Belladonna](#)
18. [Rusalka](#)
19. [Belladonna](#)
20. [Rusalka](#)
21. [Belladonna](#)
22. [Rusalka](#)
23. [Belladonna](#)
24. [Rusalka](#)

[Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

İÇERİK NOTLARI

Tropes: Müzayede

Etiketler: dini travma yaşayan bebeklerim için nazik bir katartik kucaklama, saf romantizm, iblis anlaşmaları, hayır tüm aileni öldüremem... ama gerçekten istiyorum, çift taraflı ateş dildoları, herkes queerdir, o/onlar succubus, şekil değiştirmek seksidir, ateş dildosundan bahsetmiş miydim? seks partileri, utancı her seferinde bir rahatsız edici soruyla fethetmek, evet bebek sahibi olmanın halkıma yardım edeceğinin farkındayım ama bu sana zarar verir ve bu beni vahşi yapar, bahçecilik ruha iyi gelir, SADECE SENİNLE İLGİLENMEME İZİN VER

CW'ler: dini travma (genel olarak, ancak özellikle queerlik, seks, beden imajı, utanç, günah kavramı ve doğumda kadın olarak atanan kişilerin bakire olmaları ve daha sonra çocuk sahibi olmaları beklenen rol ile ilgili)
çocuk demeti), kanser (kardeş, baştan sona tartışılır), istismar (ebeveyn, dini), uyuşturucu (rıza dayalı, büyü), hamilelik (baştan sona tartışılır),
üreme (sonsöz)

BELLADONNA

"P kalemı bana ver. Şimdi imzalamaya hazırım."

Karşımda oturan adam, bana şeytanların çekici olduğu öğretildiği şekilde çekici: koyu renk saçlar, çekici bir şekilde dalgalanacak kadar uzun

gözenekleri görülemeyecek kadar pürüzsüz, muhtemelen güneşte harika bir şekilde bronzlaşan bir cilt; dikkatsizleri günaha teşvik eden fit bir vücut; neredeyse siyah olan ve evreni içine almış gibi görünen koyu kahverengi gözler. Mükemmel görüntüsüyle pek uyuşmayan tek şey yakışıklı yüzündeki dehşet.

Kalemı tutan elini benden uzaklaştırıyor. "Bunu ciddiye almadığından endişeleniyorum."

Keşke bilseydi. Ruhum doğduğum andan beri lekeli. -En azından ailemden duyduğum kadarıyla. Doğumum annemi neredeyse öldürüyordu, ne zaman zorlansam anlatmayı seçtiği uzun ve kanlı bir savaştı bu - yani çocukluğum boyunca düzenli olarak, ergenlik çağına gelip sorular sormaya başladığımda ise neredeyse her gün oldu ve şimdi de neredeyse her konuştuğumuzda oluyor. Annemle babamın anlattığına göre bu doğum, başka hiçbir şeye benzemeyen bir çocuk olacağıının habercisiymiş. Bu yüzden bana Belladonna adını vermişler. Ölümcül. Günahkâr. Onlar için benim adım da aynı şey ve başarısız olduğum tüm yolları unutmama asla izin vermiyorlar.

Neden hayatımda bir kez *olsun işe yaramayayım?*

Kalemı elime almayacağım. Bu sadece kendini şeytan ilan eden bu adamı telaşlandırır ve benim bu anlamaya ihtiyacım var. *Ruth'un* bu anlamaya ihtiyacı var. "Şartları anlıyorum.

Size yedi yıl vereceğim, ancak bu alemde öyle görünmeyecek." Çoklu alemler, cennet, cehennem ve dünyadan daha fazlası. *Buna* inandığımdan emin değilim. Artık cennet ve cehenneme neredeyse hiç inanmıyorum. Boğazımı temizliyorum. "İstemediğim bir şeyi yapmaya zorlanmayacağım ama sizin diyarınızda çocuk sahibi olmayı seçersem, döndüğümde çocuk orada kalacak. Karşılığında, kız kardeşimin kanser tedavisini almasını, iyileştikten sonra istediği bir üniversiteye kabul edilmesini -hem tedavi hem de okul için tüm masrafları karşılanacak- ve yirmi beş yaşına geldiğinde bir güven fonuna erişimini sağlayacaksınız."

Şehvetli ağzı inceliyor. "Evet, şartlar böyle ama-"

"O halde şimdi imzalamak istiyorum. Aklım başımda." Aşağı yukarı. Temelde kusurlu olmamın aleyhime olduğunu düşünmüyorum. Verdiğim kararı anlıyorum; önemli olan tek şey bu. "Bunu senin için kolaylaştırdığım için memnun olman gerekmiyor mu?"

İblis -Azazel- arkasına yaslanıp beni eleştirel bir gözle inceliyor. Bu görmeye alışık olduğum bir bakış, istismar etmek için kusur arayan bir bakış. Ama tekrar konuştuğunda, kesici ve acımasız değil. Yumuşak ve nazik. "Ailen bunu onlar için yaptığını biliyor mu?"

"Hayır." Tabii ki hayır. Zaten telefonda başka bir şeytan çıkarma ayini için randevu almaya çalışıyorlardı. Ben çocukken şeytan çıkaracak bir rahip bulmakta zorlanmışlar, bu yüzden kiliselerini değiştirmişler. Şimdiki papazları bir peygamberin tüm gayretine sahip. *Şeytan çıkarma ayinleri* yapmakta ya da işe yaramadıklarında yaratıcı olmakta hiçbir sorun görmüyor. Tehdit edici anılar beni ürpertiyor.

Bunu Azazel'in amacı her ne ise onun için yapmıyorum. Bunu ailem için bile yapmıyorum. Ruth için yapıyorum.

Bu anlaşılmaya bağlı kalmak bir daha asla eve gidemeyeceğim anlamına geliyor. Özellikle annem, Tanrı'nın -ve ailenin- onaylamayacağı bir şey yapıp yapmadığımı söyleme konusunda neredeyse doğaüstü görünüyor. Bunu saklamak için hiç şansım yok. Bunu anlamak garip bir rahatlama sağlıyor. Geri döndüğümde nereye gideceğimi, ne yapacağımı ya da nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum ama belki de onları nasıl hayal kırıklığına uğrattığım konusunda beni rahatsız eden sürekli suçluluk duygusu sonunda beni serbest bırakacak.

Ama yine de Ruth'u tekrar göreceğim. Kız kardeşim benim kuşkularımı paylaşmayabilir, yanlışlıkla beni inancının sınırlarında bırakabilir, ama ailem içinde yalnızca o beni sevmeye çalıştı. Bazen bu, ailemin zar zor gizlediği nefretinden daha fazla acı veriyor. Ama o hayatta olacak. Bir şans olacak

üniversiteye gidecek ve büyük, geniş dünyaya maruz kalacak. Belki de ela gözlerinde endişe olmadan bana bakabilecek.

"Belladonna . . ."

Aman Tanrım, beni bundan vazgeçirmeye çalışacak. "Çok iyi bir iblis değilsin, değil mi?" Zorla bir kahkaha atıyorum, neşeli ve parlak bir ses ve midemin ne kadar çalkantılı olduğu ile tamamen çelişiyor. Yalan söylemekte her zaman iyi olmuştumdur -günaha olan eğilimim söz konusu olduğunda hariç. Etrafımdakileri daha rahat ettirmek için yalan söylemek mi? Bu çocuk oyuncağı. Neşe insanları rahatlatır, omuzlarındaki gerginliği alır, ağızlarının kenarlarını yukarı çeker. Ruth'un her gün benim için endişelenmesini engellemeyi bu şekilde öğrendim.

Ama Azazel'de işe yaramıyor. Sanki onu şok etmişim gibi o koyu kahverengi gözlerini kırıştırtıyor ve derinliklerinden kıpkırmızı bir ışık parlıyor. Bu kızılık onun iddia ettiği iblisin dışında bir şey olması için fazla doğal. "Affedersiniz?"

"Ben istekliyim. Bedelini anlıyorum. Beni geri çevirmek için hiçbir nedeniniz yok. Lütfen sözleşmeyi bana verin." Tehditkâr görünmemek için elimden geleni yapıyorum ve karar vermesini bekliyorum. *Bana* ilk teklifiyle yaklaştığını unutmuş gibi görünüyor.

Kilisenin anlattığına göre, iblisler her köşe başında gafilleri günah yoluna çekmek için bekliyorlarmış. Kendimi onların var olmadığına ikna etmişim ama işte bir tanesi burada. Bu çok garip. Muhtemelen dizlerimin üzerine çöküp beni kurtarması için Tanrı'ya yalvarmam gerekirdi ama bu beni cehenneme sürüklemeye hazır acımasız bir canavar değil. Bu anlaşmayı kabul edebileceğim fikri bile onu *geriyor*.

Bu da açıkçası, eğer dışarıda bir yerde bir tanrı varsa, ailemin ve kilisenin taptığı tanrının onlar olmadığına dair artan inancımı pekiştiriyor. Eğer iblisler hakkında yanılıyorlarsa, Tanrı hakkında da yanılıyorlar demektir.

Bu anlaşma Papaz John'un abartılı bir oyunu olabilir ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Elbette Azazel beni tuzağına düşürdüğü için daha çok sevinirdi, hayatım boyunca kafama kazınan tüm çirkin inançları pekiştirmeye daha yatkın olurdu - beni korkutup kilisenin kucaklayıcı kollarına geri döndürmek için bir şeyler yapardı. Bunun yerine, beni vazgeçirmeye çalışıyor.

Bu iblisin benden daha ahlaklı olması muhtemelen hoş olmayan bir şey söylüyor, ancak bu garip deneyimi çok yakından incelemek istemiyorum.

Sonunda kendi kendine başını salları gibi oldu ve sözleşmeyi uzattı. "Öyle olsun. Burayı imzalayın ve hemen gidelim."

Beklediğim dehşet hiçbir yerde yok. Bunu anlamak garip bir rahatlama. İmzam her zamankinden daha dağınık ama idare eder. Azazel elini uzatırken hâlâ mutlu görünmüyor ve benimkini onunkinin içine kaydırmamı bekliyor. Tereddüt etmeden yapıyorum.

Bir anda lokanta ortadan kayboldu. Midem garip bir vınlama yaşıyor ve sonra tanımadığım bir odada duruyoruz. Baş dönmesi başımı döndürüyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve tekrar kırıştırıyorum, elimi tutan devasa yarattığı algılamaya çalışıyorum.

Bir zamanlar yakışıklı beyaz bir adamın durduğu yerde şimdi yedi ayak boyunda kıpkırmızı bir iblis var. Şeytan. *Bu*, gençliğimdeki canavarlara o kadar benziyor ki, elimi onun elinden çekip geri çekilmekten kendimi alamıyorum. "Oh, Tanrım."

"Belladonna, nefes al."

Sesi Azazel'inkiyle aynı, o kadar derin ve rahatlatıcı ki itaat etmekten kendimi alamıyorum. Beynim, Papaz John'un vaazlarından fırlamış bir iblis gibi görünse de, sakinleşmemi beklerken koyu kahverengi gözlerinin aynı olduğunu fark edecek kadar uzun süre uğuldamayı bırakıyor. Nazik. Empatik. "Tamam. Tabii ki şimdi bir iblis gibi görünüyorsun. Bu mantıklı."

"Benim cazibem sadece senin diyarında işe yarar."

"Elbette." Bunun üzerimden sekmesine izin veriyorum ve odayı incelemek için dönüyorum. Şahsen gördüklerimden daha büyük bir yatak odası; dev yataktan ayrı, peri masallarından fırlamış gibi görünen bir *oturma odası* bile var. Kendime engel olamıyorum -merak her zaman çöküşüm olmuştur- bu yüzden yıpranmış ayakkabılarımın altında halının ne kadar kalın hissettirdiğini merak ederek yürüyorum ve elimi yatağa bastırıyorum. "Adının Azazel olduğunu söylediğini sanıyordum." Ona bakmadan fısıldıyorum. "Sen kesinlikle Lucifer olmalısın."

Homurdanıyor, sesi o kadar kendisi gibi çıkıyor ki korkum daha da azalıyor. Şu anda öyle görünüyor olabilir ama bir iblisten beklediğim gibi biri değil.

-Ya da şeytan. "O bir efsane. Ben değilim."

Lucifer, bir efsane mi? Böyle bir şey söylemeye cüret edersem annem soğuk ve korkutucu olurdu. Babam saygısızlığıma öfkelenir ve inançsızlığım yüzünden Tanrı'nın beni nasıl cezalandıracağını anlatırdı. Peki ya Ruth? Elim tutar ve benim için ne kadar endişelendiğini, beni ne kadar sevdiğini ama ailemi üzmememi dilediğini söylerdi.

Sertçe yutkunuyorum. "O zaman . . ." Hayır, hayır, tepki vermek yerine *düşünmem* gerekiyor. Ne de olsa ailemin beni dışlamasının bir nedeni var. Tek şey

Müjde'yi duymamış birinden daha kötüsü, *duymuş* ama yine de yüz çeviren biridir. Annemin bana söylediği son şey cehennemde yanacağımı. Belki de haklıydı.

"Ben pazarlıkçı bir iblisim." Azazel yavaş ve sakin bir şekilde konuşuyor. "Binlerce yıl önce, bir kıyamet olayı onları birbirinden ayırmadan önce benim diyarım sizinkine dokundu ve şimdi bile halkım gelip gidebiliyor. İnsanlar bizi gördüler ve çoğunuzun çok korktuğu bu 'cehennem' ile bizi birleştirmeye karar verdiler." Başını iki yana sallıyor.

"Ne olursa olsun, yanmayacaksınız ya da benzer bir şey olmayacak."

Beynim kafatasımın içinde tuhaf hissediyor. İçinde büyüdüğüm inanç hakkında sorular sorduğum için başım sürekli belaya girmiş ve kendimi ondan tamamen ayırmaya karar vermiş olsam da, inancın köklerinin içimde ne kadar derine indiğini fark etmek bazen hala şok edici oluyor. "Doğru. Tabii ya. Eminim bu gurur verici bir karşılaştırma değildi. Özür dilerim."

"Olma." Elinin tersiyle itiyor. "Bu tür yara izleriyle diyarıma gelen ilk kişi sen değilsin ve son kişi olacağından da şüpheliyim. Ne olursa olsun, sözleşme imzalandı ve ben üzerime düşeni yapacağım. Kız kardeşinle ilgilenilecek." İfadesi kilitlenmiş durumda, bu yüzden ona hakaret edip etmediğimi anlayamıyorum.

Kontrat. Yavaşça nefes alıyorum, sonra aynı yavaşlıkta nefes veriyorum. İşte bu yüzden buradayım. Affetme ve sevmeye inançlarına rağmen benden nefret eden ailem için değil. Beni elinden geldiğince sevmeye çalışan Ruth için. Eğer onun sevgisi acı veriyorsa, hayatta pek çok şey acı verir. Bu seçimle kanser tedavisinin, üniversitenin, her şeyin parasının ödenmesini sağladım.

"Burada sizin için kıyafetler var." *Güzel ve Çirkin'e çok* yakışacak gardırobu başıyla işaret ediyor. Dürüst olmak gerekirse, yanına gidip kapıyı çekerek açtığımda canlanmamasına yarı şaşıyorum. İçeride gökkuşağı renklerinde düzinelerce elbise var gibi görünüyor. Gardırobun yanında makyaj ya da saç ürünleri olması gereken küçük kapların bulunduğu bir makyaj masası var, hepsi tertemiz ve mükemmel.

Hızlı bir geri adım attım. "Bu çok fazla." Çok fazla lüks. Çok fazla renk. Ellerimi üzerinde gezdirmek için *can attığım çok fazla* kumaş var ki bu da bunu yapmamam gerektiğinin kesin bir işareti.

"Belladonna." İşte yine tam olarak tanımlayamadığım ama neden olduğum için kendimi suçlu hissetmem gerektiğinden emin olduğum bir ton.

Derin bir nefes alıyorum ve Azazel'e dönüyorum. "Evet?"

"Az önce hayatının yedi yılına imza attın." Neredeyse nazıkçe söylüyor, ama yüzümü incelerken, anlamaya benzer bir şey

onun. Başını sallar ve ses tonu sertleşir. "Yaklaşan etkinlikte ev *halkımı* temsil ediyorsunuz ve bu şekilde giyinmenizi bekliyorum. Zamanı geldiğinde ev sizi çağıracak." Dönüp kapıya doğru yürüyor ve kapı kimse dokunmadan önünde açılıyor.

Kafa karışıklığı içinde bakakalıyorum. Hangisi yalan? Nezaket mi, zalimlik mi? Gerçekten hiçbir fikrim yok.

İsteksizlik, heyecan ve suçluluk karışımı bir duyguyla gardıroba geri dönüyorum. "Eğer bu *gerekliyse*, sanırım başka seçeneğim yok." Bu mantığın hatalı ve biraz da üzücü olduğunun farkındayım, ancak yirmi beş yıl boyunca takla atmak zorunda kaldığım kurallar altında yaşamak, nasıl kurtulacağımı bilmediğim alışkanlıklar yarattı. Bunlardan kurtulma arzusu bile tam olarak mücadele edemediğim türden bir suçluluk duygusu yaratıyor.

Ellerimi kumaşların üzerinde sevgiyle gezdiriyorum, pembe ve mavi, yeşil ve siyah. Beyazın üzerinden atlıyorum, bakire bir gelin değilim, kilisenin *endişeli bir* üyesi beni ve o zamanki erkek arkadaşımı arabasında seks yaparken gördüklerini bildirmek için onu aradığından beri annemin sonsuz dehşetine. Bunun aşk olduğunu düşünmem ve seksin duygularımın doğal bir ifadesi gibi hissettirmesi, liseden mezun olduktan sonra benimle evlenmeye söz vermesi, Tanrı'nın gözünde zaten evli olduğumuzu söylemesi önemli değil. Aileme göre, sahip olduğum son masumiyetten de vazgeçmiştim ve bunun beni ne kadar yaraladığını asla unutmama izin vermediler. Hiç harekete geçmemiş olsam bile kadınları eşit derecede arzuladığımı bilselerdi nasıl öfkeleneceklerini bir düşünün.

Bakışlarım köşeye sıkışmış parlak bir kırmızıya takılıyor, daha önce gördüğüm her şeyden daha parlak ve şehvetli. Askıdan çekip vücuduma doğru tutarken ellerim titriyor. Elbette çok küçük - sözde oburluğum yumuşak midemde, geniş kalçalarımda, yemeğin getirdiği kısa süreli rahatlığa hayır diyemememde yazılı.

Ama çok küçük değil.

Solmuş giysilerimi çıkarıp üzerime geçirdiğimde, elbise beni sıkıştırmıyor, çekmiyor ya da sıkıyor. Tam oturuyor.

Geldiğimden beri kaçındığım büyük aynanın karşısına geçtiğimde boğazım düğümleniyor. Bir yabancı gibi görünüyorum. Cesur, yüz­süz ve kendi teninde evinde olan biri. Elbise kollarımın üstünden şehvetli bir şekilde sarkıyor, omuzlarımı ve göğüs dekoltemin büyük bir kısmını çıplak bırakıyor.

-Kaburgalarımı ve yuvarlak karnımı kucaklıyor ve sonra dokulu dalgalar halinde

Zemin. Asillere hediye olarak sunulmaya hazır, stilize edilmiş bir tür Yunanlı fahişe gibi görünüyorum.

Kumaşı yumrukluyorum ve yavaşça nefes veriyorum, içime huzur doluyor. Başka seçeneğim yok. Azazel hiçbir şey yapmaya zorlanmayacağıma söz vermişti ama sözleşmeyi imzalamam için bunu söylemesi gerekiyordu. Eğer bir hediye olacaksam, o zaman benden bazı şeyler beklenecek; kız kardeşime hayatının geri kalanında bakılmasını sağlamak için ödenmesi gereken bir bedel. İşin içinde müstakbel bir çocuk varsa, bu seks demektir. Bir seçeneğim var, evet, ama aynı zamanda hiç yok.

Dürüst olmak gerekirse rahatladım. Eğer tüm seçenekler ortadan kalkarsa, o zaman belki de kafamın içinde hayatı dolu dolu yaşamamı engelleyen seslerden kurtulabilirim. Kiliseden uzaklaştım ama nasıl kaçacağımı bilmediğim bir şekilde beni rahatsız ediyor.

Kendimi Esther'le, İncil'deki Ruth'la ya da kendilerini pazarlayan ve sonra da kadınsı fedakârlık örneği olarak gösterilen diğer kadınlarla kıyaslayacak kadar aptal değilim - eğer buradan çıkarılacak bir ders varsa, muhtemelen yanlış bir ders çıkarmışımdır.

Öyle olsun.

Saçlarımı düzeltmeyi ve yanaklarıma biraz altın sürmeyi henüz bitirmiştım ki kapı sessizce açılıyor. Derin bir nefes alıp omuzlarımı gevşettikten sonra yüzüme mutlu bir gülümseme yapııştırıyorum.

Gitme zamanı.

RUSALKA

"Rusalka."

Azazel'in sessiz çağrısını neredeyse duymazdan geliyorum, ama ejderhalar ve krakenler boktan davranışlardan paçayı kurtarabilirken, ben oyuncak yapmaya meyilli değilim pazarlıkçı iblisin öfkesi ile. Sonuçta bir anlayışımız var - pazarlıkçılar insanları kendi nedenleriyle bu âleme getiriyor ve biz de o insanların rüyalarına erişiyoruz. Halkım, diyarları geçmeye çalışmak için kendilerini zorlamak zorunda kalmadan küçük bir güç akışından faydalaniyor. Pazarlıkçıların yapabildiği gibi fiziksel olarak ayıramayız ama psişik olarak seyahat edebiliriz. Sadece zor ve neredeyse insanlardan yoğun rüyalar kopararak kazandığımız kadar enerji gerektiriyor.

Anlaşmamız Azazel'in çizmelerini düzenli olarak öpmem anlamına geliyorsa, öyle olsun. Hepsi halkımın yararı için. Halkımın yararı için her şeyi yaparım. İyi liderler böyle yapar.

Bu Azazel'in evim dediği büyüdü kalede olmaktan hoşlandığım anlamına gelmiyor. Adil bir lider olabilir ama selefiyle geçmişte yaşadığı savaşları unutmak mümkün değil. Diğer bölgelerin liderlerini ele geçirmek, bu diyarın tamamını fethetmek için her şeyi yapardı.

Düşüncelerim beni şimdiden geriyor. Azazel'e bazı açılardan güveniyor olabilirim ama aptal değilim. Eğer şu anda gönülsüz müttefiklersek, bu sadece birbirimizi faydalı bulduğumuz sürece geçerli. Bu durum her an değişebilir ve halkımı ana besin kaynağından mahrum bırakabilir. Bu da iyi oynamam gerektiği anlamına geliyor.

Bunların hiçbirisi neden *burada* olduğumu açıklamıyor. ağrıldım.

Toynağımın üzerinde dönüyorum ve Azazel'in bana yetişmesini bekliyorum. Pazarlık iblisler her şekil ve boyutta olabilir ama pazarlıkların kralı Azazel devasa. Kıvrık boynuzları neredeyse tavanı sıyrıyor ve geniş omuzları koridoru kaplıyor. Beline bir şal sarıyor ve koyu kırmızı göğsünü çıplak bırakıyor. Pazarlık iblislere göre yakışıklı ama ben bile onunla bu şekilde oynayacak kadar aptal değilim.

Saygılı bir mesafe uzakta durur. Selefi kalabalık olurdu. Caesarea'nın her zaman kanıtlayacak bir şeyleri vardı. Başımın belasıydı, çok şey talep eder ve karşılığında kırıntılar verirdi. lp gittiği için memnunum.

Kaşlarını kaldırıyorum. "Neden buradayım Azazel?"

"Bir ... var." Omzunun üzerinden bakıyor ve küfrediyor. "Biz arkadaş değiliz."

Bu yüzyılın yetersiz ifadesi. "Hayır."

Azazel başını sallıyor. "Ama söz konusu insanlar, onların ihtiyaçları ve bu diyara sunabilecekleri şeyler olduğunda ortak bir anlayışa sahibiz. Bu yüzden halkım tarafından getirilenlere erişmene izin veriyorum. Onlarla ilgileniyorsun."

Bu kurnaz pi neden bahsediyor şimdi? Yüz hatlarımı kibar bir ilgiye dönüştürüyorum - ya da elimden geldiğince yaklaşıyorum. "Evet," diyorum yavaşça. Bir açıdan bakıyor ama ne olduğundan emin değilim. Sabrım azalıyor ve i çekiyor. "ıkar ağzındaki baklayı Azazel."

"Detayları diğer liderlere çoktan bildirdim ama-"

"Beni davetten dışladın." şok yüzüme tokat gibi çarptı. Bu saygısızlığı diğer bölge liderlerinden de bekliyordum ama Azazel'in farklı davranmaya devam edeceğini düşünecek kadar aptaldım. Daha iyi bilmem gerekirdi. "Ne oluyor lan?"

"Kendimce sebeplerim vardı." Gözlerini kaçırıyor, rahatsız olduğu belli. "Dediğim gibi, karşılıklı bir anlayışımız var ve bunu yüz yüze konuşmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Neredeyse arkamı dönüp gidecektim ama ikimiz de biliyoruz ki diğerlerinin dahil olduğu herhangi bir toplantıdan dışlanmayı göze alamam. Halkımın güvenliği benim gururumdan daha değerli. "Ben buradayım. Konuş."

İ çekiyor, sesi neredeyse sessiz. "Bu diyardaki her lidere bir sözleşme teklif ediyorum. Yedi yıl boyunca tek bir insana doğrudan erişim şansı. İlgili bölgelere geri dönecekler ve bu potansiyel birleşmelerden doğacak ocuklar-"

"Ne?" Nefesim ciğerlerimde durdu. Halkım rüyalarında insanlara erişebiliyor olabilir ama onlarla fiziksel teması olanlar sadece pazarlıkçılar. Ve pazarlıkçı iblisler kıskanç tutsaklar - ya da koruyucu, kime sorduğunuza bağlı. Şahsen ben ikisinin bir karışımı olduğunu düşünüyorum.

Ne olursa olsun, sonuçta sadece pazarlıkçılar insanlarla üreyebiliyor ve bölgelerinin büyüsunü güçlendirebiliyor. Evrimin bir cilvesi olarak, bir insan ve bir paranormal çiftleştğinde, ortaya çıkan çocuk katlanarak daha güçlü oluyor. Bu diyarda, her bölgenin büyüsunü yalnızca bölge liderininki kadar güçlüdür. Eğer lider yakın zamanda insan soyundan geldiyse, o ve bölgesi bu diyardaki diğerlerine göre kesin bir avantaja sahip olur.

Diyarlar arasında seyahatin daha yaygın olduğu ve insanlarla diğer türler arasında üremenin de olduğu bir zaman vardı, ancak diyarlar ayrıldıktan sonra, insanlar tarafından daha büyüsunü hale getirilen soylar yıllar geçtikçe azaldı. Artık çoğu bölge için her şeyden çok anı niteliği taşıyorlar. Azazel'in vaat ettiği şey her şeyi değiştirecek. Muhtemelen felaket bir şekilde.

"Bunu neden yapasın ki?" Sonunda sordum. "Şu anda güç konusunda köşeye sıkışmış durumdasın. Neden bundan vazgeçesiniz ki?"

"Dengesizlik yüzünden tüm krallık acı çekiyor." Başını sertçe sallıyor. "Selefim ve onun selefi de bu yolu denedi ve sonuç olarak düzinelerce savaş gördük. Herkesin eşit zeminde durması daha iyi. Bir sözleşme olacak. Kimse insanları istemedikleri bir şeyi yapmaya zorlamayacak. Daha iyi bir gelecek için bir şanstı fazlasını teklif etmiyorum."

Bir şans, daha önce bize sunulandı çok daha fazlasıdır. Bu bir tuzak olabilir; eğer bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, genellikle öyledir. Derin bir nefes alıyorum. "Neden bana diğerleriyle aynı şekilde anlatmıyorsun? Halkıma selefınızdan daha fazla saygı duyduğunuzu sanıyordum."

"Biliyorum. Geriye dönüp baktığımda bu konuyu yanlış ele aldığımı fark ettim. Özür dilerim." Bir özür. Bu da bir şeydir.

Gururumu bir kenara ittim. "Peki neden?"

"Çünkü adaylarımdan biri ..." Neredeyse gergin bir şekilde yer değiştiriyor. Lider olarak geçirdiğimiz uzun yıllar boyunca Azazel'i hiç gergin görmemiştim. Durdu ve bakışlarımı sabit bir şekilde karşıladı. "Halkınıza karşı adil ve düşünceli bir lider olduğunuzu kanıtladınız. Değerlerimizin farklı olduğuna inanmıyorum."

Yaptığı bu garip uzanmayı durdurmak için muhtemelen bir şeyler yapmalıyım; diğer bölge liderlerinin hamlelerinizi tahmin edebileceklerini düşünmelerinden iyi bir şey çıkmaz. Ama yapmıyorum. Kısmen merak ettiğim için, kısmen de haklı olduğu için. Halkımın rüya gören insanlarla olan bağlantılarını kötüye kullanmamalarını sağlamak için çok çalıştım, çok fedakârlık yaptım ve çirkin eylemlerde bulundum. Tarihsel olarak, bu halkımızın endişelendiği bir şey değildi. Ama şimdi öyle. Ve sonuç olarak hepimiz refah içindeyiz.

"Dinliyorum."

"Ne teklif ettiğimi ve bunun bu diyar için ne anlama geldiğini biliyorsunuz, ancak pazarlık yaptığım insanlara gelecek herhangi bir zararın bedeli yıkıcı derecede yüksek. *Bu* insanın kendini savunmayacağından endişe ediyorum. Beni endişelendiriyor."

Eğer bu doğruysa ona ilk etapta neden pazarlık yaptığını sormuyorum. Kendince sebepleri olduğuna şüphe yok. Azazel zaman zaman acımasız bir piç oluyor ama söz konusu insanlar olduğunda yumuşak bir kalbi var. Bu insanı pazarlık yapmaya iten her neyse, Azazel'in tereddütlerini geçersiz kılacak kadar kötü olmalı. "O zaman neden onu Sol'a vermiyorsun? O kadar dikkatli ki, muhtemelen önümüzdeki yedi yılı kibarca havadan sudan konuşarak geçirecek." Ejderha kralı kötü bir adam değil, ama korkunç derecede sıkıcı. Bu da onun güvende olduğu anlamına geliyor.

"Dediğim gibi, kendini savunacağını sanmıyorum. Sol ve diğerleri çok geç olana ve zarar görene kadar bir sorun olduğunu fark etmeyebilir." Öne doğru eğiliyor. "İnsanları tanıyorsun Rusalka. Dahası, güçlerin onun arzularını -ve arzularının eksikliğini- okuyabilir. Ona zarar vermeyeceksin ya da kendine zarar vermesine izin vermeyeceksin."

Normalde benden bu kadar emin olmasından nefret ederdim ama haksız da değil. Bu fırsat krallığımızı temellerinden sarsabilir ama halkımın durması için bu kadar mücadele etmedim. Bu insan ortaya çıkmayı bekleyen bir tuzak olabilir. "Bram duyguları benim kadar kolay okuyabilir."

Bana sert bir bakış attı. "Bram ne istediğini bilmiyor."

Azazel de bu konuda haksız değil. Omuz silkiyorum. "Madem onun için bu kadar endişeleniyorsun, o zaman neden onu almıyorsun?"

"Şu anda başka önceliklerim var."

Çoğunlukla tartışmış olmak için tartışıyorum. Bu teklifi tehlikeye atacak tek bir lanet şey bile yapmayacağım. "Pekala, bu insanı alacağım ve ona bakacağım. Ama bilmelisiniz ki, halkımın yararına bir çocuk sahibi olması için onu ikna etmek için elimden geleni *yapacağım*." Bölgelerin geri kalanı -Azazel hariç-

bizi ciddiye almayın. Adamlarımın yanlış tarafta olduğu bir güç dengesizliğı olursa? Hayır. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Biliyorum." Kendime rağmen hayran olduğum zarif bir adımla yanımdan geçiyor. "Koridoru sonuna kadar takip et ve kapıdan geç. Kısa süre içinde başlayacağız." Azazel biraz önce kesinlikle orada olmayan bir kapıyı açıyor ve içeri giriyor.

"Pazarlıkçı kalesi çok ürkütücü," diye mırıldanıyorum. Duvarlarımız bir hevesle değişmek yerine inşa ettiğimiz yerde kalma nezaketine sahip. Alçak bir gümbürtü ayaklarımın altındaki zemini sarsıyor ve irkiliyorum. "Hakaret etmek istemedim." Kalenin bilinçli olduğundan emin değilim. . . ama *olmadığından da emin değilim*.

Her halükarda, gümbürtüler kesiliyor ve koridordan aşağıya, kapıya doğru ilerleyebiliyorum. Kapı, bir tarafında bir kürsü ve belli ki benim ve diğer bölge liderleri için tasarlanmış birkaç sandalye ve oturma düzeni bulunan büyük bir odaya açılıyor. Asık suratı ve kösele görünümlü kanatlarıyla gargoye Bram orada. Ardından aynı derecede asık suratı ve tuzlu su gibi kokan havuzuyla kraken lideri Thane giriyor. Ve işte ejderha lideri Sol geliyor, sanki biri ayağına işemiş ve gününü mahvetmiş gibi görünüyor. Ama o her zaman böyle görünür. Bu grup neşeli bir grup değil.

Azazel kapı açılmadan ve beş insan kadın dışarı çıkmadan saniyeler önce beliriyor. Pazarlıkçı iblis gerçekten de bir gösteri yapıyor, çünkü daha önce gözden kaçırdığım kısa bir kürsüye doğru ilerliyorlar ve üzerine çıkıyorlar. Hepsi lüks elbiseler giymiş. Birkaçı korkmuş görünüyor.

Azazel'e bakıyorum ve onun bakışları kırmızılı kadına kayıyor. Görünüşe göre benimkine. Kadın güzel, ama hepsi öyle; uzun siyah saçları yüzünün etrafında toplanmış ve kırmızı elbisesi pürüzsüz omuzlarını ve göğüslerinin üst kıvrımını gösteriyor. Ayrıca sanki harika vakit geçiriyormuş gibi gülümsüyor.

Büyümle uzanmak başka bir hikaye anlatıyor. Tüm bunlar ilgisini çekiyor ama sanki ne kadar ilgisini çekerse o kadar utanç duyuyor. Karışım onun her santimini kaplıyor, dilimin arkasında tadını alabileceğim kadar kalın. Tanıdık. Bu karışımla kaç rüyayı ziyaret ettim? Yine de arzu ve utanca bağlı olan kişiyle hiç uğraşmak zorunda kalmadım, sadece onlarla ağzına kadar dolana kadar derin özlemlerini ortaya çıkarmak için. *Bunu* nasıl yapacağımı biliyorum ama sabah uyandıklarında, titreyerek, zonklayarak ve ihtiyaçtan hasta olarak ne hissettiklerini bilmiyorum.

Bunun cevabını çok yakında öğreneceğime dair bir his var içimde.

"Kırmızı," diyorum, Bram'ın bu kadını benim olarak sahiplenmek için kendi kadını seçmesini zar zor bekliyorum.

BELLADONNA

W ışıklar yandığında ve diğer kadınlardan birkaçı şok olmuş gibi sesler çıkardığında, sadece odanın ortasına yakın duran iblise bakabiliyorum. O bir iblis olmalı, farklı bir tür olsa da

Bana korkmam öğretilen şeytana benzeyen Azazel'den. Onun iri kırmızı bedenini göz ucuyla yakaladığımda titrememe engel olamıyorum. Azazel bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı ama ben yine de sinmemek için çılgınca gülümsüyorum.

Ama diğeri? Kadın, gerçi cinsiyetini tahmin etmemeliyim. Bunu öğrendim, daha iyisini yapabilirim. Elbisemin rengiyle konuşan ve beni kendilerininmişim gibi sahiplenen, nazlı ve melodik sesli *kişi*. Uzun boylu, neredeyse Azazel kadar uzun ama çok daha zayıf yapılı. Yürüdüklerinde etraflarında genişleyen, dizlerinin üstünde insandan keçiye dönüşen bacakları ortaya çıkaran birçok renkten oluşan bir elbise giyiyorlar. Kürklü ve toynaklı. Arkalarında garip bir zarafetle salınan bir kuyrukları bile var. Garip bir şekilde büyüleyici.

Belden yukarısı, pürüzsüz soluk teni, dolgun göğüsleri ve kısa beyaz-sarı saçlarıyla yeterince insan gibi görünüyor. Bu mesafeden göz renklerini göremiyorum ama dudaklarının hınzırca bir kıvrımı olduğunu söyleyebilirim, bu da midemde bir şeylerin ısınmasına neden oluyor.

Omuzlarının ve kollarının kenarlarını yalayan alevler var. İlk başta ışığın bir oyunu olduğunu düşünüyorum ama hayır, onlar gerçek alevler. Hiçbiri

Odadaki diğer canavarların hiçbiri bu kadar endişeli görünmüyor, ama dokunaçları, kanatları ve pullarıyla neden endişelensinler ki?

Hem çok insani hem de kesinlikle insan *olmayan* canavarlar ve iblisler içeren bu diyar *nedir*?

Sormak için fırsatım olmadı. Diğer insanlardan ayrıldım; her birimiz kendi canavarımızın yanına yerleştirildik ve Azazel konuşurken hafif bir parıltıyla belirdiğinden neredeyse emin olduğum kapılardan geçirildik.

Canavarımla birlikte girdiğimiz oda, pahalı olsa da son derece sıradan bir çalışma odasına benziyor. Açıkça değil, ama ayaklarımın altındaki kalın halıda ve duvarlardaki lüks koyu yeşilde işaretler var ... ve yüzlerce yıllık gibi görünen devasa masada. Ya da en azından o kadar eski bir masanın nasıl görüneceğini hayal ediyorum.

Canavarım döşemeli sandalyelerden birine çöküyor ve toynaklarını uzatıyor. Beni gizlemedikleri bir ilgiyle izliyorlar ama konuşma belirtisi göstermiyorlar.

Derin bir nefes alıyorum ve hafif bir karanfil kokusu yakalıyorum. Yedi yıl boyunca burada olacağım. En azından biraz nezaket gösterebilirim. "Ben Belladonna. Senin adın ne?"

"Rusalka."

İsim de bu canavarın görüldüğü kadar güzel ve tehlikeli. Boğazımı temizliyorum. "Ne demek ..." Bunu yapabilirim. Bu canavarın giderek artan eğlencesi karşısında zor kazanılmış cazibemin neden bocaladığını bilmiyorum. Tekrar deniyorum. "Zamirleriniz nedir?"

"Ne kadar tatlı bir şeysin sen," diye mırıldanıyor Rusalka. "Zamirler konusunda çok kıymetli değilimdir ama 'o' da işe yarar, ya da 'onlar', sanırım, eğer onu kullanmak istersen. Halkımın çoğu için cinsiyet biraz değişken."

O. Onlar. İki zamir. Tamam. Bu biraz aklımı karıştırdı, ama ondan açıklamasını istemeden önce lanetleneceğim. Bir yolunu bulurum. Annemin alayını zihnimin derinliklerine atmak için elimden geleni yapıyorum. Annemin *zamirler* hakkında ne düşündüğü önemli değil. *Benim* ne yaptığım önemli.

Gülümsememin kenarları kırılğan, titrek. "Senin insanların mı?"

Gözlerinde bir şey yumuşuyor, şimdi görebildiğim kadarıyla koyu kehribar rengi, neredeyse turuncu gibi görünüyor, ama bu kesinlikle imkânsız. İnsanların *turuncu* gözleri olmaz. Ama yine de insanların toynakları, kuyrukları ve kısa sarı saçları boyunca dans eden ateşleri de yoktur. Odanın içeri girdiğimizde olduğu gibi hoş bir serinlik hissettirmesi garip.

Rusalka yavaşça bir bacağını diğerinin üzerinden geçiriyor. "Benim halkım incubi ve succubi'dir."

Incubi. Succubi.

Bu terimleri biliyorum. Papaz John bedenin günahları hakkında atıp tutardı, günahlar bir şekilde zihne de uzanırdı ve iyi bir insanın bir succubus'un hileleri ve büyüsü tarafından tuzağa düşürülebileceğini iddia ederdi. Evlilik dışı seks yapmaktan korkmayan kadınları kastettiğinden oldukça eminim, çünkü her zaman abartılı metaforlara düşkündü. Gerçi anneme bu kadarını belirtmiş olsaydım, kaderimde ...

Ürperiyorum. Hayır. Kahretsin, *hayır*. Doğduğumdan beri hayal kırıklığına uğrattığım aileme hiçbir şey borçlu değilim. Aileye liderlik edecek, koruyacak, Tanrı'dan korkan iyi bir adamla evlenmek yok. Yine ürperiyorum.

"Belladonna." Rusalka öne doğru eğilerek beni içine çekmekle tehdit eden sarmaldan çekip çıkarıyor. "Nefes al, aşkım. Sadece nefes al. Yavaşça." Sesi yumuşak ama içindeki emri görmezden gelmek mümkün değil.

Emirlere itaat etmekte daha iyi olsaydım, en başta bu pozisyonda olmazdım ama yine de kendimi nefes alırken, nefesimin ritmini onunkiyle eşleştirirken buluyorum. Tekrar ve tekrar, ta ki var olan her insan için içgüdüsel olan bir şeyde bana koçluk yapmaktan yorulana kadar.

Ama Rusalka garip turuncu gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyor, ben sakinleşene kadar konuşmaya devam ederken sabırsızlığın ballı tonlarına girmesine asla izin vermiyor.

Dudaklarımı yaladım. "Teşekkür ederim."

"Sözleşmeyi imzalamak zorunda değilsin, aşkım. Seni zorlamayacağım ve Azazel sana baskı yapmadan önce üzerine düşecek bir kılıç bulurdu."

Bana öyle söyledi. Birkaç kez. Onun bu beklenmedik iyiliği karşısında ne yapacağımı bilemiyorum. Her zaman tehdit edildiğim cehennem ateşli, duygusuz ve her türlü konfordan yoksun. "Biliyorum."

Bekliyor ama ben onun zarif çıkış teklifini kabul etmiyorum. Rusalka arkasına yaslandı. "Kurnaz ihtiyar piçin neden bana geldiğini anlıyorum."

Sözlerinin üzerimden kayıp gitmesine izin veriyorum. Neden bahsettiklerini bilmiyorum ama bilmem gerektiğini de sanmıyorum. "Alışırım. Bunların hepsi benim için yeni. Seni beklemiyordum. . seni."

Rusalka gülüyor ve ses beni sıcak bir kucak gibi sarıyor. "Çok azı biliyor."

Daha sonra ne söyleyeceğini bilmiyorum çünkü kapı açılıyor ve Azazel içeri giriyor. Benden yanımdaki canavara bakıyor ve aynı derecede korkunç yüzünde bunu söylemek zor olsa da endişeli görünüyor. "Bir sorun mu var?"

Rusalka cevap vermiyor, konuşmayı bana bırakıyor. "Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Her şey yolunda. İkincil sözleşmeyi imzalamaya hazırım." Burada geçirdiğim süre boyunca beni *Rusalka*'ya bağlayacak bir sözleşme. Azazel ilkinin imzalamadan önce bana bunu açıklamıştı; hizmetim süresince muhatap olacağım kişinin kendisi olmayacağını. Sanırım fikrimi değiştirmemi umuyordu ama kime hizmet ettiğimin ne önemi var ki?

"Belladonna," diye başladı. "En azından bunu yapmadan önce ikinci sözleşmeyi *oku*."

"Önemli değil." Bunu söylemek istememiştim. Böyle şeyler söylememem gerekiyor, içimdeki derin umutsuzluk kuyusunu ortaya çıkararak insanları rahatsız etmemeliyim. Tanrı biçimli bir delik, kendimi O'na sunmaya çalıştıkça delik daha da genişledi. Ta ki denemeyi tamamen bırakana kadar. Aileme göre, sadece daha çok inanmam, şüphe etmeyi bırakmam gerekiyordu ve bu her şeyi düzeltecekti. Ruth bile benim için bunu istiyordu. İnanç ona çok zahmetsizce geliyordu. Neden buna karşı savaştığımı hiçbir zaman anlamadı. Sözde kusurlarıma rağmen beni sevdiyse, kusurların varlığını asla tam olarak unutamazdı.

Bir evlat olarak korkunç bir hayal kırıklığıym ama şimdi yapılması gerekeni yapmaktan kaçınmadan önce iki kez lanetleneceğim. Ailem, Tanrı kanserini iyileştirene kadar kız kardeşim için dua etmekten memnun. Kendisini tekrar iyi görecektir inançtan yoksun olmaktansa ölmesini tercih ediyorlar, sanki kanseri iyi bir insanın başına gelen korkunç bir şey değil de yaptığı bir şeyin cezasıymış gibi, çünkü dünya acımasızlığında rastgele olduğu gibi iyiliğinde de rastgele.

Siktir et. Kardeşim ihtiyacı olan tedaviyi görecektir ve *Canlı*.

Azazel'in sert itirazına aldırmadan ayağa kalkıp masanın üzerinde duran kalemi alıyorum ve imza için satırlardan birine adımla karalıyorum. Dönüp onunla yüzleşiyorum. "İşte oldu. Tamamdır. Lütfen beni bundan vazgeçirmeye çalışmaktan vazgeç."

Eline bir silah alıp onu vurmuşum gibi görünüyor: şokta ve neredeyse acıya benzer bir şey. Rusalka'ya döndü. "Ben değiştim-"

"İnsan seçimini yaptı." Rusalka'nın zengin tonlarında hâlâ o görkemli, korkunç ve yumuşak eğlence var. Azazel daha fazla itiraz edemeden uzun bir kolunu uzatıp imza atmak için kalemi eline alıyor. "Merak etme sevgilim. Ona çok iyi bakacağım."

Bunun onu daha da kızdırmasını bekliyorum ama geniş omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafıflıyor. Burnunun kenarını sıkıyor. "Öyle olsun. Bunu yanlış değerlendirir ve ona zarar vererseniz krallığınızı kaybedeceğinizi anlayın."

"Beni korkak ve itaatkar olarak düşün." Rusalka'nın sesi hiç de öyle değil. Yavaşça etkileyici boylarına yükseliyorlar ve bir el uzatıyorlar, parmaklarının ... *pençelerinin* siyaha dönüştüğünü geç fark ediyorum. "Haydi gel, Belladonna. Eve gitme vakti geldi."

Home.

Ev kavramının filmlerde görüldüğü kadar sıcak ve rahatlatıcı olduğu zamanlar olmuş olabilir, ancak ben bunu kendim deneyimlediğimi hatırlamıyorum.

Bunun bir önemi yok. Bulduğum tek huzur, günahın kaçınılmazlığında, bir şeyi yapmamam gerektiğini bildiğim ama yine de yaptığım, savaşmayı asla öğrenemediğim bir dürtü tarafından öne çekildiğim an. Tüm dualar, cezalar ve aşırı müdahaleler için değil. Kilisenin öğretilerini reddetmek beni bu tehlikeli dürtüsellikten kurtarmadı. Aksine, bazen işleri daha da kötüleştirdiğine yemin edebilirim.

Bir hatanın daha ne önemi var? En azından bu sefer birileri bundan faydalaniyor. Elimi Rusalka'nın elinin içine sokuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. "Eve gitmeye hazırım."

RUSALKA

I Şimdi anlayın. Bu insanla dikkatli bir şekilde ilgilenilmesi gerekecek. Azazel'in abarttığını düşünmemiştim ama Belladonna'yla tanışmadan önce endişesine tam olarak inanmak zordu.

Kendisiyle savaşıırken bile muhteşem. Belladonna, üzerine yapışan ve onu bir dul kefeni gibi ağırlaştıran utanç olmasaydı ne kadar şiddetli bir şekilde parlardı? İçimden bir ses çok şiddetli olacağını söylüyor. Ve bunu öğrenmeye niyetim var.

Pazarlıkçı iblisin kalesinin büyü, benim bölgeme hızlı bir çıkış sağlıyor. Bu, uzun zaman önce savaştayken bölgeme büyük acılar çektiren, karşı konulması neredeyse imkânsız olan tuhaf tuhafliklardan biri. Bir orduyu tek bir kapıdan geçirmek zor olabilir ama bir suikastçı? Seleflerimin kayıtları tertemiz; sonuç olarak Azazel bana neler yapabileceğini hatırlatmak için asla poz vermiyor. Asla unutmayacağımı biliyor.

Yine de kapıdan içeri adım atmak ve günlerce yolculuk yapmadan alıştığım hoş sıcaklığa geri dönmek beni rahatlatıyor. Kapıyı kapatıp çubuğu fırlatmak için döndüğümde Belladonna'nın elini kendi elimde tutuyorum.

Geniş gözlerle izliyor. "Bu gerçekten büyüü durdurmak için yeterli mi?"

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Ama herkesin kendini daha iyi hissetmesini sağlıyor ve bazen en önemli şey de budur." Kaşlarının arasında beliren küçük çizgiden anlamadığını görebiliyorum. "Size odalarınızı göstereyim, sonra da sinirlerinizi yatıştırmak için biraz yiyecek bulayım."

Neredeyse irkildiğini ama içgüdüsel tepkisini kaslarıyla bastırdığını fark ediyorum. Bu bir savaşçı. Onaylıyorum.

"Sinirlerimi yatıştırıyor," diye yineliyor. Gülümsüyor, ifadesi parlak ve güneşli -ve tamamen yalan. "Kulağa hoş geliyor."

Onu da kendimle birlikte çekerek ilerlemeye devam ediyorum. Uykusuzluk Divanım çok geçmeden ortaya çıkacak, Azazel'le görüşmemden sonra iyi olduğuma dair kendilerini temin etmek ve son durumu öğrenmek isteyecekler. Normalde olayların bu yönünü tartışmak için hemen onları arardım ama Belladonna'nın yeni şeyleri kavrama yeteneğinin sonuna geldiğinden şüpheleniyorum.

Onu eşin odasına götürüyorum. Unvanımı aldığımdan beri boş duruyorlardı. Düzgün bir eşe düşkünlük gösterecek vaktim olmadı; bu bölgeyi yönetmek çok fazla zaman ve enerji gerektiriyor. Tüm romantik karşılaşmalarım sadece seksle sınırlı ve bana gözlerinde yıldızlarla bakan partnerlerden kaçınıyorum. İlişkiye giren herkesin aynı beklentilere sahip olması daha iyi. Sadece birkaç kez yanlış değerlendirdim ve bunun neden olduğu acı, şimdi özellikle dikkatli olmamı sağladı.

Bu sarayımı endişelendiriyor. Yıllardır bana bir eşle yuva kurmam için baskı yapıyorlar. Bir insanı eş olarak almamın kastettikleri şey olduğunu sanmıyorum ama sonuca itiraz edemeyecekler.

"Bir dakika burada bekle. Ben hemen döneceğim." Yere düşmeden önce oturduğundan emin olmak için zaman ayırıyorum ve sonra hızla odadan çıkıyorum.

Ben iki adım atmadan Inna beliriyor, yüz hatlarına yapışmış gölgeler koyu kırmızı gözlerini neredeyse gizliyor. Çoğu incubi gibi onlar da benden daha ince yapılı, başları ancak omzuma kadar geliyor. Tenleri ay gibi soluk ve saçları neredeyse gözleriyle aynı kızılıktadır. Biçimlerimiz yeterince benzer -insanimsı ama tırnaklı ve püsküllü bir kuyruğa sahip- ama inkübi büyüğü gölgelere yönelirken, succubi ateşi tercih ediyor.

"Hızlı bir toplantıydı."

"Hiçbir fikrin yok." Yanıma gelmelerine izin vererek ilerlemeye devam ediyorum. "İki saat sonra Uykusuzlar Mahkemesi'nin geri kalanının her zamanki yerde bir araya gelmesini istiyorum. Sorularınızı o zaman sorabilirsiniz."

Şaşkınlık gölgelerini parlatır. "Bir şey oldu."

"Evet." Mutfaklar odaların altındaki kattadır. Liderin koltuğu burada diğer bölgelere göre çok daha küçük. Dalgaların üstünde ya da altında kalelere ihtiyacımız yok, kendimizi hükümdar gibi göstermeye de gerek yok. Bu malikane yarım düzine insana yetecek kadar odaya sahip ve en büyük kasabamızın ana meydanında yer alıyor. Biz succubi ve

İnkübiler sosyal yaratıklardır ve diğer bölgelerdekilere kıyasla çok daha gayri resmidirler. Diğer herkes küçük bir kral olmak, kontrolü altındakiler üzerinde sahip olduğu gücü kullanmak ister. Burada öyle değil.

Bu geçmişte bir çekişme noktasıydı. Diğer bölgeler, işleri yapma şeklimiz, toplumsallığımız ve gayri resmi güç yapılarımız nedeniyle bizi küçümsüyor. Bizi zayıf olarak görüyorlar, bu da genellikle çatışma çıktığında ilk önce bize geldiği anlamına geliyor. Silahlarla savaşmayalı uzun zaman oldu ama ticaret de savaşın başka bir türü. Halkımın hiçbir şey istememesini sağlamak için onlarca yıl çalıştım, zamanımı, enerjimi ve nezaketimi feda ettim.

Azazel'in hepimize sunduğu ödülle, uzun süreli bir barışa sahip olabiliriz ... ya da ufukta başka bir savaş olabilir. Her iki durumda da hazırlanmalıyım.

Inna boğazını temizliyor. "Ev farklı hissettiriyor."

Çünkü Belladonna burada. Tüm kasabanın aramızda bir insan olduğunu öğrenmesi ve etrafı koklamaya gelmesi uzun sürmez. Meraklarını yadırgamıyorum ama bu deneyimi yaşamadan önce onu düzgün bir şekilde yerleştirmem gerekiyor. "Herkes toplandığında açıklayacağım. Gidin."

Bir an için tartışacaklarmış gibi görünüyor ama sonunda başlarını sallıyorlar. "Olmuş bilin."

Öğle yemeğinden sonra ama akşam yemeği hazırlığından önce o tatlı noktadayız, bu yüzden Jitka ile karşılaşmadan mutfağa girebiliyorum. Çok zeki bir şef ve harika yenilebilir yapıtlar yaratma yeteneğine sahip ama o kadar katı ki ben bile ona karşı gelmekten çekiniyorum. Ne yazık ki, Jitka'nın onu "geçmek" olarak gördüğü şey, daha sonra bir şey için olduğu belli olan kaseden elma çalmak gibi bir dizi küçük suçu içeriyor.

Ama insanımın yemek yemesi gerekiyor, bu yüzden Jitka izinsiz girdiğimi fark ettiğinde kendimi tahta kaşıktan kaçmaya bırakıyorum.

Belladonna'yı bıraktığım yerde bulmak için aceleyle yukarı çıktım. Burnunu sokmak için bile uyanmamıştı. Endişe verici. Yatağın kenarına geçip yanına tünüyorum ve eline bir elma sıkıştırıyorum. "Eminim sorularınız vardır. Onları şimdi cevaplayabilirim ya da biraz daha sakinleşene kadar bekleyebilirim."

"Neden bir bebeğe ihtiyacın var?"

Göz kırpıyorum. O zaman, sanırım oradan başlayacağız. "Her bölgenin büyüğü doğrudan o bölgeye liderlik eden kişiyle bağlantılıdır. Diğer bölgelerde bu liderlik kan bağıyla geçer ama biz burada işleri farklı yapıyoruz. En güçlü büyüye ve halkın desteğine sahip olan kişi liderlik eder. Ayrıca güçlerini kötüye kullanırlarsa istedikleri zaman görevden alınabilirler."

Bu önlem, geçmişte diğer bazı bölgelerde görüldüğü gibi güce aç bir hükümdarla karşılaşmamamızı sağlar. "Biyolojinin bir cilvesi olarak, insanlar paranormal insanlarla çiftleştiklerinde büyüü büyük ölçüde güçlendirirler. Bizden biriyle yapacağın herhangi bir çocuk benden iki kat daha güçlü olacak ve sonuç olarak tüm bölge bundan faydalanacak."

Gözlerimin içine bakıyor ve ben onun umutsuzluğunu dilimde tadıyorum. Sözlerime garip bir karşılık veriyor. Belladonna ben daha üzerine gitmeden başını sallıyor. "Anlıyorum. Yani pek çok insana yardım etmek için küçük bir fedakârlık."

"Çocuk bir *kurban* değildir." Sesimin sert çıkmasını istemem ama düşüncelerinin yönüne güvenmiyorum. "Eğer biri çocuk sahibi olmayı seçerse, o çocuk bir hediye ve bir lütuftur."

"Tüm çocuklar armağan ve lütuftur." Bunu ezbere söylüyor, sanki bir kanunu ezberden okuyormuş gibi.

Güvensizliğim artıyor. Gözlerimi kısıyorum. "İnsanlar alemindeyken, o büyük sadist tanrıya tapıyordun, değil mi?"

Bu bir tepki alır. Geri çekiliyor. "Böyle şeyler *söyleyemezsin*." Sonra başını sertçe sallar. "Özür dilerim, kabalık ettim. Ama O'nu böyle tanımlamak ..." Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Artık o kiliseyle bir ilişkim yok ama bazen şu anda inandığım gibi değil, yetiştirildiğim gibi tepki veriyorum."

Gözeneklerinden sızan utanç kadar bu da bir onaylama. Gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum, kendimi kilitlemek için bir an durmak zorunda kalıyorum. İyi bir lider duygularının kendisini ele geçirmesine izin vermez, özellikle de dikkatsiz davranmak çalışanlarından birine zarar verebilecekken. Sözleşme gereği Belladonna artık benim adamım. "Azazel'le yaptığınız anlaşmanın şartları neydi?"

"Kız kardeşime tedavi, üniversite ve vakıf fonu için ayrılan para karşılığında yedi yıllık hizmet." Titreyerek nefes alıyor. "O hasta ve tedavi olmazsa öleceğinden korkuyorum. Ailemin bunun için parası yok ve şimdi onu tedavi *ettirmemek için* hiçbir bahaneleri yok. Azazel bunun olmasını sağlayacak."

Sözlerinin hemen altında bir şey var, kemiklerimi titreten bir öfke. Merak beni neredeyse umursamaz yapıyor ama yedi yılım var. Bu kadının bir saat içinde vereceği her cevaba ihtiyacım yok. "Yarın sana malikâneyi ve kasabayı doğru dürüst gezdireceğim ama şimdilik güvende olduğunu bil yeter."

"Güvenli." Hüzünlü bir kahkaha atıyor. "Sanırım öyleyim." Belladonna derin bir nefes alıyor ve ayağa kalkıyor. Ben daha ne yapmak istediğini anlayamadan elbisesini çekiştirerek yere düşürüyor ve onu çırılçıplak bırakıyor.

Ben neysem oyum. Elimde olmadan kalçalarının kıvrımlarını, yumuşak karnını, her biri mükemmel dut meme uçlarıyla kaplı iri göğüslerini görsel olarak izliyorum. Teninin altındaki kızarıklık her vuruşta artıyor, yanaklarından boynuna ve göğsüne doğru yayılıyor. Şehvet, geçici ve tatlı, aramızdaki havayı katmanlandırıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sözleşmemin şartlarını yerine getiriyorum." Sesindeki titreme vücuduna yayılıyor, dehşet şehvet kırıntılarını silip süpürüyor.

Terör.

Biraz korku yatak odası oyunlarını renklendirebilir ama bu başka bir şey. Dikkatimi yüzüne veriyorum ve orada tutuyorum. "İstemiyorsun."

"İstiyorum." Arzuları utanç, korku ve çok daha karmaşık bir şeyle birbirine karışmış durumda. Onu tam olarak anlayamıyorum, ama tamamen istekli olsa bile, işler belli bir şekilde yapılır. Bu çok kaba.

Ayağa kalkıyorum, nasıl irkildiğini fark ediyorum. "Hayır, korkmuyorsun." Arkamı dönüyorum, sonra banyo kapısının yanındaki gardıroba doğru ilerliyorum ve kalın bir bornoz bulana kadar karıştırıyorum. Adımlarımı geri çekiyorum ve dikkatlice omuzlarına örtüyorum. Hâlâ titriyor ama nefes aldığı anda titremesi hafifliyor.

Konuşmadan önce bana bakmasını bekliyorum. "Ama istediğin zaman, Belladonna?" Eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. "O zaman taşıdığın tüm o utancın altında ne olduğunu göreceğiz."

Gitmekten başka yapacak bir şey yok. Sinirlerimi çok gerdi. Bu diyardaki çoğu insandan daha fazla insanla muhatap olmuş biri olarak bunu beklemiyordum. Diğer bölge liderleri buna şaşırırdı. Sol bir varis edinmeye çok hevesli, Thane bir ilişkiye benzeyen herhangi bir şey için çok soğuk ve temassız ve Bram'ın Belladonna'dan daha fazla yükü var. Azazel onu bana vermekte haklıydı.

Yine de bana pek iyi gelmiyor.

Yeni insanımı hatırı sayılır yeteneklerimin sonuna kadar baştan çıkarmaya niyetliydim. Görünüşe göre daha ince bir yaklaşım benimsemem gerekiyor. Hassas olmak yeteneklerimin pek dışında değil ama dünyada hareket etmek için tercih ettiğim yol bu değil.

Bu ilginç olacak.

BELLADONNA

I uykuyu beklemiyorum, ama o beni sinsi bir dalgayla alıyor, beni altına çekiyor ve kutsanmış unutuşa gönderiyor. Rüya yavaşça etrafımda şekilleniyor, o kadar yavaş ki bir tahtta oturana kadar zar zor fark ediyorum. Sandalye

Sırtımı ısıtıyor ve ayak parmaklarım yere değecek kadar uzun. Zemini fark ettiğim anda sanki önümdeki sahneden bir perde çekiliyor.

Bir kadın var, siyah saçlı ve omuzlarının üzerinde iki küçük askıyla bir arada tutulan bir elbise giyiyor. Tam olarak tanımlayamadığım bir partnerle dans ediyor, onlara odaklanmaya çalıştığım her seferinde kenarları benden uzaklaşıyor. Ben dansçı değilim - ben büyürken kiliseye ait olmayan müzikler kesinlikle yasaktı, Tanrı'dan korkan iyi Hıristiyanları yollarından saptırmak için tasarlanmış bir ayartmaydı. Radyo dinlediğimde kendimi suçlu hissetmeyi hâlâ tam olarak bırakabilmiş değilim, ama bunun üzerinde çalışıyorum. Yine de bu müziğin sözleri yok. Derin ve zonklayıcı, göğsümde ve ... daha aşağıda ikamet ediyor gibi görünüyor.

Kadının partneri onu döndürüyor, bir tür resmi danstan daha yakın bir dansa sorunsuz bir şekilde geçiyor, tıngırdayan ritme uyacak şekilde tasarlanmış. Elleri kadının sırtına iniyor, kalçalarını kavırıyor ve onu kendine doğru çekiyor. Bacak bacak üstüne atıp kıvrınmamak için mücadele etmemi gerektirecek kadar yakın. İkisini ayıran tek şey giysileriydi.

Ve sonra, rüya mantığıyla, tüm giysileri kayboluyor. Onları yakından izliyorum, ama ne olduğunu fark etmiyorum. Bir an

Bir bakmışsınız giyinik, bir bakmışsınız ikisi de çıplak.

Çok güzeller.

"Onaylıyorum."

O kadar sert sarsılıyorum ki, vücudum tahtımın üzerine sabitlenmiş gibi görünmese tahtımdan düşebilirdim. Yanımda, sadece boşluğun olduğu yerde, şimdi aynı taht oturuyor. Oturan kişi gelişigüzel oturuyor, uzun bir bacağı sandalyenin kolundan sarkıyor, çenesini yumruğuna dayamış.

"Rusalka," diye nefes alıyorum. Farklı görünüyor, teni neredeyse parlıyor, ışık canlı bir ateş gibi içinde hareket ediyor. Sıcak olup olmadıklarını görmek için parmaklarımı değişen alevlerin üzerinde gezdirmek istiyorum. Ona dokunmak için bir bahanem olsun diye. Başımı sertçe sallıyorum. "Burada değilsin."

"Sanırım öyle olduğumu
göreceksiniz." "Ama ...
nasıl?"

"Succubus, sevgilim." Bana bakmıyor, onun yerine dikkatini elleri arayışta olan çifte veriyor. İçlerinden biri inliyor ve ben o tek sesteki ihtiyaca karşılık titremekten kendimi alamıyorum. Rusalka gülümsüyor, dudaklarını özellikle öpülebilir gösteren yavaşça kıvrılan bir şey. "Rüyalar bizim alanımız. Pazarlıkçı iblislerin yapabildiği gibi insanların dünyasına seyahat edemiyoruz ama halkım binlerce yıldır insanların rüyalarını ziyaret ediyor."

Bu beni korkutmalı. Bence korkutuyor. Belki de. "Yani hayatım boyunca *bu* rüyaları kafama sokan sen miydin?" Tüm hayatım boyunca değil aslında, ama belli bir yaşa geldiğimden beri bazı geceler çok sıcak, huzursuz ve *zonklayarak* uyanıyordum. Bunun, uyanık olduğum saatlerde kaçınmak için çok uğraştığım günahların bir tezahürü olduğunu düşünürdüm. Ama eğer *ben* değilsem ...

Rusalka'nın başını sallaması dışında. "Hayır, aşkım. Rüyaları biraz manipüle edebiliriz ama kaynağı sensin. Bizi ilk etapta sana çeken şey bu. Bunun ötesinde, belirli bir enerji imzası şeklinde arkamızda kanıt bırakıyoruz." Derin bir nefes alıyor. "Bizimkilerden biri sana hiç dokunmadı."

Ona yalancı demek istiyorum ama o bana zaten bildiğim şeyi söylemiyor mu? Onu inceliyorum çünkü bu, sahnenin gelişimine, dansçıların artık bir yatak olan zemine zarifçe çöküşüne bakmaktan daha kolay. Rusalka teninin içinde o kadar rahat görünüyor ki, kıskançlık içimde yeşil dallarını filizlendiriyor. Bu güveni, bu rahatlığı yaşamak nasıl bir şey olmalı?

"Öğrenebilirsin, biliyorsun."

Ürperdim. "Akıl okuyabiliyor
musun?"

"Arzuları okuyabiliyorum. Seninle hemen hemen aynı şey." Neredeyse bir vampirinkine benzeyen minik dişlerini göstererek sırıtıyor. "Sen yanan bir arzu ateşisin, Belladonna. İsteddiğini elde etmekte bu kadar dirençli olman tam bir trajedi."

Sanki bir şey almak *istediğimde* bile bu kadar kolaymış gibi. Nefesimi tutuyorum. "Hayatım boyunca bana yaptığım şeyleri istemenin bir kusur, bir günah olduğu söylendi." Benim istediğim *insanları* istemek.

"Pek çok insan böyle söylüyor. Ne düşündükleri umurumda değil." Rusalka'nın gülümsemesi genişliyor, ama turuncu gözleri beni yargılamadığını düşündüren bir şekilde sempatikçe parlıyor. "*Sen* ne düşünüyorsun?"

Sonunda kadınları da erkekler kadar, hatta onlardan daha çekici bulduğumu itiraf ettiğimde Ruth bile duygularını tam olarak gizleyemedi. Günahıma rağmen beni sevdiğini söyledi, ifadesi o kadar içtendi ki sanki kalbime bir hançer saplamıyordu. İşte o an kiliseden tamamen uzaklaştığım, kız kardeşimle aramdaki uçurumun nasıl aşacağımı bilmediğim bir şeye dönüştüğü andı. Onu hala seviyorum ama bu acı veriyor. Acım hiç dinmedi.

"Aşk nasıl günah olabilir?" Fısıldıyorum, kelimeler kalbimin derinliklerinde çürüyor. Bunu babama bir kez sormuştum ve bana elini kaldırdığı tek zamandı. Sertçe yutkunuyorum ve kelimeleri tekrar söylüyorum: "Birini sevmek nasıl günah olabilir? Tanrı yatağında ne yaptığımın neden ilgileniyor?"

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun, aşkım."

O anda ondan biraz nefret ediyorum. Söylediği herhangi bir şey için değil, ama ondan dalga dalga gelen güven için. Bu kişi, ne kadar uğraşırsam uğraşayım üzerimden atamadığım şüpheyi hiç yaşamamış. Boğazımı temizliyorum. "Önemli değil."

"Sanırım olabilir." Omuz silkiyorlar, konuya girmiyorlar. "Ne istiyorsun Belladonna? Tanrını değil, *aileni* değil, seni."

"Bilmiyorum."

Rusalka kıkırdıyor, bu ses nasıl kabul edeceğimi bilemediğim bir davet. "Kabul etmek istemiyor olabilirsin ama arzun her zerrene işlemiş. Görmek ister misin?" Yanıt beklemeden elini yavaşça çiftin olduğu yöne doğru sallıyor.

Kendime yapmamamı söylesem bile, hareketi takip ediyorum. . . çiftin yer değiştirdiğini görüyorum. Artık güvenli bir şekilde yüz­süz değiller, yakından tanıdıklar. Ya da en azından biri öyle. O *benim*, yatağa geri döndüm, Rusalka üzerimde geziniyor, ağza alınmayacak şeyler yapmaya davet eden o yavaş gülümsemesiyle gülümsüyor.

Kafamı çevirdiğimde onu hâlâ yanımdaki tahtta otururken buluyorum. "Ne? Nasıl?"

"Başından beri oradaydı, aşkım." Sesleri tatmin olmuş ve ... meraklanmış gibi çıkıyor. Turuncu gözleri sanki bundan enerji kazanıyormuş gibi parlıyor. "Tek ihtiyacın olan ham sensin. Sana olasılıkları göstermemi ister misin?"

Hayır. Görsel ikizlerimizin uzanmış olması, bacağımın onun ince kalçasına dolanması, parmaklarımın kısa sarı saçlarına girmesi yeterince kötü. Daha ne sunabilir ki? Dudaklarımı yalıyorum, içimde merak çiçekleri açıyor. Ruhumu bir iblise satmadan önce bile, Tanrı'nın düzeltebileceğine inanmayı bıraktığım bir şekilde kusurlu ve kusurluydum. Özümde kim olduğumu değiştirebilecek hiçbir inanç yok.

Ama . . .

Tenim hoş olmayan bir şekilde ısınıyor. "Yapamam. Yapmamalıyım."

"Ah." Rusalka'nın beni azarlamasını bekliyorum, ama o sadece nefesinin altında biraz mırıldanıyor, muhteşem yüzü düşünceli. Sonunda şöyle diyor: "Halkımın pek çok yeteneği var ve bunlardan biri de rüyalarını ziyaret ettiğimiz insanların içindeki arzuyu uyandırmak. Bu şekilde besleniriz."

" . . . Oh." İçimden saf bir korku geçiyor, hemen ardından arzu geliyor ve sonra utançla ıslanıyorum çünkü tekliflerini kabul etmeyi düşünmemeliydim bile. Ama öyleyim, değil mi? Gitmeden önce beni ailemden ve toplumumdan ayıran şey de buydu: yapmamam gerektiğini bilip yine de yapmak. "Yap."

"Belladonna." Adımı iç çekerek söylüyor. "Uyandığında bana tekrar sor. Sana istediğin her şeyi ve daha fazlasını vereceğim. Şimdilik gösterinin tadını çıkar."

Ona ne demek istediğini sormak için dönüyorum ama o gitmiş, taht ve succubus sanki hiç var olmamışlar gibi ortadan kaybolmuşlar. Kaşlarımı çatıyorum ama bir inilti dikkatimi çifte geri getiriyor. Artık sadece öpüşmüyorlardı. Rusalka'nın çifti benimkini bastırmış ve kalçalarının tepesine doğru inen bir öpücük konduruyor. Konsantre olursam, dudaklarının sıcak tenime değdiğini neredeyse hissedebiliyorum. Bunun için gerçek succubus'u suçlamak istiyorum ama daha iyisini biliyorum. Rüyalarım hep böyleydi, en azından görüntü olarak olmasa da his olarak.

Ve sonra Rusalka dilini çiftimin merkezine doğru sürüklüyor. Dillerinin kıvrımlarını nasıl ayırdığını ve aralarına nasıl girdiğini bu kadar net görememeliydim, ama rüyaların bilemeyeceği kadar net.

Kalçalarımı çaprazlayıp birbirine bastırıyorum ama vücudumun giderek artan ağırlığını kovmaya mı çalıştığımı yoksa onu kovalamaya mı

alıştığımı söyleyemiyorum.

Tamamlandı. Önemli değil gibi görünüyor.

Titreyen kalçalarını geniş tutarken bile dili ikizimin amının içine giriyor ve yemin ederim *kalçalarımın* arasındaki kaygan hissi hissedebiliyorum. Bu beni zıplatıyor ama gidecek hiçbir yerim yok. Bedenime kalkıp koşmasını emretsem bile uzuvlarım ağırlaşıyor ve tepkisizleşiyor - tahtın kollarını kavradığım yer hariç, eklemlerim bembeyaz.

Rahatlama baş döndürücü bir dalga halinde üzerime çöküyor. Bunu durduramıyorum. Karşı koymaya çalıştım. *Doğru olanı* yapmaya çalıştım ve o kapı bana kapandı. Geriye kalan tek şey dayanmak, bunu sonuna kadar yaşamak. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı arkaya yaslıyorum, bacaklarımın çözülmesine ve açılmasına izin veriyorum. Başka seçenek yok, değil mi?

Bu sefer, hafif bir inilti bana ulaştığında sıçramıyorum. Ya da güçlü eller uyluklarımı hafifçe araladığında. Az önce üzerimde giysiler olduğundan eminim ama tıpkı ikiziminki gibi kaybolmuşlar.

Nefesim en mahrem yerimde geziniyor ve dudağımı kanlı bir şekilde ısıyorum, protesto mu ediyorum yoksa daha fazlası için yalvarıyor muyum emin değilim. Ama fark etmez. Bir dilin üzerimde yavaşça gezinmesi çağırabileceğim sözcükleri çalıyor.

Alaycı bir yalama. Keşfedici bir okşama. Bunu yapmak çok yanlış geliyor, bu da arzumu daha da artırıyor. Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. Bakmayacağım. Bakmazsam olmaz. Belki de bu bir rüya olduğu içindir. Ya da . . .

Klitorisimi bulduklarında bu konuda mantık yürütme çabaları beni terk ediyor. Gecenin en karanlık yerinde kendi keşiflerim sayesinde o küçük sinir yumrusunu yakından tanıyorum ama daha önce hiç başkasının bana dokunmasına izin vermemiştim. Hele ki Jacob'la bir kez bile seks yapmamıştık. Ne elleriyle ne de *ağzıyla*.

Rusalka -çünkü bu başka kim olabilir ki- dilinin düz kısmını klitorisimin üzerine sürüyor, başımın daha da geriye düşmesine ve vücudumun aynı anda hem gevşemesine hem de gerilmesine neden olan nazik bir alay. Tekrar ve tekrar, arzumu daha yüksek ve daha sıkı ve ...

"Aman Tanrım!"

Yatakta doğruluyorum, bedenim çarşaflara dolanıyor, orgazmım azalırken içim solan bir ihtiyaçla titriyor. Ellerimi kavrulmuş yanaklarıma bastırıyorum, nefesim kesik kesik geliyor. Geçmişte erotik rüyalar görmüştüm ama hiç bu seviyede olmamıştı. Hiç bu kadar detaylı olmamıştı. Ve asla bana *bunu* yapan bir partnerle.

Zihnimin arkasındaki o çirkin ses yapmamamı söylese de yumuşak yatağa uzanıyorum ve elimi kalçalarımın arasına sokuyorum. Isınmış ve ıslak olmam şaşırtıcı değil. Durmamı isteyen sesi yine duymazdan geliyorum ve Rusalka'nın dilinin rüyalarımda izlediği hayali yolu takip ederek orta parmağımı kıvrımlarımın arasında kaydırıyorum. Aynı hissi vermiyor, gerçekten vermiyor, ama hayal gücü harika ve korkunç bir şey ve bu hissi neredeyse -neredeyse- geri kazanabiliyorum.

Arzu beni gittikçe daha sıkı sarıyor ve zirveye ulaştığımda Rusalka'nın adı zihnimde parlıyor.

RUSALKA

"W "Kimse ona dokunamaz mı demek istiyorsun?"
Sinirle içimi çekiyorum ve Zhenya'ya dönüyorum. Ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, koyu renk bukleleri onu takip ediyordu.

hareketi bir ritim sonra. Gölgeleleri her sıçrayışta daralıp genişleyerek baş döndürücü bir görüntü oluşturuyor. Zhenya bir karabasana göre uzun, neredeyse benim boyumda ve derisi bazı yerlerde orta kahverengi, bazı yerlerde ise saf beyaz, muhteşem bir desen oluşturuyor. Ze tanıdığım herkesten daha uzun ömürlü olacak kadar enerji dolu. Bu pek çok açıdan bir nimet, ama şu anda bunun için sabrım yok.

Dün Uykusuzlar Mahkemesi'yle yapılan toplantı daha çok onları bilgilendirmek içindi. Belladonna'nın temsil ettiği hediye -ve riski- anlamaları gerekiyordu. Potansiyel sonuçları bir süre üzerinde duracağımız bir konu ama ben Belladonna'nın yerleşmesini sağlamaya odaklanmışım ve uyuduğunda daha fazla yanıtın geleceğini biliyordum. Ama geldi, değil mi? O bir barut fıçısı ve nazikçe ele alınmalı.

Bu da sınırlar hakkında başka bir konuşma anlamına geliyor. "Söylediklerimde ciddiym. İzlemesine izin ver. Ona dokunmayın. Henüz değil."

Belladonna merak ediyor ama lanet olası utanç her şeyi engelliyor. Bir ömür boyu süren şartlanmayı birkaç günde çözebileceğimi düşünecek kadar kibirli değilim. Rüyaalar arasında yürümek, bir insanın rüyalarının sadece tek bir gecesi olduğunda daha kolay. Güneşin doğuşuyla gelenler hakkında endişelenmeme gerek yok.

"Ama-"

"Onu aceleye getirmek ona zarar verme riski taşır, bu da halkımıza zarar verir."

"Rusalka haklı." Danik kanepeye uzanmış, pençelerinin arasında ateş dokuyor. İyice dinlenmiş görünüyor, koyu kahverengi teni titrek ışıktaki parlıyor. "Sadece zararın bedeli çok yüksek olduğu için değil. O, kimsenin hatırlayamayacağı kadar uzun bir süredir bölgemize ayak basan ilk insan. Bu fırsatı tepmek basiretsizlik olur."

Karşılık olarak gülümsemeyi başarıyorum ama dikkatim dağılmış gibi hissediyorum. Belladonna'nın şimdiye kadar uyandığına eminim. Şu anda bile yatağında yatıyor, iğrenç bir suçluluk ve kaynayan bir ihtiyaçla çalkalanıyor mu? Gördüğü rüya beni şaşırttı. Mesafemi korumalı ve müdahale etmeden dinlenmesine izin vermeliydim ama şehveti beni kendime rağmen içine çekti. Ona bu kadar lezzetli bir heyecanı neyin verdiğini bilmek istiyordum. *Biz olduğumuzda yaşadığım* şoku hayal edin, ben ve Belladonna'nın iç içe geçtiği bir görüntü.

Tek bir şeyi manipüle etmek zorunda kalmadım ve sergilediği ihtiyaç, saatler sonra bile beni hala huzursuz eden bir güç dalgası verdi.

Küçük insanım meraklı ve şehvet dolu ve o utanç duvarının arkasına çekilmeye fırsat bulamadan ona ulaşmak istiyorum. Hareket etmemek için kendime birkaç sağlam neden bulamadan ayağa kalkıyorum. "Onu birkaç saat içinde tur için hazırlayacağım. Her şeyin hazır olduğundan emin olun."

Danik nefesinin altından usulca güler. "Her şey mükemmel olacak Rusalka. Bundan hiç şüphen olmasın."

"Bilmiyorum." Odadan dışarı fırlıyorum, kendimi acele ederken yakalıyorum ve adımlarımı kontrol ediyorum. Kendimi zorla yavaşlatsam da kısa sürede Belladonna'nın odasına ulaşıyorum. İçeri girip ona sürpriz yapmak cazip geliyor ama bu çizgiyi aşmak olur. Bunu düşünmek bile beni topuklarımdan geri sarsıyor. Sonuçları bu kadar ağırken yanlış adım atmam. Hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir herhangi bir durumda halkım için riski göz önünde bulundurmamı unutmadım ve şu anda neredeyse bunu yapıyor olmam beni endişelendiriyor.

Bir nefes aldım ve kapıyı çaldım. Kapı o kadar ani açılıyor ki, önünde duruyor olmalı. Tanrılar yardımcım olsun ama onu görünce içim içime sığmıyor. Belladonna nefis bir şekilde dağınık, siyah saçları uykudan karışmış ve dalgali, bol elbisesi hafifçe eğrilmiş, bir askısı omzundan kaymış. Kendimi durduramadan dudaklarımı yalıyorum. "Günaydın."

"Rusalka." Sesi isminin ortasında gıcırıyor. "Ben, uh, merhaba. Merhaba. Günaydın."

Onun yanında geçirdiğim birkaç saniyeden sonra tüm gerginliğim uçup gidiyor. O kadar gergin ki benim de gergin olmam imkansız. Gülümsüyorum. "Bir şeyler yemek istersin diye düşündüm. Sonra evi gezeriz. Eğer o sırada ayakta duracak halin yoksa kasaba meydanında yürüyebiliriz. Halkım seni merak ediyor."

Gözleri - muhteşem koyu kahverengi - genişliyor. "Burada hangi amaca hizmet edeceğimi biliyorum. Elbette herkesin benimle tanışmasına gerek yok. Sadece-" Kendini durduruyor, düzeliyor ve boğazını temizliyor. "Bir tur çok hoş olurdu."

Ona kolumu uzatmadan önce üstünü değiştirmesini ve ayakkabılarını giymesini bekliyorum. Sözlerini ve söylemediklerini çiğniyorum. Bir yanım, halkımı daha aşağı bulabileceği fikrine karşı öfkelenmekle tehdit ediyor. Gerçi bu alışkın olduğumdan daha fazlası değil. Bu diyardaki her bölge diğerlerinden çok daha iyi olduğundan emin ve *hepsi de* incubi ve succubi'lerden üstün olduklarından emin. İnsanların da hepimizden daha iyi olduklarını düşünmeleri mantıklı.

Ama Belladonna her an atlamaya hazırmış gibi parmak uçlarını koluma hafifçe bastırdığında hissettiğim şey üstünlük değil.

Sihrimi ona değdirmek için uzanıyorum ve neredeyse irkiliyorum. Utanç dilimi ve boğazımı kaplıyor, daha önce yediğim kahvaltıyı ekşitiyor. Başımı sertçe sallayarak onu temizlemeye çalışıyorum. Halkımın ondan aşağı olduğunu düşünmüyor. *Onu* onaylamayacaklarından endişeleniyor.

Bu bana güven vermeli. Kanıtlaması gereken bir şey olduğunu düşünmesi onu daha kolay manipüle etmemi sağlayacak ya da en azından sözünü tutup tüm bölgeme fayda sağlayacak bir ya da birkaç çocuk sahibi olma ihtimalini artıracak. Halkımı korumak için yalan söyledim, hile yaptım ve hâlâ midemi bulandıran oyunlar oynadım. Bir insanın sözleşmeyi imzaladığında kabul ettiği bir şeyi yapmasına izin vermek zarar olarak sayılmamalı. Azazel bile buna itiraz edemez.

İkimiz de daha iyi bilsek bile.

Aniden bir sonraki koridora dönüyorum. "Planlar değişti."

"Değişim-" Ayağı takılıyor ve düşmesini engellemek için dirseğinden tutmak zorunda kalıyorum. Belladonna saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Rusalka, yavaşla lütfen."

Adımlarımı kontrol ediyorum, ama çok az. İçimde kabaran öfkeyi anlamıyorum. Bu kadını tanımıyorum. Yeni tanıştığım birine karşı bu kadar korumacı hissetmeye hakkım yok. "Sen bir *hediyesin*." Nasıl başka bir şey olabilir ki? Kendi itirafına göre, yedi yılını ve potansiyel olarak bir çocuğunu

-Kız kardeşini kurtarmak için. Bu tür bir özveriye yıldırım çarpmasından daha nadir rastlanır. Bunu düşünmek bile ağzımda kötü bir tat bırakıyor. İğrenç bir şey.

"Ne?"

Ana kapıdan geçip sabahın serin havasına çıkıyoruz. İşleri bu şekilde yapmayı planlamamıştım. Onu evimin özenle seçilmiş deneyimine alıştırmak istedim. Korkmadığından ve alışmak için zamanı olduğundan emin olmak için. Ona halkımın uğruna savaşmaya değer olduğunu göstermek için.

Bunun yerine, ana meydanda duruyoruz, yoldan geçenlerin dikkatini çekiyoruz, gözleri geniş ve meraklı bir şekilde bizi izliyorlar. Ev, meydanın bir tarafını kaplıyor ve diğer üç taraf küçük dükkanlarla dolu. Geç yattığımız için çoğu açık ve işlerine giden insanlarla dolu. Neredeyse öğle yemeği vakti ve çocuklar küçük gruplar halinde koşuşturuyor, öğleden sonra tatilinin tadını çıkarıyorlar. İçlerinden birkaçı oyunlarına dalmış bir halde koşarak yanımızdan geçerken el sallıyor.

"*Rusalka.*" Belladonna topuklarını sıkarak neredeyse beni durduracaktı. "Rusalka, hazır değilim."

Bu bir hata olabilir, stratejik davranmak yerine acele etmek, ama anlamasına ihtiyacım var. Korumak için bu kadar uğraştığım şeyi *görebilseydi*, belki de sadist tanrısı ne derse desin, bunda utanılacak bir şey olmadığını anlayabilirdi. İnsanlar özgürce, korkusuzca hareket ediyor, *sevgiyle* etkileşime giriyor. Yeterince uzun yaşayan herkesin deneyimlediği küçük kavgalara ve saçmalıklara karşı bağışıklığımız yok, ancak topluluk her şeyin merkezinde yer alıyor.

Kendimi açıklayacak ya da onu buraya getirme konusundaki fikrimi değiştirecek kelimeleri bulma şansım yok. İnsanlar akın akın bize geliyor. Bazıları pazar günü için dış mahallelerden gelmiş olduklarından belli belirsiz tanıdık geliyorlar, ama diğerlerini hayatımın çoğundan beri tanıyorum. İncubi ve succubi, genç, yaşlı ve aradaki her yaştan. Acele etmiyorlar, ama yine de yaklaşıyorlar, yanımdaki kadına bakarken şaşkınlıkla birbirlerine mırıldanıyorlar.

Belladonna bana daha da yaklaşarak arkama siniyor ve ben de ayaklarımı dikerek ona açıkça istediği sertliği veriyorum. "Sorun yok," diye mırıldanıyorum, hayal kırıklığım çoktan uçup gitmiş, yerini adını koyamadığım bir duyguya bırakmıştı. "Güvendesin."

"Bana *bakıyorlar*," diye fısıldıyor.

Küçük bir succubus ürkekçe öne doğru adım atar, başı eğiktir ve uzun kızıl saçları güzel yüzünden uzakta örülmüştür. Aniden öne doğru uzanır ve

Belladonna'nın boştaki elini iki eliyle kavradı. "*Teşekkür ederim.*" Belladonna bir yanıt veremedi başlarını öne eğiyorlar ama halkım onu karşılayıp teşekkür ederken ve buraya geldiği için övgüler yağdırırken şaşkınlığı daha da artıyor.

Açık kahverengi yanaklarını kızartan küçük bir çocuk yanına gelir ve ona buruşuk bir buket çiçek uzatır. "*Teşekkür ederim, hanımefendi.*"

Büyükbabası yüzünü tutup gülümsüyor, gözleri derin kırışıklıklarının arasında neredeyse kayboluyor. "*Hizmetleriniz için ne kadar minnettar olduğumuzu anlatamayız.*"

Hamile bir kişi elini yuvarlak karnına bastırıyor, kıpkırmızı gözlerinde yaşlar. "*Bize ölçüsüz bir iyilik yapıyorsunuz.*"

Teşekkür ederim, teşekkür ederim ve tekrar *teşekkür ederim*. Tüm bunlar olurken Belladonna kıpırdamadan duruyor, dudakları şaşkınlıkla aralanmış, gözleri kocaman, dudak parmakları çiçekleri zar zor tutuyor. Bir yanıt vermeyi başaramıyor ama kimse bir yanıt beklemiyor. Sadece burada olduğu için çok mutlular.

Haberin hızla yayılacağını biliyordum, tıpkı tepkinin ne olacağını bildiğim gibi. Azazel kartlarını iyi oynadı, yine de amaçlarına tam olarak güvenmiyorum. Yine de, bu kadar çok şey kazanacakken onu suçlamak zor. Bu diyarda barış son çatışmadan beri huzursuz. Hepimizin dikkatini kendi sınırlarımız içinde tutmamızı sağlamak için bize ölçüsüz bir ödül vermekten daha iyi bir yol var mı, korunacak, el üstünde tutulacak ve şımartılacak bir ödül.

Kalabalık nihayet azaldığında, Belladonna bana döndü. Gözleri parlıyor ve alt dudağı titriyor. "*Bu bir numara mı? Bunu sen mi ayarladın?*"

"Hayır." Gerçek bu. "*Burada olmanız bölgedeki herkese fayda sağlıyor. Bunun farkındalar ve bunu ölçüsüz bir şekilde takdir ediyorlar.*"

Şokunun bir kısmı geçiyor, yorgun bir anlayış yerleşiyor. "*Ama sadece bir bebeğim olursa ve o bebeği lider yaparsan.*"

Uzanıp parmaklarımı uzun siyah saçlarında gezdirmek istemiyorum ama kendime engel olamıyorum. Hâlâ anlamıyor. Derin bir nefes alıyorum. "*Eğer bizden birinden çocuk sahibi olursan, o bebek sevgi ve şefkatle dolu güvenli bir çocukluk geçirir. Reşit olduklarında, ancak o zaman, bölgenin liderliğini devralmaya hazır olana kadar benimle eğitim görecekler.*"

"Ya liderlik etmek istemezlerse?"

Omuz silkiyorum. "*O zaman sanırım huzurlu bir şekilde ölene kadar mutlu bir hayat yaşayacaklar.*" Açıkçası bu tercih edilen bir hareket tarzı değil, ama birini liderlik pozisyonuna zorlamak bir hayatı mahvetmek için harika bir yol.

bölge. Pozisyonu isteyen bir liderimiz olmasını sağlamanın en iyi yolu Belladonna'nın buradayken birkaç çocuk doğurmasıdır, ancak şimdi bunu söylemiyorum. Çocuk fikrine çoktan kafayı takmış durumda. Mahkememe sabırlı olacağımızı söyledim ve tam da öyle olmak istiyorum.

Belladonna dönüp meydana bakıyor ve ben de onun gözünden etrafı görmeye çalışıyorum. Binaların hepsi alçak ve basit ama ustalıkla yapılmış. Haftada bir kez -ve sıcak aylarda daha sık- çevredeki tarım arazilerinden insanların gelip fazla ürünlerini sattığı bir pazarımız var ve bunun için tasarlanmış, içinde tezgâhların ve benzerlerinin bulunduğu, malikânenin karşısında kalıcı olarak kurulmuş bir bina var. Ayrıca insanların bir araya gelmeyi sevdiği küçük gıda maddelerinin bulunduğu bir kahve ve çay dükkanı, bir giyim mağazası, küçük bir sağlık kliniği ve bir fırın da var. Daha uzakta birçok başka dükkân ve ev var ama buradan görülemiyorlar.

Belladonna sonunda bana dönüyor, kaşları çatılmış bir halde. "Kiliseniz nerede?"

Neredeyse gülecektim; sadece sorusunun ciddiyeti beni durdurdu. "Senin tanıyabileceğin hiçbir tanrıya tapmıyoruz sevgilim ve tapındığımızda da en iyi yaptığımız şeyi yapıyoruz."

Dilinin ucunda dans ettiğini görebildiğim soruyu sormayı tartışmış gibi yavaşça göz kırpmıyor. Merak onu ele geçiriyor. "Nasıl ibadet ediyorsun?"

Kendime mesafemi korumamı söylesem bile, rüyasının hatırası beni pervasızlaştırıyor. Doğrudan kulağına konuşabilecek kadar eğildim. "Sikişerek, aşkım." Şaşkınlığı, merakı ve evet, şehveti beni detaylandırmaya itiyor. "Ne kadar çok zevk verilirse, tapınma o kadar büyük olur. Ne kadar çok orgazm olursa, tanrımız o kadar tatmin olur."

Vücudunda küçük bir titreme var ama sandığından daha güçlü. Buruşmuyor ya da kaçmıyor. Sadece dikkatli bir nefes alıyor. "Hangi tanrı böyle bir tapınma ister?"

Ona daha fazla nefes aldirmek için kendimi geri çekilmeye zorluyorum. Bunu aceleyle getirmek, ona baskı yapmak olmaz. Omuz silkiyorum. "Onların bir adı yok, kavrayabileceğimiz bir biçimleri yok. Tanrımız, eğer onlara öyle demek istiyorsanız, bilinemez."

Kaşlarının arasında o sevimli, küçük çatıklık beliriyor. "Eğer bilinemezlerse, o zaman seksin onları memnun ettiğini nereden biliyorsun?"

Yavaşça gülümsüyorum, tepki olarak nabzının yükselmesinden memnun oluyorum. "Çünkü sevgilim, biz bunun için yaratıldık."

BELLADONNA

S ibadet gibi.

Bu fikir bile annemin Papaz John'u aramak için telefona uzanmasına neden olurdu, şeytanların içime yerleştikten emindi. Bunu düşünmek beni sadece dua ve derhal tövbe ile mücadele edilebilecek bir utançla doldurmalı. Yine de Rusalka b u n u gerçekmiş gibi söylüyor. Sanki bilinmez tanrılarına *elbette* seksle tapıyorlarmış, çünkü kendilerini iyi hissettiren ve bunun için yaratılmışlar. Tanrıların var olduğundan bile emin değilim ve şimdi bana onların seks yapmalarını istediğini mi söylüyor? Bu meydan okuyor inanç. "Ama yap onlar Biliyorum sen ibadet etmek Eğer onlar

Bilinemez mi? Dinlediklerini nereden biliyorsunuz?" "Bilmiyoruz. Mesele bu değil."

Başımı sertçe sallıyorum. "Kulağa bir tarikat gibi geliyor."

Gülüyor, sesi derin ve neşeli. Onunla ilgili her şey derin ve neşeli görünüyor. Bunu anlayamıyorum. Rusalka kolunu sanki bir ömür boyu arkadaşmışız gibi kolayca omuzlarıma atıyor. "Tarikatlar insan yaratımıdır, sevgilim. Bölgemdeki tüm insanlar uygun gördükleri şekilde ibadet ederler, tabii ibadet ediyorsa. Bu pek gerekli değildir ve herkes kendi kararını verebilir. Halkımın çoğu tanrılara hiç inanmıyor. Bu çok çeşitli bir deneyim. Ben onların inançlarının değil, sadece hükümetlerinin lideri olarak kuruldum."

Bunu söyleme şekli o kadar rahat ki, sanki insanların bu tanrıya inanıp inanmaması gerçekten önemli değilmiş gibi. Sanki gerçekten umursamıyormuş gibi. Bu beni şaşırtıyor. "Ama

İnanmazlarsa ne olur?"

"Hiçbir şey olmuyor." Bir omuz silkme daha. Kolunu hâlâ omuzlarıma dolamış, sıcak ve sabit bir ağırlık. Bizi malikâneye doğru geri döndürüyor, hâlâ oyalanan ve sanki onları kurtarmamı bekliyormuş gibi beni izleyen birkaç insandan kolayca uzaklaştırıyor. Sanki benden bir şeyler bekleyen insanları hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapmışım gibi.

"Ama az önce ... dediniz."

"Seçebileceklerini söyledim. Tıpkı *sizin* seçebileceğiniz gibi. Eğer seks konusunda rahat değilseniz, o zaman sizi buna maruz bırakmayız. Insomnior Mahkememle konuşacağım ve faaliyetlerini kapalı kapılar ardında sürdürmelerini sağlayacağım."

Zihnim aldığım tüm bilgilerle çalkalanıyor, her biri çocukluğumdan beri bana öğretilenlerle çelişiyor.

Kaç kez Tanrı'nın -eğer varsa- ailemin taptığı nefret dolu yaratıktan daha büyük olması gerektiği düşüncesini aklımdan geçirdim? Elbette bu kadar geniş bir Tanrı benim evlilik öncesi seks yapmamı ya da mastürbasyon yapmamı umursamaz. Bu kadar yakın ilgi gösteterselerdi, dünyadaki tüm zulümler yaşanmazdı. Elbette tatlı ve iyi bir insan olan kız kardeşim kanser olmamalıydı.

Rusalka'nın baharatlı kokusunu içime çekiyorum. Sıcaklıkları yanımda canlı bir şey, kıyafetlerimizin arasından sıcacık bir ateş gibi titriyor. Düşünmeme bile izin vermediğim soruya cevap veriyor: Onların ateşi yanmak zorunda değil. Bunda bir metafor var ama zihnim bunu anlayamayacak kadar zorlanıyor. "Bir bebeğe ihtiyacın var."

"Eninde sonunda bir tane isteriz, evet." Hafif bir baskıyla yürümeye başlamam için beni teşvik ediyor. "Ama daha önce de söylediğim ve yine söyleyeceğim gibi, bu seni zorlayacağımız ya da yapmaya zorlayacağımız bir şey değil. Zamanımız var. Acelele getirmeye gerek yok."

Bana karşı çok yumuşak davranıyor. Neye imza attığımı biliyorum. Dahası, bir çocuğun sadece onun için değil, bu bölgede yaşayan herkes için ne anlama geleceğini tam olarak anlamaya başlıyorum. "Ya senin ya da bir başkasının beni hamile bırakacağını söylemiştin. Bu nasıl oluyor?" Kalçalarına doğru el sallıyorum ve sonra büyük ihtimalle haddimi aştığımı fark ediyorum. "Bu çok kişisel, değil mi? Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok. İlk tanıştığımızda da söylediğim gibi, benim halkım cinsiyet konusunda değişken olma eğilimindedir. Bu sadece kendilerini nasıl tanımladıkları anlamına gelmiyor. Çoğumuz şu ya da bu düzeyde şekil değiştiriciyiz, bu da işimizi halletmek için gerekli eklentiği üretebileceğimiz anlamına geliyor."

" . . . Oh." Aklımı toparlamakta zorlanıyorum, bu yüzden şimdilik bir kenara bırakıyorum. Hamile kişinin gözlerindeki yaşları, geleceğe dair umutlarının yüzünden nasıl parladığını düşünüyorum. Boğazımı temizliyorum. "Bölgenizde kaç tane succubi ve incubi var?"

"Sıkı bir sayım yapmıyoruz ama üç yüz binin kuzeyinde bir yerlerdeyiz."

Kısa kesiyorum. *Üç yüz bin kişi.* "Bu çok fazla."

Turuncu gözlerinde bir gölge beliriyor. "Eskiden çok daha fazlası vardı ama her savaşın bir bedeli var ve benim halkım bu diyardaki diğer halklar gibi savaşçı değil. Nesiller boyunca ağır kayıplar verdik."

Ejderhayı, dokunaçlı insanı ve kanatlı canavarı gördüm. Hepsi Rusalka'dan daha güçlü ve korkutucu görünüyordu, en azından fiziksel olarak. "Ve bir bebek sahibi olmak ... bir insan lider ... hepsine fayda sağlayacak mı? Bu onları koruyacak mı?"

"Evet. Bu, bölgede doğal olarak oluşan büyüü artıracak. Bu da ekinlerin büyümesine yardımcı olur, havayı yatıştırır, şifacılarımızın işlerini yapmalarını kolaylaştırır, her türlü şeyi yapar." Beni malikânenin merdivenlerinden çıkarıp kapıyı açarken dalgın dalgın konuşuyor. "Bu yüzden halkım zamanı geldiğinde aramızdan en güçlü olanı lider olarak seçer. Eğer liderin büyüü azalmaya başlarsa, o zaman yeni bir lider seçilir. Diğer bölgelerde olduğu gibi kan bağıyla uğraşmıyoruz ve bunun sonucunda da kazançlı çıktık."

Çok fazla insan. O kadar çok *insana* yardım edebilirim ki. Evet, çocuk sahibi olma ve onları geride bırakma düşüncesi nasıl kavramsallaştıracağımı bilemediğim bir şekilde canımı acıtıyor. Ama hayatım boyunca acılarla uğraştım. Listeye bir tane daha eklemenin ne anlamı var, özellikle de faydası bu kadar genişken? "Ben yaparım."

Rusalka kısa keser. "Affedersiniz?"

"Bebeğini doğuracağım, bebeğini. Kimin bebeği olursa olsun. Kabul ediyorum."

Kolunu bırakıyor ve yüzümü incelemek için dönüyor. Orada ne gördüğünü bilmiyorum ama bu onu mutlu etmişe benzemiyor. Muhteşem yüzü dikkatle boş, koyu turuncu gözlerindeki ateşin bir kısmı birikmiş. Birikmiş ateş bir kayıp gibi geliyor ama hiçbir şeyim *yokken* bir şeyi nasıl kaybedebileceğimi anlamıyorum.

Rusalka başını sallar. "Bu değil-"

İçimde bir şeyler kopuyor. Kendi aklımı bilmediğimin söylenmesinden o kadar yorulmuş ki. "Eğer sen, Azazel ve

Başka kim olsa bana zaten bildiğim şeyleri söylemeyi bırakırdı. Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığımın farkındayım. Yardım etmek *istiyorum*." Hayatım boyunca hiçbir şeye yetişmeyi başaramadım ve şimdi, aslında insanlarla dolu bir ülke olduğunu düşündüğüm şeye yardım etmek için yapmam gereken tek şey, bana var olma amacım olduğu öğretilen tek şey.

Bir bebeğim olacak. Ve ilişkiyi yönetmesi gereken ve beni boğmak için tasarlanmış gibi görünen bir kutunun içine iten bir adamla evlenmek zorunda bile değilim.

Rusalka tartışmaya devam edecekmiş gibi geriliyor ama sonunda yavaşça başını sallıyor. Bakışlarımı onun üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum. Birbirimizin yanında sadece bir gün geçirdik ve onun insan olmayan kısımlarının geri kalanıyla ne kadar mükemmel bir şekilde kaynaştığına alışmaya başladım bile. Kilisede tasvir edildiğini gördüğüm iblislerin hiçbirisi dişi değildi -şimdi düşünüyorum da meleklerin hiçbirisi de değildi- ama eğer beni baştan çıkarmak için yaratılmış bir insan varsa ...

Ama buna gerçekten inanmıyorum, değil mi? Rusalka gerçek bir succubus olabilir ama baştan çıkarma gücüne rağmen bana hayatım boyunca tanıdığım çoğu insandan daha fazla ilgi gösterdi. Hatta Ruth'tan bile daha fazla, çünkü Rusalka'nın sorguladığı tek şey bebek sahibi olma kararım, varlığımın her unsuru değil.

Derin bir nefes alır. "Eğer hafta sonunda hâlâ bu senin tercihinse, o zaman buna saygı duyacağım." Ben itiraz edemeden siyah bir pençesini kaldırıyor. "Yedi yılımız var Belladonna. Bir hafta yeterince küçük bir istek."

"Ama-"

"Bu gece biraz eğlenmek için bana katılmanızı istiyorum." Cevap vermeme fırsat vermiyorlar. Sanki bir an kararımı vermek için bir haftaya ihtiyacım olmadığını söyleyecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum, sonra Rusalka odamın önünde durup ellerini omuzlarıma koyuyor. Sanki anlamadığım bir sorunun cevabını arıyormuş gibi bana bakıyorlar.

Rusalka alnıma hafif bir öpücük konduruyor. Masum hissettirmesi gereken bir dokunuş - kesinlikle bilinen herhangi bir zevk bölgesinden uzakta - ama içimden bir ateş kasırgası gibi geçiyor. Titriyorum ve onlara bakıyorum. "Bana ne yapıyorsunuz?"

"Hiçbir şey." Yavaşça gülümsüyor. "Henüz."

RUSALKA

T Yatak odamın kapısını açtığım anda yalnız olmadığımı fark ediyorum. Güçlerimi etrafıma çekmem, bedenimi alevlerle sarmam için gereken sürede, dolabımdan bir figür çıkıyor, en sevdiklerimden biri Elbiseleri kollarına dolanmış. Onları hemen tanıyorum -Ramanu, Azazel'in evcil pazarlıkçı iblislerinden biri, emir komuta zincirinin o kadar üstünde ki açık bir izin olmadan izinsiz girmeye cesaret edemezler.

Gülümsüyorlar ve gözleri olsaydı göz çukurlarının olacağı yerden kıvrılan boynuzlara rağmen hatasız bir şekilde yüzlerini bana dönüyorlar. Geleneksel anlamda görememeleri önemli değil gibi görünüyor. İyi bir üretim yapıyorlar. "Havai fişekleri kaldır, Rusalka."

Isıyı azaltıyorum ama tamamen geri çekmiyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Azazel'in sözleşmeli insanını kontrol ediyorum tabii ki." Sırıtişları keskin ve kesici bir hal alıyor. "İnce yazılarda yazıyordu."

"Sözleşmeyi okudum." Odaya girip kapıyı kapatıyorum. "Ama Belladonna'yı yatak odamda bulamazsın ve onu kesinlikle *bu* elbiseyi giyerken bulamazsın." Baştan çıkarmak için tasarlanmış, boyundan yere kadar şehvetli çizgilerle inen, film gibi bir şey ve tamamen şeffaf.

Eğer o elbiseyi giyersem, Belladonna bana olan arzusuyla savaşmaktan felç geçirebilir. Etrafındakileri günaha sürüklemekle ilgili saçma sapan şeyler söyleyeceğine hiç şüphe yok. Bu utancı sıcak ve ateşli bir şeye dönüştürmek mi yoksa pençelerimle kazıyıp çıkarmak mı istediğimden hâlâ emin değilim.

Onunla geçirdiğim zamanı sadece saatler olarak sayabilirim ve yine de başkaları uğruna ne kadar acı çektiği beni içten içe rahatsız ediyor.

Onun yaşadığı deneyim benimkinden çok farklı. Ben hiçbir şey istemeden büyüdüm -kesinlikle sevgi istemeden- ve bu liderlik pozisyonuna isteyerek adım attım. Tam bir yetişkindim, maliyetini değerlendirebilecek durumdaydım ve yapmam gereken fedakârlıkların değerli olduğuna ve pek çok kişinin hayatına fayda sağlayacağına karar verdim. Biz aynı değiliz.

Onda hâlâ bana bakıyormuş, çarpık bir ayna tutuyormuş gibi hissettiren bir şey var.

"Yazık. Hiç şüphesiz senin üzerinde olduğu kadar onun üzerinde de büyüleyici dururdu." Ramanu elbiseyi dikkatsizce yatağımın üzerine fırlattı. "Ona karşı bu kadar korumacı olman çok ilginç."

"Elbette öyleyim," diye çıkışıyorum. Derimin altına girmeye çalışıyorlar. Karşılık vermemem gerektiğini biliyorum ama Belladonna beni kelime oyunları oynayamayacak kadar geriyor. "O iyi. Tanımadığı insanlara hizmet etmek için kendini şehit etmeye hazır."

"Hmmm." Ramanu benimkine çok benzeyen pençelerini inceleyerek bir gösteri yapıyor. Bir pazarlıkçı iblis ile bir gargoyle'un ürünü oldukları söyleniyor ama aile geçmişlerinde başıboş bir succubi ya da incubi olduğundan da şüpheleniyorum.

Başımı sallıyorum, bundan çoktan sıkılmıştım. "Çıkar ağzındaki baklayı, Ramanu. Sen aptal değilsin. Belladonna'yla konuşmak isteseydin, onu arayıp bulman yeterince kolay olurdu. Yatak odamda bulunmanın bir sebebi var."

"Belki de seni baştan çıkarmak için buradayım."

Bir kahkaha patlattım. Bu iyi hissettiriyor, kaderci bir insanı bölgeme getirdiğimden beri oluşan baskıdan kurtuluyorum. "Sevgilim, bu yollardan daha önce de geçtik ve sen son derece keyifli bir partner olsan da, sanırım ikimizin de o bölgeyi yeniden keşfetmekle ilgilenmediğini söylemek yanlış olmaz." Sadece seksten daha fazlasıyla ilgilendikleri biri olduğundan şüpheleniyorum ve bu, isteseler bile onlara verebileceğim bir şey değil. Ki istemediler. Arkadaş olarak daha iyi çalışırız. İhtiyacım olan son şey Azazel'in iblislerinden biriyle yattığım için üzerimde bir etkisi olduğunu düşünmesi.

Kendileri de kıkırdarlar. "Yeterince doğru."

"Bunu aradan çıkardığımıza sevindim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve alevlerimin sönmesine izin veriyorum. "Dinliyorum."

"Normalde bu kadar ani davranmazsın." Yatağımın kenarına tünediler.

"Ve her nasılsa, sen hep böyle nazlısın." İç çekerler. "Azazel kız için endişeleniyor."

"Farkındayım. Seçimden önce konuşmuştuk." Bebek bakıcısını bu kadar çabuk göndermesi beni rahatsız ediyor ama bu beklenmedik bir şey değil. Belladonna Azazel'in korktuğu her şey ve daha fazlası. Bölgem için bir çocuk doğurmak gibi düşüncesizce bir karar verdiğine hâlâ inanamıyorum. Sevinmem gerekirdi. Bu teorik çocuk, hayatım boyunca gördüğümüz hiçbir şeye benzemeyen bir güvenlik ve refahı temsil ediyor.

Ama doğru gelmiyor.

Bir hafta hala doğru hissettirmek için yeterince uzun değil, ama gecikmeden önce kaçabileceğim en fazla zaman olduğundan şüpheleniyorum.

"Çok fazla çatışma var." Ramanu sanki akıntıları test ediyormuş gibi elini havada sallıyor. Gargoyle ebeveynleri sayesinde auraları okuyabiliyorlar, tıpkı benim arzuları ve duyguları okuyabildiğim gibi. Tüm çocuklar gibi bana da kalkan kullanmam öğretildi ama Ramanu ile bunu denemenin bir anlamı yok. Ne de olsa doğru bir rapor için buradalar. Saklayacak bir şeyim yok. "Çok fazla ihtiyaç var."

"Ramanu."

"Sözleşmede insana zarar verilemeyeceği belirtiliyor. Azazel, onun geçmişi nedeniyle geleneksel şekilde zararı tanımayacağından endişe ediyor."

"Endişelenmekte haklı." Sözlerime dikkat etmeli, çatışmamı Uykusuzluk Mahkemesi'nde tutmalı, o duvarların ötesine geçmeyeceğini bilmeliyim. "Çocuk sahibi olmayı kabul etti."

Ramanu'nun mükemmel nazlı kişiliği titriyor, gerçek şok ortaya çıkıyor. "Çok çabuk."

"Evet."

"Yine de coşkulu değilsiniz."

Daha fazla kıpırdamadan duramıyorum. Odanın bir ucundan diğerine volta atıyorum, uzun bacaklarım hareket içimdeki çalkantıyı bastıramadan mesafeyi tüketiyor. "Bu yanlış. Bu avantaj sağlamak olur."

"Bu sizin bölgenize yardımcı olur. Her şeyin sonu bu değil mi?"

Onlara bir bakış attım. "Şimdi incinmiş bir aşık gibi davranma, Ramanu. Kaçamağımıza benden daha fazla yatırım yapmadın."

"Bu doğru." Omuz silkiyorlar. "Ama halkınıza iyi bir lider olmak için aşırı ve zaman zaman zararlı yollara başvurduğunuz da bir gerçek. Diğer liderlerin yaptıklarının çok ötesinde."

"Bu onları sadece zavallı liderler yapar," diye çıkıştım.

"Anlıyorum." Yavaşça başlarını sallayıp ayağa kalkıyorlar. "Ne yapacaksınız?"

"Korkudan altına sıçsın." Onlar gerildiğinde bir elimi kaldırıyorum. "Öyle değil. Bana biraz güvenin. O kadar karışık ki, her an ne hissettiğini bilmiyor. *İstiyor* Ram, bir odayı dolduruyor ama hissettiği utanç onu neredeyse boğuyor."

Öne doğru eğiliyorlar, ilgi güzel yüz hatlarını aydınlatıyor ve kıpkırmızı tenlerini ısıtıyor. "Onu baştan çıkaracaksın."

"Henüz değil." Onu istiyorum. Tanrım, onu istiyorum. O lezzetli rüyadan sonra bile tahmin edebileceğimden daha fazla. Herhangi bir partnerde arzulamaya değer bir şey bulabilen ben. Belladonna *ağrıyor* ve ben de onunla birlikte ağrıyorum. "Onu bir avuç güvenilir arkadaşım ile birlikte bir oyun partisine götüreceğim. Sadece izleyeceğiz."

Bu kez kıkırdamaları tam gövdeli ve odayı dolduruyor. "Bu onun aklını başından alacak."

"Muhtemelen." Onu uçurumun kenarına itmediğinden emin olmak için çok dikkatli olmam gerekecek. Belladonna'ya zarar vermenin bedelinin benim bölgem olduğunun farkındayım ama dikkatli olmak için tek motivasyonum bu değil.

İyi bir lider acımasızdır, evet ve kurnazdır, ama kendilerinden daha kırılğan olan insanları çiğnemezler. Bunu yapmak bir topluluğa zarar verir; yeterince yaparsanız ortada konuşulacak, korunacak bir topluluk kalmaz. Eğer daha fazla lider bu gerçeği yürekten kabul etseydi, ziyaret ettiğim insanların rüyalarında daha az keder olurdu.

Ramanu iç geçiriyor, neşesinin bir kısmı uçup gidiyor. "Görünüşe göre her şey kontrolünüz altında."

"Karıştıracak drama yok diye hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeyin." Beni onlara ilk çeken şeylerden biri de ortalığı karıştırma eğilimleri. Ramanu ortaya çıktığında hayat nadiren sıkıcı olur. Kapıya işaret ediyorum. "Onu kontrol etmek istersen odasında."

"Ve zavallı şeyi daha fazla travmatize mi edeyim? Boynuzlar ve benim mizahım arasında, şu anki haliyle iyileşmesi pek mümkün değil." Gülüyorlar. "Sanmıyorum. Bırakın biraz daha yerleşsin. Daha sonraki bir tarihte döneceğim." Duraklarlar. "Ama, gerçekten, tebrikler, Rusalka. Bunun senin için ne anlama geleceğini biliyorum."

Başımı salladım. "Beni henüz tebrik etme."

Ramanu sırtıyor. "İşte bu yüzden buradayım. Onun için doğru olanı yapacaksın. Bundan hiç şüphem yok."

Diğer bölge liderleri hakkında soru sormuyorum, gerçi merak dişlerini içime geçirmekle tehdit ediyor. Onları kişisel olarak tanımıyor olabilirim ama nasıl çalıştıklarını biliyorum. Bazıları insanlarla diğerlerinden daha iyi anlaşacaktır. Yine de Ramanu'nun bana olan güveni göğsümdeki pürüzlü bir şeyi yumuşatıyor. "Teşekkür ederim."

"Bu elbiseyi partinde giy." Gülümsemeleri muzipleşiyor. "Eğer şoktan kalp krizi geçirmezse, ellerini senden uzak tutamayacak." Hava basıncı değişirken hafif bir patlama sesi duyulur ve ardından Ramanu kaybolur.

Az önce işgal ettikleri alana ters ters bakıyorum ama yüzümdeki ifade yarım yamalak. "Acı sona kadar dramatik." Yatağıma doğru ilerleyip oraya attıkları elbiseyi alıyorum, sonra pençelerimi kaygan kumaşın üzerinde dikkatlice gezdiriyorum. Elbette haklılar. Bu elbise baştan çıkarmak için ve hatta Belladonna'nın utancını unutup diğer tarafın nasıl olabileceğini görmesi için yeterli olabilir.

Bu mükemmel.

BELLADONNA

I Rusalka'nın dönmesini bekliyorum ama dönmüyorlar. Güneşin pencereden içeri tembel ışınlar gönderdiği ve meydanda dolaşan insanları duyabildiğim uzun öğleden sonra saatleri boyunca değil. Gökyüzü gibi değil

koyu mavi bir renge bürünüyor ve yıldızlar belirmeye başlıyor. Akşam yemeği kapıma Jitka adında huysuz, kısa boylu bir kadın tarafından getirildiğinde ve kapıyı arkasından çarpıp gitmeden önce tüm tabağı yememi istediğinde değil.

Bu beni Rusalka'yı üzüp üzmediğimi merak ettiriyor. Hayır, gerçek bu değil.

Onları üzdüğümü *biliyorum*.

Nedenini bilmiyormuş gibi davranmak, ona istediği şeyi verdiğim ve şimdi bunu istemediği gerçeğine öfke duymak istiyorum. Bu sahte bir öfke olurdu.

Rusalka iyi bir insan. Belki onu bu iddiayı tek taraflı olarak ortaya atacak kadar uzun süredir tanımıyorum ama aksini iddia etmek zor. Aynı durumda ailem ve Papaz John da benim fedakârlığımı kabul etmekte tereddüt etmezlerdi. Ruth bile bunun gerekliliğini sorgulamazdı, her ne kadar bu ona benden başka kimseye göstermeyeceği kadar üzüntü verse de. Elbette bir kişinin bütününe yararına olacak şekilde fedakârlık yapması en doğru yoldur. Elbette o tek kişi için endişelenmemize gerek yok. Onlar doğru olanı yapıyorlar.

Dikkatim o kadar dağınık ki, bu sabah dışarıdayken gardırobumda beliren gökkuşağı kıyafetlerin tadını bile çıkaramıyorum. Neredeyse eminim ki onlar

Azazel'in kalesindeki seçeneklerle aynı, ki bu da sormak için yeterince cesur olduğumdan emin olmadığım soruları gündeme getiriyor.

Sihirli bir değnek değmişçesine etrafımda süzülen bir kaplamaya ve vücuda oturan, daha kısa bir kılıf alt katmana sahip oldukça koyu kırmızı bir elbise giymeyi başarıyorum. Saçlarımı bir düzene sokarken bile, elbiseyi kırmızı olduğu ve bana Rusalka'yı düşündürdüğü için seçmediğimi iddia ediyorum. Kendime onların ne düşündüğünü umursamadığımı söylüyorum.

Kısacası, yalan söylüyorum.

Kapımın çalınmasıyla kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Aceleyle gidip kapıyı açıyorum ama görmeyi en çok istediğim kişiyi bulamayınca gülümsemem kayboluyor.

Onun yerine iki yabancı vardı. Biri benden birkaç santim uzun, koyu kahverengi tenli, atletik bir vücuda sahip ve formunun etrafında alevler parlıyor. Succubus o zaman. Toynaklarına kadar inen bol siyah bir pantolon ve göğsünün büyük kısmını açıkta bırakan cüretkâr derin bir V'si olan aynı derecede bol gri bir gömlek giyiyorlar.

Diğeri neredeyse Rusalka kadar uzun, hissetmediğim bir rüzgarda hareket ediyormuş gibi görünen koyu bukleler yığını ve orta kahverengi ile tam anlamıyla beyaz olarak adlandırılabilir kadar soluk bir rengin desenli bir kombinasyonu olan bir cilde sahip. Buna ne dendiğini biliyorum. Bu terimin aklıma gelmesi biraz zaman aldı - vitiligo. Görünürde alev yok. Bu bir karabasan mı? Koyu turuncu renkte, kıvrımlı vücudunu hareketine göre hem gösteren hem de gizleyen dökümlü bir cübbe giymişler.

Baktığımı fark ediyorum ve boğazımı temizliyorum. "Merhaba."

"Sen küçük, güzel bir şeysin, değil mi?" Kıvrıkcık saçlı olan bana doğru bir adım atıyor ama succubus onu geri çekiyor. Succubus'a somurtkan bir bakış atıyorlar. "Sadece arkadaşça davranıyordum."

"Bunu partiye sakla." Siyah saçlı olan bana dönüyor ve kolunu uzatıyor. "Ben Danik. Bu da Zhenya."

Zhenya başparmağını Danik'e doğru salladı. "O/o." Kendilerini işaret ediyorlar. "Ze/zir. Rusalka soracağını söylemişti."

Utanç verici bir şekilde, zaten çok bunalmış durumdayım, sormayı *hatırlar* mıydım bilmiyorum.

İkisi de nasıl tanımlayacağımı bilemediğim bir şekilde güzel. Büyürken uğruna çabalamaktan utandığım türden bir güzellik değil bu -çok keskin, çok aykırı- ama yine de beni kendine çekiyor. "Ben Belladonna'yım," diyorum sonunda.

"Biliyoruz." Zhenya bunu kaba bir şekilde söylemiyor. Ze gülümsüyor.
"Gel bizimle oyna, güzel insan."

Şaşkınlık içinde elimi Danik'in koluna koydum. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Çok kibar." Danik'in gülümsemesi rahatlatıcı olamayacak kadar kötücül. Tüm vücudumun gerilmesine neden oluyor. Bu duyguyla savaşımaya çalışıyorum; Rusalka'ya ihanet ediyormuşum gibi geliyor. Gülümsemesinin genişlemesine bakılırsa, Rusalka'nın her zaman hissettiği gibi o da benim arzumu hissediyor.

Koridordan merdivenlere kadar bana eşlik ettiklerinde bir yanıt veremeyecek kadar bunalmış durumdayım. Bu ev, Azazel'in kalesi hariç, bugüne kadar bulunduğum tüm evlerden daha büyük. Lüks halılar, duvarlardaki koyu yeşiller ve süslemelerin kahverengisi ile bir filmde fırlamış gibi görünüyor. Merdivenler geniş ve kıvrımlı ve bizi fuayeye indiriyor. Orada tekrar içeri dönüyoruz ve daha fazla koridordan geçerek geniş bir çift kapıya ulaşıyoruz.

İçerideki hava karanfil ve tarçın kokuyor ve evin geri kalanından birkaç derece daha sıcak. Etrafta garip şekilli kanepeler ve sandalyeler var ve odamdakinin iki katı büyüklüğünde bir gardırobun yanında köşeye sıkışmış büyük bir sandık var.

"Eğlenceli olacak, Belladonna. Merak etme." Zhenya dalgalı koltuklardan birine uzanıyor ve hem succubi hem de incubi'lerin sahip olduğu koyu siyah toynaklara dönüşen pürüzsüz bir kalçayı ortaya çıkarıyor. Yan dönüyor ve başını bir elinin üzerine koyuyor. "Otur. Danik sana içecek bir şeyler getirecek."

"Gerçekten içmiyorum," diyorum belli belirsiz. Kiliseden kalma bir alışkanlık olsa da, şu anki gerekçem günahla ilgili olmaktan çok kontrolsüz hissetmekten hoşlanmamam.

Zhenya bunu elinin tersiyle iter. "Sevgili insanımız için zihin değiştirici maddeler yok, endişelenme. Rusalka senin aklı başında olmanı istiyor - en azından başlangıçta."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü Danik burada, elime bir flüt içinde köpüklü bir sıvı tutuşturuyor. Temkinli bir yudum alıyorum. "Vay canına." Havanın kokusu kadar baharatlı, dilimde neredeyse acı veriyor ama iyi anlamda. Kafamı karıştırıyor, ben de bir yudum daha alıyorum. "Nedir bu?"

Danik, "Pek çok ismi var ama aslında peri şarabı" diyor.

"Eğlenceli yan etkileri olmadan," diye araya giriyor Zhenya, sesi hâlâ kahkahanın eşliğinde geliyor. "Daha ilginç bir versiyonumuz var ama o özel durumlar için."

"Bu ... güzel." Kapıların tekrar açılması ve başka birinin içeri girmesiyle başka bir şey söylemekten kurtuluyorum. Bu kişi benim kadar kısa boylu, soluk tenli, koyu kıvılc saçları ve gözleri olan biri. Bana tatlı tatlı gülümsüyorlar ama dikkatimi kapıyı arkalarından usulca kapatan kişi çekiyor.

Rusalka.

Üzerimdeki kadar şeffaf ve benzer tarzda siyah bir elbisenin içinde ağız sulandırıcı görünüyorlar. Giyinme şeklimiz arasındaki tek fark, altında hiçbir şey olmaması.

Kendime başka tarafa bakmamı söylesem bile, belinin kıvrımından göğüslerinin dolgunluğuna kadar vücudunun uzun hatlarını -o kadar güçlü ve güzel- izlemekten kendimi alamıyorum. *Meme uçlarını* görebiliyorum.

Birkaç yumuşak adımla yanıma geliyor ve ellerimi tutuyor. "Harika görünüyorsun, sevgilim."

Dudaklarımı aralıyorum ama konuşamıyorum gibiyim.

Rusalka gülümsüyor. "Danik ve Zhenya ile tanıştığına göre, seni Inna ile tanıştırmama izin ver. Onlar Insomnior Divanımın son üyeleri ve hepsine hayatımı ve sizinkini emanet ediyorum. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa ve ben müsait değilsem, onlardan birine ulaşmaktan çekinmeyin."

Sözlerini işlemem gerektiğini biliyorum ama Rusalka'nın güzelliğine o kadar kapılmışım ki takip etmekte zorlanıyorum. "Oh."

Ellerimi sıktı. "Gel otur. Bölgeye hoş geldin diyelim." Ses tonlarında şehvetli ve davetkâr bir şey var ama tam olarak ne anlama geldiğini nasıl kestireceğimi bilemiyorum.

Beni geniş bir sandalyeye götürüyor ve beni şaşırtarak ve sevindirerek yanıma çöküyor ve uzun bir kolunu sandalyenin arkasına doluyor. Dizlerimizden omuzlarımıza kadar birbirimize yapıştık, sıcaklığı beni ürpertti. Ona bakıyorum ama dikkati diğer üçünün üzerinde, gülümsemesi şimdi yumuşak ve eğlenceli. "Başlayalım mı?"

"Beni aceleye getirme." Zhenya'nın sesinde biraz somurtkanlık var ama ayağa kalkıyor ve ustaca bir hareketle bornozunu indiriyor. Güzelliğine bakarken nefesimin kesilmesine engel olamıyorum. Nazik kıvrımlar, çatlaklar, çukurlu bir cilt ve başımı döndüren bir ışıltı. Sonunda bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdiğimde sırtıyordu. "Ondan *hoşlandım*."

"Odaklan," diyor Rusalka hafifçe.

Zhenya onu görmezden geliyor ve önümde durmak için ilerliyor. Bu kadar yakınken bile, odadan farklı mı koktuğunu yoksa yakınlığından mı kaynaklandığını anlayamıyorum.

havada asılı duran karanfil kokusunu artırıyor. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Birlikte çok eğleneceğiz güzel avrat. Sadece bekle."

Cinsel organlarını fark etmem gerekiyor mu bilmiyorum. Elimde değil. Doğrudan yüzümle aynı hizadalar, kalçalarının tepesi zihnimin arkasındaki çirkin küçük seslerin görmezden gelmem için bağırdığı bir davet. Sesimi temizliyorum. "Ne ... Ne yapmalıyım? ?"

"Rusalka, çok kıbar." Zhenya gülüyor, ama bana gülüyor gibi değil, daha çok beni şakaya dahil olmaya davet ediyor gibi. "Alabilir miyim?"

"Bana sorma." Rusalka'nın sesinde yeni bir keskinlik var. "Belladonna bizim misafirimiz ve belli ki bu geceki planlarımı çiğnemeye niyetlisiniz." Zarif bir el sallayarak izin verdi.

Zhenya bir eliyle sandalyenin arkalığını kavrarken eğiliyor ve beni koltuğuma sıkıştırıyor. "İzin verir misin, Belladonna?" Sesindeki şakacılık kaybolmamış ama çok daha fazlası var.

Benden ne istediğini bilmiyorum ama aniden çaresizce istiyorum. "Evet."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor. Elimi tutuyor ve göğsüne bastırıyor. "Göğüs." Sanki elimi çekmemi bekliyormuş gibi duraksıyor ama yumuşaklığı beni büyülüyor. Elimi yavaşça yuvarlak karnında gezdiriyor ve göbek deliğinin hemen güneyinde duruyor. "Seks."

"Oh." Aniden kuruyan boğazımı geçip yutkunuyorum. "Teşekkür ederim." Rusalka *tam orada* ve ben başka bir insana cinsellikten başka bir şey olarak tanımlanamayacak bir şekilde dokunuyorum. Ona bir bakış fırlatıyorum ama kıskanç ya da kızgın görünmek yerine ilgisini çekmiş gibi görünüyor.

"Teşekkür ederim, tatlı kız." Zhenya ayağa kalkıyor ve parmak uçlarımdan seksinin üzerinde gezinmesine neden oluyor, sonra beni serbest bırakıyor. "Inna kendi vücudu için 'göğüs' ve 'penis' terimlerini tercih ediyor. Danik de öyle." Ze dönüp kanepeye doğru yürüyor, adımlarındaki dönüş beni koltuğumda kıvrandırıyor.

Rusalka'yı istiyorum. Daha fazla insanı arzulamamam gerekiyor. *Onu* istemek yeterince karmaşık. Görünüşe göre ailemin her zaman söylediği kadar kötüyüm, günaha girmeye hevesliyim. Hayır, lanet olsun, *hayır*. Onların inandıklarına inanmıyorum ve nefretlerinin Rusalka'nın benim için hazırladığı partiyi mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum. Yine de ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Şehvet doğaldır, sevgilim." Rusalka saçımın bir tutamını pençelerinin etrafına doluyor. "Rızaya dayalı olduğu sürece şehvetle hareket etmek saf ve iyidir. Zhenya gösteriş yapmayı sever ve sarayımdaki herkes zaman zaman birbirinin yatağını paylaşır ve başkalarıyla seks yapar. Herkes kendi

rızasıyla olduğu sürece

Beklentiler konusunda anlaşırsak, zarar gelmez." Biraz çekiştiriyor, sadece kafa derimde donuk bir ağrının yükselmesine neden olacak kadar sert. "Ama ben seninkinin tadına bakamadan sen başkasının seksine yüzüstü düşersen, bu beni çileden çıkarır."

Tenim ısınıyor ve sonra daha da ısınıyor, ta ki yüzeyin hemen altında bir cehennem gibi hissedene kadar. Göz ucuyla Zhenya'nın kıkırdadığını ve Danik'in bir şeyler söylediğini görüyorum ama bakışlarımı Rusalka'dan ayıramıyorum. "Beni mi istiyorsun?"

Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Evet, Belladonna. Ve sadece senin bana verebileceklerin için değil, *benim sana* verebileceklerim için. Şimdi, yerleşin ve gösterinin tadını çıkarın."

RUSALKA

W Azazel'le bu anlaşmayı kabul ettiğimde bu kadar çelişkili hissedeceğimi tahmin etmemiştim. Bu tuhaf insanın kendisine zarar verecek eylemlerde bulunma eğilimini idare etmenin kolay bir şey olacağını düşünmüştüm.

Çok basit. Sonra Belladonna ile tanıştım ve ne kadar kaçmaya çalışırsa çalışsın metaforik şeytanların ona binme gücünü fark ettim.

Kızım tam olarak şehit olmak istemiyor ama başka bir seçeneği olmadığını düşünüyor.

Şimdi yanımda oturuyor, korku ve arzunun bir karışımıyla titriyor, Zhenya Danik'in üzerine binip Inna'yı öpmek için eğilirken. Incubi ve succubi birbirlerinden bizim insan rüyalarından beslendiğimiz gibi beslenemezler ama hepimiz özümüzde hedonistiz. Zevki zevk için severiz ve kimse benim Uykusuzluk Sarayım gibi zevk veremez.

Belladonna'nın çelişkili arzuları kulağımda çılgık atarken rahatlamak imkansız. Sonunda onunla yüzleşmek için döndüm. "Bunda utanılacak bir şey yok." Bunu nazikçe söylemeye çalışıyorum ama kelimelerimdeki keskinliğe engel olamıyorum.

"Onlar ..." Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Onlar çok eşli mi? Öyle deniyor, değil mi?"

"Danik diğer bir succubus ile çiftleşti ve ne Zhenya ne de Inna ile romantik bir ilişkisi var."

Belladonna o parlak gözlerini bana çevirdi. "Şu anda ilgili görünüyor."

"Zevk tabu değildir. Halkım arasında tek eşli olmayı tercih edenler var, ancak çiftleşen çiftlerin çoğu bunu tercih etmiyor. Eşi Feofan, onu zevkini nerede bulabilirse orada bulması için açıkça teşvik ediyor ve o da aynısını yapıyor." Yerçekimi kadar sıradan bir şeyi açıklarken hissettiğim sabırsızlığı biraz olsun bastırıyorum. Diğer bölgelerin bu uygulama için bizi küçümsemesi ya da bunu bir şakaya indirgemesi Belladonna'nın suçu değil. Soruyu bu yüzden sormuyor. Anlamıyor. Anlamasını bekleyemem.

"Ama ..." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Sor."

"Peki ya çocuklar? Ya biri hamile kalırsa ya da eşi olmayan birini hamile bırakırsa?"

Yine içgüdüsel olarak verdiğim tepkiyi yutkunarak geçiştiriyorum. Sorusunda kesiklik yok, sadece gerçek bir şaşkınlık ve merak var. Yavaş bir nefes alıyorum. "Çocuklar kutsaldır, Belladonna. Onlara atalarımız kadar sık sahip olamıyoruz."

"Neden olmasın?"

"Bir dizi teori var, ancak bunlar arasında en öne çıkanı, her nesille birlikte soyumuzdaki insani unsurların inceldiği ve bol miktarda üreme eğilimimizin azaldığıdır." Bunu düzeltmek için yeniden çocuk sahibi olmayı teklif etmeden önce acele ediyorum. "Çocuk nasıl olursa olsun -ki bu her zaman bir seçimdir, bir gereklilik değil- bir lütuftur. Kollarını açarak karşılanırlar. Sadece biyolojik ebeveynleri onların ebeveyni değildir. Hepimiz öyleyiz."

"Anlamıyorum." Bakışları Inna'nın Danik'in pantolonunu çıkardığı ve sikini boğazının derinliklerine kadar emdiği yere yöneliyor. "Bunların hiçbirini anlamıyorum."

Bunu anlamıyor olabilir ama odada yaratılan arzu büyüüne karşı koymaya çalışmıyor. Neredeyse yanımda eriyor. Profilini inceliyorum. "Kabul etmek için anlamak zorunda mısınız?"

"Bilmiyorum." İç geçiriyor ve başını omzuma yaslıyor, o kadar güven dolu bir hareket ki midem boğazıma düğümleniyor. "Bunu istiyorum Rusalka. Bu özgürlüğü, bu *neşeyi istiyorum*. Sadece nasıl alacağımı bilmiyorum. Ne zaman denemeyi düşünsem, kafamın içinde bir ses korusu bana cehennemde yanacağımı haykırıyor. Cehenneme inandığımdan bile emin değilim ama yine de korkuyu üzerimden atamıyorum."

Kendime sabırlı olmamı, beklememi, onu sadece zamanın başarabileceği bir şekilde utanç kabuğundan çıkarmaya çalışmamı söylüyorum ama ses tonundaki çaresizliğe karşılık vermekten kendimi alamıyorum. "Onları susturabilirim."

"Bunu istiyorum."

Odanın diğer ucunda, Danik'in sikini emmeye devam ederken Inna iki parmağını içine sokarken Zhenya inliyor. Ses içimde kıvrılıyor, bir davet ve daha fazlası. Normalde çoktan onların arasına karışmış, okşuyor, dokunuyor ve tüm grubu yeni zirvelere çıkarıyor olurdum.

Onun yerine, istediğini nasıl alacağını bilmeyen ve bana hiç teklif etmediğim bir şeyi teklif eden titrek bir insanın yanında oturuyorum. "Rüyada yaptığım şeye benziyor. Eğer istersen sihirli bir şekilde işleri yoluna koyabilirim. Sarhoş olmak ya da kafayı bulmak gibi bir şey olacak. Her şey iyi hissettirecek ve durmasını istemeyeceksin."

Belladonna keskin bir nefes aldığı anda cevabının ne olacağını biliyorum. "Yap şunu."

"Belladonna . . ." İç çektim. Bu konuyu açtığım için bile benim hatam. "İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

"Evet." Kolumu tutuyor, eli titriyor. "Evet, lütfen. Bu benim *ihtiyacım var*."

"Önce, temel kurallar." Arkasını dönmeye çalıştığında yanağını okşuyorum. "Utanç duygusunun seni nasıl aşağı çektiğini, geri tuttuğunu anlıyorum. Ama rıza tartışılmaz, küçüğüm. Engellerini kaldırdığımda durmak istemeyeceksin, bu yüzden senin için nerede durmamız gerektiğini bilmemiz gerekiyor."

O iri kara gözlerini bana kırıştırtıyor ve arkadaşlarımla ve sevgililerimin artık tamamen çıplak oldukları ve inlemelerle kıkırdamalar arasında gidip geldikleri yere dönüyor, son ses Inna'nınki - boşaldıklarında hep kıkırdarlar. Dönüşe izin veriyorum, onları ihtişamlarıyla görmesine izin veriyorum.

Belladonna tekrar bana odaklanıyor. "Her şeyi istiyorum."

"Söylemesi kolay, anlaması daha zor." Başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. "Bu gece işleri yeterince basit tutacağız. Penetratif seks mi?"

Gözleri büyüyor. "Evet," diye fısıldıyor.

"Mmm." Parmak uçlarımı çenesinde gezdiriyorum. Bu konuşma için durmalıyım, ona hiç dokunmamalıyım, ama dokunuşuma karşı bu kadar tatlı bir şekilde eğildiğinde kendime engel olamıyorum. "Oral seks mi?"

"Evet." Belladonna titriyor.

"Lütfen." "Öpüşmek mi?"

"Evet."

"Ağzına, amına, küçük güzel kıcına girmek mi?"

Titremesi titremeye dönüşüyor ama sertçe başını sallıyor. "**H e p s i n i .**
Her şeyi, Rusalka. Her şeyi istiyorum."

"Bu, bu geceki aktiviteleri kapsar." Sözlü onay olsa bile bunu yapmamalıyım. Ne kadar aptal olsam da onu reddedemem. Eğilip dolgun dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Bu nispeten iffetli bir dokunuş, dilden tamamen yoksun bir dokunuş, ama bu teması gücümü ona bastırmak için kullanıyorum. Önce utancına çarpıyor, sonra da altından kayarak içinde çiçek açıyor.

Gerginlik anında vücudundan dışarı akıyor. Parmaklarını saçlarıma doluyor ve bana daha sert bastırıyor. "*Oh.*" Belladonna kahkaha atıyor, sesi özgür ve hafif ve doğrudan göğsüme saplanıyor. Parmaklarını dudaklarına bastırarak kadar geriye eğildi. "Böyle olabileceğini bilmiyordum."

Özellikle şiddet yanlısı bir insan değilim -istediğinizi elde etmenin binlerce daha iyi yolu var- ama yüzündeki şaşkınlığın çiçek açtığını görmek, onun zevk ve sevgi kavramlarını çarpıtan herkesi avlamak ve onları varoluştan çıkarmak istememe neden oluyor. Utanç bir bıçak kadar kesin öldürür. Tanımlanması daha zordur - bir insan içinde ölüyken etrafta dolaşmaya devam edebilir - ama daha az gerçek değildir.

Beni tekrar öpmek için öne doğru eğiliyor ama ben onu ayağa kalkmaya teşvik ediyorum. "Git oyna, ufaklık. Keyfine bak."

Suratını asıyor, şakacı bir hayal kırıklığıyla. "Ama ben *seninle* oynamak istiyorum."

Etrafımda ateş filizleniyor, ona tam olarak bunu verme ihtiyacıma dışsal bir yanıt. Onu istiyorum. Çaresizce. O çok güzel, nazik ve fazlasıyla özverili. Tatlı küçük insanıma bencil olmayı öğretebilirim, sadece birazcık, sadece kendi başının çaresine bakacak kadar. Hak ettiği zevki *talep* etmeyi.

Bu şekilde olmasını istemiyorum.

Ateşim onun koyu kahverengi gözlerinde parıldıyor ve kalçalarını birbirine bastırışından, dudaklarını yalayışından belli oluyor. Büyüm olmayan yerde arzu yaratamaz -kızım beni istiyor- ama bu konuda onu suçlamasam da, beni geri istemek için harekete geçmesi gerektiğinde onu istemiyorum.

Romantik aptal.

Kendimi kınamamı görmezden geliyorum ve Belladonna'yı Uykusuzluk Mahkememle yüzleşmesi için çeviriyorum. "Git, ufaklık."

Zıplıyor. Gördüğüm en şirin şey ve her zıplayan adım kıcını sallıyor. Ağzım sulanıyor. Dilimle her santimini keşfetmek istiyorum. Mahkememi odadan kovmak ve onun her şeyini

kendi kendime. Ne tür yaramazlıklar yapabileceğini görmek için onu büyük partilerden birinde serbest bırakmak istiyorum. *İstiyorum.*

Ama ben bunların hiçbirini yapmıyorum.

Diğerleriyle birlikte kanepeye gidip onlara gömölmeğe yerine, bir bacağımı diğerinin üzerinden geçirip arkama yaslanıyorum. İstemeye alışkınım. Reddedilmek arzuyu daha tatlı kılıyor.

BELLADONNA

E Seks hakkında *düşündüğüm* her an, yapmamam gerektiğini bilmenin verdiği bir kırbaçla karşılaştım. Şehvet duymamalıyım, hayal kurmamalıyım, kesinlikle kendime dokunmamalıyım. Kendimi geri çekip onunla savaşılmaya çalıştığımda bile, o *yapmamalıyım* hissi hala orada, zihnimin arkasında fısıldıyor. Doğru Şimdi ise vücudumdaki sıvı ısı tarafından tamamen bastırılmış durumda.

İhtiyaç.

"Buraya gel, güzel insan." Zhenya'nın nefesi kesilmiş durumda, muhtemelen Danik'in sikinin üzerinde, kalçalarımı titretecek şekilde sallandığı için.

Omzumun üzerinden Rusalka'ya bir bakış atıyorum ama geniş kanepedeki yerlerinden kıpırdamamışlar. Bir hükümdarın yapacağını hayal ettiğim gibi dinleniyorlar, uzun bacaklarından biri sandalyenin koluna sarkmış, çeneleri ellerinde, mükemmel vücutlarının her çizgisinde eğlence ve ilgi var.

"İhtiyaç "tan daha güçlü bir kelime var mı? Onlara tamamen geri dönmek, önlerinde diz çökmek, bana dokunmaları, beni becermeleri için yalvarmak, daha önce kullandıkları listenin aynısını yapmak, yol boyunca kutuları işaretlemek için duyduğum ezici dürtüyü özetlemek için olmalı.

Ama Rusalka o uzun, siyah uçlu parmaklarını arkamdaki üçlüye doğru sallıyor. Açık bir emir. Midemi ısıtan ve kıpır kıpır eden bir emir.

Dönüp Inna'nın bekleyen elini tutuyorum ve beni Zhenya'nın kollarına çekmelerine izin veriyorum. Aşırı duyusal yüklenme. Üçü de o kadar güzel, o kadar yumuşak ve o kadar güzel kokuyorlar ki, Rusalka'nın büyüü beni harekete geçirirse bile, bu beni boğmakla tehdit ediyor.

"Değerli Belladonna'mızla yavaş git," diyor Zhenya, sesinde şakacı bir flört var. Ze, hâlâ Danik'in sikinin üzerinde sallanan yüzümü kavırıyor ve hafif bir öpücük için beni aşağı çekiyor. Rusalka'nın yaptığı hareketin neredeyse aynısı ama çok farklı hissettiriyor. İyi ama farklı.

Bu, göremediğim alevleri körüklemiş gibi içimde bir sıcaklık oluşmasını engellemiyor. Inna sırtıma bastırıp saçlarımı yana doğru çekerek boynumu ortaya çıkardığında bu his daha da güçleniyor. Eğiliyorlar ve derin derin içlerine çekiyorlar. "Çökmüş gibi kokuyorsun."

Her dokunuş, dudaklarının açıkta kalan tenime değdiği her fırça, kafamın içinde hiçbir zaman kendime ait olduğunu iddia etmek istemediğim sesleri daha da susturuyor. Hayatımda ilk kez kendimi hafif ve özgür hissediyorum. Sarhoş olmak böyle bir şey mi? Belki de bunu uzun zaman önce denemeliydim.

Inna'ya yaslanıyorum, dudaklarımdan bir kıkırtı dökülüyor. "Bu çok çılgınca." "Sevgilim, hiçbir fikrin yok." Rusalka'nın sesi etrafımı sarıyor sanki

Mesafenin ötesine uzanıp pençelerini göğüs kafesime geçirdi. Bu beni daha çok ürpertiyor. Diğerlerinin bana yaptıklarından hoşlanıyorum. Çok hoşuma gidiyor ama onu istiyorum.

Inna boynumu öpmeye devam ediyor, dili küçük acıyı yatıştırırken bile dişleri tenime batıyor. Bu beni zıplattıyor, sarsıyor ve sanki artık bedenimin kontrolü bende değilmiş gibi titretiyor. Kontrolümde olduğundan emin değilim.

"Alabilir miyim?" Bunu söyleyen Danik'in eli Zhenya'nın belinden bana doğru dolanıyor.

"Evet." Konuşmasını bitirmesine fırsat kalmadan kelimeyi ağzından çıkarıyor. Parmak eklemlerini karnımın üzerinde aşağı doğru hareket ettiriyor.

Zhenya'nın elleri onunkilere katılıyor ve elbisemin kumaşını çekiştiriyorlar. En azından Rusalka'dan gelen yumuşak bir ses ikisini de duraklatana kadar. Şu anki pozisyonumdan onu göremiyorum. Bu bir şekilde yanlış geliyor. Kabul edilemez. "Görmek istiyorum," diye mırıldanıyorum.

Zhenya güler. "Tabii ki biliyorsun."

Inna beni Zhenya'nın elinden çekip alıyor ve Danik'in yanındaki kanepeye götürüyor. Elimi tutup dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. Bakışlarım hareketi takip ediyor, sonra gözlerinin koyu turuncu parladığı yere doğru devam ediyor. Bu beni korkutmalı belki de. Ama oradaki sıcaklık sadece şehvetten ibaretken ve hiçbir tehdit yokken nasıl korkabilirim ki?

Danik, Rusalka'ya başıyla selam veriyor. Rusalka'nın gözleri parlıyor, onunkilerle mükemmel ikizler gibi, ama etrafımda dizilmiş ve çoğu çıplak olan güzel insanlara rağmen Rusalka'nın dikkati *benim* üzerimde gibi görünüyor. Etrafında alevler titriyor, solgun saçlarına karışıyor.

ve açıkta kalan omuzlarını yalıyordum. Daha önce elbisesinin nasıl bir aheser olduğunu tam olarak anlayamayacak kadar gergindim. Onu *görebiliyorum*.

Inna önümde diz çöküyor, minnettar mı yoksa kızgın mı olduğumu bilmediğim bir dikkat dağıtıcı. Karar vermeme fırsat vermiyorlar. ne doğru kayıyorlar, bacaklarımı iyice bastırıyorlar ve ellerini dış uyluklarımda gezdiriyorlar. Elbisem ıplak tenime dokunmayacakları kadar uzun, ama bu daha önce hiç kimseye olmadığım kadar yakın. Tek cinsel deneyimim hakkında ne kadar az şey söylersem o kadar iyi.

Gölgeler solgun tenlerinde titreşiyor ve ellerinin üzerinde birbirine karışıyor. Gözleri turuncudan çok kırmızıya yakın ama Danik'in, Zhenya'nın bakışlarındaki arzunun aynısı Inna'da da var. Elleri kalalarımdan st kısmında duruyor, pençelerinin elbisemdeki hafif baskısı daha fazlasının geleceğine dair bir vaat. "Alabilir miyim?"

Sadece tek bir cevap var. Her zaman tek bir cevap olmuştur. Bu iyi hissettiriyor. Neredeyse hiçbir şey yapmadık ama bu yine de *ok iyi hissettiriyor*. *Yapmamalıyız ya da insanlar ne düşünür gibi* konuşmalar ya da açıkça gittiğimiz hedefle ilgili herhangi bir yargılama yok. Hala tam olarak anlayamadığım bir şekilde özgürüm.

Ama cevap verdiğimde Rusalka'nın bakışlarıyla karışılıyorum. "Evet."

Dudakları kıvrılıyor, onaylayarak mı yoksa eğlenerek mi, bilemiyorum. Inna öne doğru eğilip ağzını merkezime bastırdığında bunu öğrenme şansım olmuyor. Dilleri ve sıcak tenim arasındaki kaygan ipek, neredeyse hiçbir engel oluşturmuyor.

Dokunuş beni hoş sarhoşluğumdan zar zor sıyrılıyor. Kenarlarda kalıyor, beni şehvet dolu bir rahatlamaya yatıştırıyor, ama soru bir cevap istiyor. Onlara bakıyorum, ağzım açık, gözlerim çok geniş. "Ne-ne?"

Anında durdular ve bana bakmak için başlarını kaldırdılar. "zr dilerim. Evet dedin, ben de ... sandım." Başlarını sallıyorlar. "Duracağım."

"Hayır!" Kendimi toparlamak için çaba sarf ediyorum ama *bunun* bir seçenek olduğunu bilirken nasıl toparlanabilirim ki? Elbette oral seks hakkında okumuştum, elbette Rusalka listesini aşağıya indirdiğinde bunu kabul ettim, ama bir şekilde tüm fantezilerimde bunun böyle olacağını hiç fark etmemiştim. "Lütfen durma." Rızamla birlikte sihir hissi bir kez daha üzerime kyor.

"Eğer sen-"

"O temizdi, Inna." Rusalka pençelerini inceliyor.

Vücudunda yeni bir gerginlik var. Kızgın mı? Yanlış bir şey mi yaptım? Yapmış olmalıyım. Bu güzel deneyimi benim için ayarladı ve ben bunu mahvediyorum.

Ne söylemem gerektiğini anlayamadan Inna tekrar eğiliyor ve ağzıyla beni kapatıyor. Bu sefer tereddüt yok, şüphe yok. İhtiyacım la ıslanan kumaşın içinden beni yalıyorlar. Kaygan. Kaygan.

"Rahatla, tatlı kız." Benim dikkatim dağılmışken Zhenya hareket etti ve Danik'in sikinin üzerinde sallanırken yüzünü ona çevirdi. Ze bana doğru eğildi ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak düzeltti. Bu düpedüz tatlı bir jestti ve Inna'nın kıvrımlarımı ayırıp dilini klitorisimde nazikçe gezdirmesiyle uzaktan yakından alakası yoktu. "Bırak Inna seninle ilgilen sin."

Seks nasıl *önemsenebilir*?

Soruyu soracak nefesi bulamıyorum. Zhenya'nın pençeleri üzerimde gezinirken olmaz. Danik uzun bir kolunu omuzlarıma atmış, beni bedenine yaslamışken, içimdeki gerilim gittikçe daha da sıkılaşıırken olmaz. Bana demir atıyor. Ben çözülürken bile beni sabit tutuyor.

Inna bacaklarımdan birini yukarı ve omuzlarının üzerinden iterek beni daha geniş açıyor. Elbisem aramızda gülünç bir engel oluşturuyor ama onu çıkarmak için hiçbir hareket yapmıyorlar. Bunun yerine, benim alma eyleminin tadını çıkardığım kadar onlar da bu verme eyleminin tadını çıkarıyor gibi görünüyorlar.

Tüm bunların ortasında bakışlarım yine Rusalka'yı buluyor.

Bir santim bile kıpırdamamış gibi görünüyor, ama sanki harekete geçmek üzereymiş gibi gergin bir hali var. Sanki kendini tutuyormuş gibi.

Bu işe yaramaz. "İhtiyacım var..." Ona ulaşmak, bana katılması için yalvarmak üzere elimi kaldırıyorum ama Inna'nın dişleri klitorisimin iki yanındaki kumaşın arasından tenime batıyor ve zevk içimde *patlıyor*.

Sırtım eğiliyor ve başım Danik'in koluna çarpıyor. Zhenya kollarımı tutuyor ve yatıştırıcı sözler mırıldanıyor. Çeneme öpücükler konduruyor ve Inna, dişleri derimin içinde leziz alevler filizlendirirken bile dilleriyle beni işlemeye devam ediyor.

Bu çok fazla. Yapamam, yapamam.

Sanırım çılgılık atıyorum. Belki de Rusalka'nın adını haykırıyorum. Kutsanmış karanlık beni ele geçirene kadar her şey bulanık.

RUSALKA

T Belladonna orgazm olduğu an, bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü onu yeni zirvelere çağıran benim ağzım olmalı, *pençelerim* derisini nazikçe sıyırmalı, kolum onu parçalanırken sabit tutmalı.

Ve yine de, ben olamam.

Çünkü şu anda bile mahkememe devam etmesini söyleme dürtüsüyle savaşıyorum, dudaklarından o tatlı ıgıllıklardan bir tane daha çekip çekemeyeceğimizi görmek için, orgazm olurken gerçekten adımlı haykırıp haykırmadığını görmek için. Onu tekrar tekrar yapmaya teşvik etmek için.

Aynı zamanda, onları parçalamak istiyorum. Tek istediğim buyken ondan sınırsız zevk almaya cüret ettikleri için onları ondan koparmak. Bunun sebebinin henüz Belladonna'yı doğru dürüst tatmamış ve ona dokunmamış olmam mı yoksa aniden tek eşliliğin avantajını görmeye başlamam mı olduğuna karar veremiyorum. Her iki durumda da, bu yanlış bir karar olurdu.

Daha yeni hayatını değıştiren bir deneyim yaşadı ve onu çok hızlı bir şekilde çok uzağı itmek ona zarar verecektir. Kıskançlığımın dizginlerinden kurtulmasına izin vermek de tehlikelidir; muhtemelen bunu yanlış anlayacak ve az önce kucakladığı zevk için onu yargıladığımı düşünecektir.

Inna'nın yavaşça bakımlarını hafifletmesi ve uyluklarını yatıştırıcı bir şekilde okşaması doğru ve iyi. Zhenya'nın, onu da uçuruma sürükleyecek ritmi yeniden başlatmadan önce dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurması. Danik, Belladonna'nın omzunu rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor ve Zhenya'nın kalçasını kavrayıp daha hızlı olmasını isterken bile istikrarlı desteğini sunmaya devam ediyor.

Belladonna gevşek ama enerjisi iyi, pürüzsüz ve rahat. Orgazm büyüü bozacak ve o lanet utanç çirkin başını kaldırmadan önce usulca aşağı inmesini istiyorum.

Onu burada sarayımın şefkatli bakımına bırakabilirim. Bu konuda bile onlara güveniyorum, onunla bile, ama garip bir kıskançlık omuriliğimin tabanında kök salmakla tehdit ediyor, yukarı doğru spiral çiziyor ve ağzımı ele geçirmekle tehdit ediyor. Bu hiç mantıklı değil. Kıskançlık, seks oyunlarına katmak için hoş bir kenar olabilir, ancak bunun ötesinde bir amacı yoktur. Sahip olduğum her partneri paylaştım, fiziksel ve duygusal ihtiyaçlarını karşılayabilecek başkaları olduğu için mutlu oldum çünkü ana önceliğim her zaman iyi bir lider olmak oldu. Bunu yapmak boktan bir partner olmak anlamına geliyor, ancak iyi bir iletişimle geçmişteki sevgililerimin çoğu duygusal sınırlarım konusunda anlayışlı davrandı. Belladonna gerçekten sahiplenilecek bir partnerim bile değil. Bu aşırı derecede rahatsız edici.

Bu beni ayağa kalkmaktan ve onun diğer tarafına geçmek için geçmekten alıkoymuyor.

Inna geri çekiliyor, Danik ve Zhenya'ya doğru kayıyor, sonra Inna bana sırtıyor, gözleri çok bilgili. "Bir süre daha gideceğiz ve sen g ü z e l l e r g ü z e l i Belladonna'mızı yatağına yatırdıktan sonra bize katılması için daha fazlasını davet etme cüretini gösterdim." Gülümsemeleri yumuşuyor.

"Onu seçmekte haklıydın." "Biliyorum." Belladonna'nın gevşek bedenini kollarımın arasına aldım.

kıpırdanmaya başladı. Çok tatlı, boğazıma sokuluyor. Onu daha sıkı kavramamı sağlıyor. Bu beni . . . Bir sürü şey.

Bunun yerine Insomnior Mahkemem için hınzır bir gülümseme çağırıyorum. "İyi eğlenceler, canlarım." Sonra arkama bakmadan odadan çıkıyorum. Alt kattan sesler fısıldanıyor, davetli misafirler. Feofan'ın, Zhenya'ya -ve birbirlerine- kur yapan iki incubi'nin ve hemen çıkaramadığım birkaç kişinin sesini duyuyorum. Gerçekten de bir parti olacak.

Başka bir gece olsa, onlara tekrar katılmak ve sunulan çeşitli zevklere kendimi kaptırmak için can atardım. İşe dönmem gerekmeden önce en azından birkaç saatliğine odaya ve sunduğu geçici kaçışa dönmek için *sabırsızlanırdım*. Bunun yerine, Belladonna'nın odasına doğru ilerlerken adımlarımı yavaşlatıyor, acele etmiyorum. Onu kollarımda tutmanın rahatlığını uzatıyorum.

Yavaş adımlarla da olsa odasına çok erken varıyorum. "Gözlerini açabilirsin küçüğüm. Bana döndüğünü biliyorum."

Her zaman yaptığı gibi itaat ediyor. Gözlerini kaçırmasını, benden saklanmasını bekliyorum ama aşağı baktığımda, sanki her çizgiyi ve kıvrımı ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzümü inceliyor. Dudaklarını ıslatıyor. "Bana uzun bir liste verdin, hepsine evet dedim ve kıyafetlerimi bile çıkarmadılar."

"Evet." Kapıyı açabilmek için onu kavrayışımı değiştiriyorum. "Ama neden?"

Sanki bir işaretmiş gibi, utancı gafilleri öldürmeye yönelik bir dalga halinde yükseliyor, olduğu gibi görülemiyor. Dudaklarımı şakağına bastırıyorum ama onu yere bırakmıyorum. "Olanların hangi kısmı böyle hissetmene neden oluyor?"

Yalan söyleyecekmiş gibi dudaklarını aralıyor ama sonunda kollarımda rahatsız bir şekilde kayıyor ve "İzlemen hoşuma gitti. Ağzının üzerimde olduğunu hayal etmek hoşuma gitti."

Dizlerimin bağı çözülüyor ama bu bölgenin lideri sadece karizmamla olamam. Bir lider ne zaman rol yapacağını ve ne zaman açıkça dürüst olacağını öğrenmelidir. Belladonna'ya yaşadığım şoku göstermek sadece utancını pekiştirir. Bu yüzden sadece gülümsedim. "Bunu ben de istiyorum."

"O zaman neden-" Sözünü kesiyor, başını sertçe sallıyor, sonra devam etmek için kendini zorluyor gibi görünüyor. "Neden yapmayalım?"

Onu tutmaya devam etmek için iyi bir neden yok, bu yüzden onu serbest bırakmayı tam olarak başaramasam da ayaklarının üzerine koyuyorum. Ellerimi kalçalarının üzerinde gezdiriyorum ve sonra dirseklerini kavriyorum. Seks, artan bir ihtiyaç ve tam olarak tanımlayamadığım çiçeksi bir şey kokuyor.

O anda, nihayet bakışlarıyla karşılaştığımda, orada sınırsız bir arzu görmüyorum. Görseydim, onu öpmekten kaçınacak kadar kendimi hatırlar mıydım bilmiyorum. Ama gördüğüm bu değil. Arzu var, evet ve o kadar güçlü bir ihtiyaç ki ona doğru eğilmekten kendimi alamıyorum.

Ve tüm bunların altında o kadar yoğun bir utanç var ki tükürüp ağzımdaki tadını temizlemek istiyorum.

"Çünkü." Onu serbest bırakmak, geri adım atmak, aramızdaki yeni boşluğa havanın dolmasına izin vermek bilinçli bir çaba gerektiriyor. "Seni istiyorum, Belladonna. Çaresizce, aslında. Güzelsin, nazıksın ve güçlüsün. Arzunun şehirleri boğacak kadar güçlü olduğundan bahsetmiyorum bile."

Yanakları bronz tenine karşı kıpkırmızı bir renk alıyor. "O zaman neden beni almıyorsun?"

Tanrım, sözlerinin üzerimdeki etkisini bir anlasa.

Boğazımı temizliyorum. Orada oluşan düğümü yok etmek için hiçbir şey yapmıyor çünkü düğüm gerçek değil. Hepsi duygu, dağınık ve mantıksız. "Çünkü küçüğüm." Sesim titrek ama elimde değil. "Çünkü seni ele geçirdiğimde, gücümle şehvet sarhoşu olmanı değil, tüm yetilerine sahip olmanı istiyorum. Bana olan ihtiyacının, halkının seni lanetlediği utancı bastırmasını istiyorum."

"Lanetli." Kaşlarını çatıyor. "Bir lanet gibi hissettiriyor, değil mi?"

"Sen benden daha iyi bilirsin." İnsanların rüya gören benlikleriyle ilgili tüm deneyimime rağmen, ben hala bir gözlemciyim. Arzuları görebiliyorum, bu arzuları engelleyen şeyleri görebiliyorum ama onları deneyimleyen ben değilim. Ben bir zihin okuyucu değilim. Belladonna'nın ruhuna ulaşip utancını zehirli kökünden çekip çıkaramam.

Sanki şiddetli arzumu hissediyormuş gibi göğsünü ovuşturuyor. "Orada her şey çok *kolaydı*. Ne istediğimi biliyordum ve onun için gittim. Hiç şüphe etmedim."

"Biliyorum."

Başını eğiyor, saçlarının öne düşmesine izin veriyor ve yüz ifadesini benden gizliyor. "Seni istiyorum, Rusalka. Seni öyle çaresizce istiyorum ki, öyle olmadığını bilsem de büyü gibi geliyor. Ama yapamıyorum..." Belladonna sinirli bir ses çıkarıyor. "Bundan *nefret ediyorum*. Ne istediğimi bildiğim halde elimi uzatamadığım için nefret ediyorum. Cehenneme inandığımdan bile emin olmadığım halde, kiliseye giden iyi bir koca, ona itaat ve çocuklarla geçen bir hayat dışında şeyler istediğim için oraya gitmekten korkuyorum. Kafamın içinde *onların* seslerini duyabiliyor olmaktan nefret ediyorum."

Kendime onu rahat bırakmam gerektiğini söylesem bile, öne çıkıp onu nazıkçe kollarıma çekmekten kendimi alamıyorum. Kollarını bana dolamakta ve sıkıca sarılmakta tereddüt etmiyor, vücudu içindeki çatışmanın gücüyle titriyor. "Eğer bu konuda konuşmak istersen, ben buradayım."

"Hiç sığamadım," diye fısıldıyor. "Ben doğmadan önce başlamış. İlk hatırladığım, annemin bana tüm cemaatin benim günahkâr küçük bir canavar olduğumu bildiğini ve karşılaştığım herkese üzüntü vermekten başka bir şey yapmayacağını söylediği."

"Kaç yaşındaydın?"

"Tam olarak hatırlamıyorum. Dört ya da beş."

Bir kez daha içimde öldürücü bir arzu yükseliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve alevlerimin öfkeme ihanet etmesini engellemek için nefes almaya çalışıyorum. "Sen bir çocuktun. Masumdun."

"Kilisemize göre böyle bir şey yok." Sesi biraz sulandı. "Günahla doğmuşum falan filan. Onların sevgisini kazanmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anlamadan önce liseye kadar geldim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onların gözünde hep kusurlu olacaktım."

Ailesi hakkında sarf etmek istediğim zehirli sözleri yutuyorum. "Bir kız kardeşten bahsetmiştin."

"Yaptım." İç geçiriyor, bana doğru çöküyor. "Onu çok seviyorum. Ruth gerçekten iyi bir insan ama ben kiliseden resmen ayrıldıktan sonra o da beni sevmeye *çalışmak* zorunda kaldı. Zahmetsiz ya da kolay değildi ve beni sevdiğini söylediğinde bile, buna eklenmiş bir yıldız işareti vardı." Belladonna hıçkırıyor. "Günahtan nefret et, günahkârı sev. Ama sözde günah *benim*."

Bir elimle uzun saçlarını okşuyorum ve titremeleri hafifleyene kadar ona sarılıyorum. Ancak o zaman uykuya hazırlanma sürecinde ona rehberlik ediyorum ve onu dört direkli devasa yatağa yatırıyorum. Böyle genç görünüyor, masum ve korkmuş. "Özür dilerim küçüğüm."

Sertçe yutkunur. "Hayır, özür *dilerim*. Bunu sana yüklememeliydim. Bana çok güzel bir gece yaşattın ve ben de sana ağlayarak karşılık verdim."

Ses tonumun sertliğini ayarlayabildiğimden emin olmak için duraklamak zorunda kaldım. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Gözyaşlarına her gün katlanırım, Belladonna. Onlar da en az kahkahaların ve arzuların kadar senin bir parçan." Alnına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Uyu, küçüğüm." Bu komutun arkasına biraz büyü sıkıştırmak cazip geliyor ama direniyorum.

Partiye geri dönmüyorum. Kesinlikle yatağa da gitmiyorum. Bunun yerine, adımlarım çalışma odama giden yolu izliyor. Her ne kadar zamanımı halkımın arasında geçirmek istesem de, bugünlerde gerçek savaşlar evrak işleriyle yapılıyor. Yağmacı ticaret anlaşmaları, bir kılıç ve saldırı büyüsu kadar tehditkâr. Bölgemiz kereste dışındaki kaynaklar açısından pek zengin değil. Küçük tarım arazilerimiz var ama burada sadece belirli türde ürünler yetişiyor. Buğday için ejderhalarla, dağlarında yetişen şifalı otlar için de gargoylelerle ticaret yapmamız *gerekiyor*. Hatta küçük bir köyü haftalarca besleyebilecek derin su balıkları için krakenlerle bile. Pazarlıkçılara gelince, onlar diğer diyarlardan getirilen daha zor ürünlerle ilgilenirler.

Ve hiçbirisi bölgeler arasında uzun vadeli bir ticaret anlaşması yapmayı taahhüt etmeyecek.

Bu da beni bireysel tüccarlardan kırıntı dilenmek zorunda bırakıyor ki bunların çoğu fiyatlarını yırtıcı yüksekliklere çıkarmaktan çok mutlu.  u anda mektup sava ına girdiğim  erefsiz gibi. Kerestelerimiz için adil piyasa fiyatının yarısını ödemek ve elindeki fazla buğday için *iki katını*  dememizi isteyen bir ejderha.

Bir süre sonra Danik kapıdan içeri girdiğinde ben hâlâ masamın üzerinde kamburla mı , içimden k frediyordum. G mle inin d  meleri açıktı ve gözleri kısıktı, ama masanın arkasında benim pozisyonumun karşısındaki sandalyeye otururken yeterince uyanık görünüyordu.

"Partide olmalıydın," diyorum ba ımı kaldırmadan.

Ka larını kaldırıyor. "Ya beni yakalarsınız ya da    m z . Belladonna'nın bölgeye gelmesinin dengenin biraz olsun toparlamana yardımcı olabileceğini d   nm  t k ama ..."  alı ma odama bir el sallıyor. "Sen buradasın ve o da yatağında tek başına."

"Bir gündür burada," diye  ıkı tım.

"Biliyorum. Anlat bakalım. Sorun nedir?"

Lanet olsun. Ruh halimi fark ettiklerini ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdiklerini bilmeliydim. Yapılacak en doğru şeyin ne olduğunu biliyorum. Gülümseme ve  aka yapmak, onu eğlenceye geri göndermek, Belladonna'yı yavaşça baştan çıkarmaya devam etmek, bölgenin ve içinde yaşayan herkesin yararına olacak bir bebek sahibi olmasına izin vermek. Son birkaç yıldır çok  alı t  ım şeyin sonucunu verecek tek hareket tarzı bu: diğer bölgelerin dikkatini * ekecek* kadar güçlü bir lider olmak, eğer Azazel'in dediği olur ve sonunda hepimizi eşit topraklara koyarsa bu iki kat daha doğru olacak.

Bunu biliyorum ama yine de içimde kaynayan öfkeyi kovamıyorum, mide bulandırıcı ve o kadar güçlü ki beni en çok önemseyen insanların fark etmesine  a mamalı. Masamın kenarını kavırıyor ve pen elerimi tahtaya geçirme dürtüsüne zorlukla direniyorum. "Ona *zarar verdiler*. Ailesine. Onun topluluğuna, eğer öyle diyebilirsiniz. Hatta -belki de özellikle- uğruna her  eyini feda ettiği kız kardeşine."

"Evet."

Benimle tartı madı ı için onu daha çok seviyorum. "Onları  ld remeyiz."

Sesi düzgün ve sakin, benimkinin tam zıttı. "Fiziksel alemdeki insanlara eri imimiz yok. Ahlaki argümanlar bir yana, onları tam anlamıyla  ld remeyiz."

Bu, yapmamalıyız demek değil. Danik'i inceliyorum, kıpkırmızı gözlerindeki güçlkle bastırılmış öfkeyi görüyorum. "Kızgınsın."

"Elbette öyleyim." Başını sertçe sallıyor. "Kısa bir süredir burada olmasına rağmen onun iyi, tatlı ve nazik bir kız olduğunu söyleyebiliriz. Büyünüzün ortasında, Zhenya her şeyiyle onu güçlendirirken bile, hiçbirimiz Belladonna'nın taşıdığı ruh yarasını gözden kaçırmadık. Bunu kendi başına edinmedi."

Hayır, yapmadı. O yaranın arkasında isimler var, hala etrafta dolaşan, *onun* fedakarlığından yararlanan insanların isimleri.

Pençelerim masanın yüzeyine batıyor ve ellerimi kaldırıp uyluklarımın üzerine koymak için çaba sarf ediyorum. "Danik."

"Dinliyorum."

"Bul onları." Bu emir için suçluluk duymalıyım. Succubi ve incubi'nin kötü bir ünü olabilir ama nesiller boyunca etik bir şekilde beslenmeye çalıştık. Şehvet büyülerimize kendilerini kaptırmaktan mutluluk duyan pek çok istekli hayalperest var - alemler arasındaki mesafeyi aşmak için harcadığımız çabaya rağmen, tüm nüfusumuzun her gece tıka basa doymasına yetecek kadar çok.

"Bulun onları," diye tekrarlıyorum. Dilimin ucunda bunu genişletmek, ona huzurlu bir gece uykusu daha çekemeyeceklerini söylemek var. Bunu yapabiliriz. Şehvet ve arzuyla beslenmeyi tercih edebiliriz ama yine de korkuyla beslenebiliriz. Kimse için tatmin edici olmasa *da bu* mümkün.

Hayal kırıklığı alevleniyor ve gözlerimi kapatıp duygunun beni kesip geçmesine izin veriyorum. "Sadece ... bul onları."

"Rusalka."

İsteksizce gözlerimi açtım. "Ne?"

Danik beni dikkatle izliyor. "Ben de kızgınım ama Belladonna'yı bu kadar kısa süredir tanıyor olsak bile, ailesine zarar vermeni asla kabul etmeyeceğini biliyor olmalısın - rüyalarında bile. Ve bunu yapmak Azazel'le yaptığı anlaşmayı ihlal edebilir, bu da onu erkenden o diyara geri gönderebilir."

Ne dediğini duymak istemiyorum. Haklı olmasından *nefret* ediyorum. "O zaman ne yapmamı isterdin?"

Sabrımı taşıracak kadar uzun süre sessiz kalıyor. Sonunda Danik şöyle diyor: "Ona iyi bak. Burada kendini evinde hissetmesine izin verin. İyileşmesi için ona alan verin." Daha uzun bir tereddüt. "Hatta belki de ona gerçek aşkın karşılıksız olduğunu keşfetme fırsatı verin." Dönüyor ve yürüyor

omzunun üzerinden usulca seslenerek uzaklaştı. "Bir yıl içinde, eğer hâlâ ailesini bulmamı istiyorsan, bulacağım. Ama o zamandan önce olmaz."

BELLADONNA

A Rüyasız bir uykudan sonra sabah uyandım ve yatağında uzun süre uzanıp tavana baktım. Inna ve diğerleriyle olanlardan sonra, bu zevkin beni aşmasını bekliyordum.

uyanırken. Rusalka'yı rüyaların güvenliği içinde görmek, gün ışığında tam olarak başaramadığım şeyi yapmak için cesaretimi toplamak istemişim. Ona dokunmak için.

İçgüdüsel gerginlik bu arzuya karşılık olarak kaslarıma doğru savaşmaya çalışıyor. Annemin ne diyeceğini biliyorum - beynimin bilerek formüle etmesine izin vermeyi reddettiğim bir dizi çirkin terim - ve Papaz John ve babamın ne diyeceğini biliyorum - günah, *insanları doğru yoldan saptırmak için bir nedenle baştan çıkarıcıdır*. Ruth'un gözleri yaşararak ne diyeceğini bile biliyorum - sanki bu benim imanla budanması gereken çürümüş bir parçamış gibi onunla birlikte dua etmem için bana nasıl yalvaracağını.

Ama ... başkalarının kınamalarının ağırlığı bile anının etrafındaki altın kubbeye tam olarak dokunamaz. Zevk, evet, ama aynı zamanda şefkat ve ilgi. Zhenya, Inna ve Danik'i çok az tanıyordum ama yine de el üstünde tutulduğumu hissediyordum. Rusalka'ya duyduğum arzunun başımı döndürdüğü zamanlarda bile kendimi ne kadar korunmuş ve güvende hissettiğime değinmiyorum bile.

Bu kirli hissettirmiyor. *Yanlış* hissettirmiyor.

Giyinirken Rusalka'nın bana incubi ve succubi'lerin tanrısı hakkında anlattıklarını düşünüyorum; doğalarına bağlı kalarak taptıkları büyük, bilinmez bir varlık çünkü doğanın özünde olan bir şey nasıl günah olabilir ki?

Başımı döndürmeye yetiyor.

Başka bir elbise giyiyorum, bu seferki dün gecekinden çok daha mütevazı ve dışarı bakmak için kapıyı açıyorum. Koridor boş ve rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım karar veremiyorum. Sonunda, fark etmiyor. Biri beni almaya gelene kadar yatak odamda saklanamayacak kadar açım.

Evden gördüğüm kadarıyla, büyük ama gezinmesi kolay çizgilerle düzenlenmiş olduğunu söyleyebilirim. Biraz deneme yanılmadan sonra, binanın yatak odamla aynı tarafında ama birinci katta bir mutfak buluyorum.

Orada şimdiye kadar gördüğüm hiçbir karabasan ya da succubus'a benzemeyen biri var. Derisi koyu kırmızı renkte ve Azazel'inkine benzer boynuzları var, ancak onun boyutlarına yakın bile değiller. Ve göz çukurlarının olması gereken yerden çıkan *ikinci* bir boynuz seti var.

Ben kapıdan içeri adım atarken yüzlerini bana döndüler. "Belladonna, seninle tanışmak çok güzel. Azazel adına buradayım ve bu bölgede geçirdiğiniz süre boyunca size iyi bakıldığından ve zarar görmediğinizden emin olmak için periyodik kontroller yapacağım."

Kelimeler prova edilmiş bir konuşmanın akışına sahip, neredeyse yapmacık. Mutfığa doğru ilerliyorum ve odanın tamamını görmemi sağlayan bir sandalyeye kayıyorum. "Rusalka ev sahibi olarak her türlü övgüyü hak ediyor." Benim sözlerim de onlarınki kadar yapmacık ama elimde değil. *Kontrol* fikri hoşuma gitmiyor. Azazel belli ki kendi aklımı bildiğim konusunda bana güvenmiyor ve ailemin yaptığı gibi beni belli bir şekilde davranmaya zorlamaya çalışmıyor olsa bile, bu kavram bile beni rahatsız ediyor.

"Bundan hiç şüphem yok." Sırıttıyorlar, beyaz dişlerinin keskin bir kesimi ve eğlence. "Bu arada ben Ramanu. Onlar/onlar."

Belki de bu alemde bu kadar çok nonbinary insan olmasını garip bulmalıyım, ancak bunun geldiğim yerden çok bulunduğum yerin bir yansıması olduğundan şüpheleniyorum. Memleketim, kilisenin öngördüğü cinsiyet, cinsellik ve diğer sınırlandırılmış kutulara sığmayan insanlar için pek de sıcak bir ortam sayılmaz.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum sertçe.

"Hayır, değil." Gülüyorlar, kendime rağmen beni içine çeken müzikal bir ses. "Kimse bebek bakıcısını sevmez, hele de bölge liderleri. Rusalka aralarından en iyisi, tabii ki kendi hükümdarım hariç. Saray sadakati falan." Sanki önemli değilmiş gibi bu kavramı ellerinin tersiyle itiyorlar. "Rusalka bana bölgenin yararına olacak bir çocuk sahibi olmaya çoktan karar verdiğinizi söyledi."

Niyetimi açıkladığımdan beri bu bilgiden diğerlerinden daha mutlu görünmüyorlar.

Rahatsız edici. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Benim buraya getirilme amacım da bu *zaten*. Birinin tam da istediği şeyi kabul etmesi konusunda herkesin neden bu kadar kıymetli olduğunu anlamıyorum. Rusalka'yı iyi tanımıyor olabilirim ama onlar hakkında bildiğim az şeyle bile, birini böyle bir pozisyona zorlamalarının mümkün olmadığını düşünüyorum. Yani ..." Gülmemek için gösterdikleri bariz çabayı görüyorum ve ters ters bakıyorum. "Geri çekilin."

Nefeslerinin altında kıkırdarlar. "Azazel ve Rusalka'nın davranışlarına bakılırsa, karşımda titreyen bir insan bulmayı bekliyordum ama işte buradasın." Tezgâhın etrafında dönüyorlar ve önüme bir tabak yemek koyuyorlar. Tabağımdaki şeylerin ne olduğunu tam olarak tanımlayamıyorum ama kokular harika. "Solan bir çiçek değilsin, değil mi?"

Bir çatal alıyorum ve kök sebze olabilecek bir şeyi dürtüyorum. "Geçmişte yaşadığım travmanın herkesi tedirgin etmesini anlıyorum ama ben kendi kararlarımı verebilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim."

"Öyle görünüyor," diye düşünüyor Ramanu. Karşımdaki sandalyeye zarifçe çöküyorlar ve dirseklerini aramızdaki küçük masaya dayıyorlar. Neredeyse onlara dirseklerini masadan kaldırmalarını söyleyecektim ama bunu benim değil annemin söylediğini fark ettim.

Yemekten aldığım ilk ısırık şaşkın bir sesle ağzımdan kaçıyor. Elimle ağzımı kapatıyorum. "Bu çok güzel."

"Ben birçok yeteneğe sahip bir iblisim." İncubi ve succubi'lerinkine benzeyen koyu siyah pençelerini inceliyorlar. "Yine de bir sorum var."

İkinci bir ısırık almanın ortasında duraklıyorum. Bu bir tuzak gibi geliyor. "Evet?"

"Haklısın. Kendi seçimlerini yapabilecek kapasiteye sahip zeki bir insan olduğunun tüm kanıtlarını gösteriyorsun."

Bekliyorum. Bu bir tuzak olmalı. Bana çok iyi davranıyorlar. Ama o zaman, ilk sözleşmeyi yapan Azazel'den o zamandan beri temas kurduğum *herkese kadar herkes* bana çok iyi davranmadı mı? İçimdeki derin şüphe, bir ömür boyu el altından yapılan iltifat ve kınamalardan kaynaklanıyor. "Bu bir açıklama."

"Gerçekten." Ramanu beni fazla bekletmedi. Sandalyesini geriye itiyor ve ayağa kalkıyor. "Benim soruma cevap vermenize gerek yok ama *siz* kendiniz cevap vermelisiniz."

Çatalımı bıraktım. "Normalde bu kadar dramatik misin?"

"Her zaman." Gülüyorlar. "Dediğim gibi, karar verme yeteneğinizden kimsenin şüphesi yok. Bence tüm açılardan yakından incelemeniz gereken şey, bu kararı *neden verdiğinizdir*."

Cevaplaması kolay bir soru. "İnsanlara yardım ediyor."

"Mmm." Arkalarını dönüyorlar. Yanlardan yırtmaçlı bir tür tunik ve altında kısa şort gibi görünen bir şey giydiklerini geç fark ediyorum. Kapı aralığında duraklıyorlar. "Peki neden insanlara bu kadar çaresizce yardım etmek istiyorsun Belladonna? Gerçek bir arzudan mı? Yoksa işe yaramadığın sürece bir değer olmadığını düşündüğün için mi?" Ben bir cevap oluşturmamadan odadan çıkıp gidiyorlar.

Yine de çenem çalışıyor ve "Sebebi bu değil!" diye mırıldanıyorum. Elbette cevap yok. Sözlerine sadık kalan Ramanu, cevabımın ne olduğunu umursuyor gibi görünmüyor. Neden umursasınlar ki? Herkesin istediği şeyi yapıyorum. Kimsenin bu konuda mutlu görünmemesi inanılmaz derecede sinir bozucu. Ailemin ve papazın istediğini yapabilseydim, onların isteklerini Rusalka ve bölgesi için yapabildiğim kadar kolay yerine getirebilseydim, ailem ne kadar itaatkâr bir kız çocuğu olduğum için sevinçten havalara uçardı. Bunun yerine, sadece *sorularla karşılaşıyorum*.

Yoksa işe yaramadığınız sürece bir değeriniz olmadığını düşündüğünüz için mi?

Sandalyemde geriye doğru çöktüm. İçimden bir ses Ramanu'nun sorusunun uzun, çok uzun bir süre peşimi bırakmayacağını söylüyor.

RUSALKA

T Sonraki birkaç gün huzursuz bir ritim içinde geçti. Belladonna'yı zorlamak, ona *vaaz* vermek istemiyorum. Hayatında bunu yeterince yaşadı. Bunun yerine ona yeni evini gezdirmeye başladım. Meydandaki dükkânları dolaşıyor, sonra da günlerce süren yavaş sarmallar çizerek dışarı çıkıyoruz. Ona evlerin ve ailelerin nasıl düzenlendiğini gösteriyorum: nüfusumuzun en savunmasız olanları merkeze daha yakın, savunma eğitimi almış olanlar ise kenarlara daha yakın. Çok uzun zamandır savaş yaşamadık ama başka tehlikeler de var. Özellikle gafil insanları yemesiyle bilinen cehennem kedileri... Evlerini bu bölgede yapan diğer büyük yırtıcılardan bahsetmiyorum bile.

benim bölgemin ormanlarında.

Topluluk bahçeleri onu o kadar memnun ediyor ki sinirlerini ve utancını unutuyor ve baş bahçıvan Bogdan'a bitkiler hakkında sorular soruyor, ta ki Bogdan teslimiyet içinde oflayıp puflayana ve eğer onun zamanını alacaksa en azından yardım edebileceğini söyleyene kadar. Belladonna'nın solması halinde müdahale etmeye hazır bir şekilde yakından izliyorum ama o sadece gülümsüyor ve "Öğret bana. Lütfen" diyor.

Ertesi gün, daha ben kalkmadan, üzerinde birinden istemiş olması gereken bir pantolon ve tunikle dışarı çıktı, çünkü gardırobu için sipariş ettiğim ürünler arasında olmadıklarını biliyorum. Normalde çalıştığım gibi çalışma odama kapanmış olsaydım gittiğinden *haberim* olmazdı. Şu anda kahvemi yudumluyor olmalıydım, bir yandan da yazışmaları okuyarak nelere hemen yanıt verilmesi gerektiğini ve nelerin daha sonraki bir saate bırakılabileceğini anlamaya çalışıyordum.

Onun yerine malikânenin batı balkonundayım, kahvemi yudumluyor ve bahçede Belladonna ile Bogdan'ı izliyorum. Buradan köyün büyük bir kısmını görebiliyorum ve bu mesafeden Belladonna'nın yüz hatlarını seçemesem de vücut dilinin rahat ve sakin olduğunu görebiliyorum. Bogdan bile alışlagelmiş gerginliğinin bir kısmını kaybetmiş; onu sadece köy çocuklarına ders verirken bu kadar sabırlı görmüştüm.

"Yerleşiyor gibi görünüyor."

"Bazı açılardan." Inna'nın balkona yaslandığı yere bakmıyorum. Mahkemem her gün beni kontrol ediyor ve endişeli mi yoksa memnun mu olduklarına tam olarak karar veremiyorlar. Kendim gibi davranmıyorum.

Inna iç geçiriyor. "Seninle bu konuşmayı yapmak istemezdim ama çöp çektik, işte buradayım."

Bu, tüm dikkatimi onlara vermek için dönmeme yetti. "Sabahın bu erken saati için çok ciddi bir açıklama."

"Sana onunla ne yapacağını söylemeyeceğim, Rusalka." Başlarını sallarlar. "Ben de sana tüm riskler ve ödüller hakkında ders vermeyeceğim. İkimiz de zaten bunların farkında olduğunu biliyoruz."

Gerginlik omurgam boyunca kıvrılıyor. "Sanki konuştuğumuz tek şey senin söylemeyeceğin şeylermiş gibi geliyor."

"Sinirlenme." Dirseklerini korkuluklara dayıyorlar. "Diyeceğim şu ki, değer verdiğin birinin daha büyük bir iyilik için kendine zarar vermesini izlemenin korkunç duygusunu incelemelisin. Ellerini gerçekten etrafına sar, anlıyor musun?"

Bu iş bir yere varacak ve ben bundan hoşlanmıyorum. "Neden?" Tersliyorum.

Inna dönüyor ve bana tamamen bakıyor. "Çünkü yıllardır hissettiğimiz şey bu, bizi korumak için kendini yerin dibine sokmanı izlemek. Hayatı biraz daha iyi hale getirmek, halkımız için bir nebze de olsa bir şeyleri iyileştirmek için kendini öldürüyorsun." Ben bir yanıt bulamadan ellerini kaldırdılar. "Buraya zaten yapılmış seçimler ve gerçekleştirilmiş eylemler hakkında sizinle savaşılmaya gelmedim."

Mücadelenin bir kısmı benden gidiyor. Bu, yıllar boyunca, genellikle mecazi ya da başka bir şekilde yorgunluktan yere yığıldıktan sonra mahkememden biri beni yerden kaldırırken tekrarladığımız bir konuşmadır, ancak bu sadece birkaç kez gerçek anlamda oldu. "Inna . . ."

"Ondan hoşlanıyorum Rusalka. Bize faydası olsa bile kendine zarar verdiğini görmek istemiyorum." Inna bakışlarımı tutuyor. "Sadece ... bağıntıları düşün,

Evet?"

Sertçe yutkunuyorum. "Yutacağım."

Yavaşça başlarını sallarlar. "Ondan talep ettiğiniz bir haftalık süre dolmak üzere. Fikrini değiştirmezse ne yapacaksınız?"

Bu soru beni uykumdan etti. Çünkü Inna haklı. Kaç kez kendim için büyük kişisel bedeller pahasına da olsa halkıma yardım etme kararlarımla yüzleştim? Kaç kez bedelini umursamadan ilerledim? Belladonna'nın da aynısını yapmasını engellemek aşırı derecede ikiyüzlülük olur.

Ama Tanrım, o çok şey yaşadı ve ruhunun derinliklerine inen yaraları var. "Bu kararı geri adım atmadan vermesine izin verirsem, bu onun yalnızca sağlayabileceği kadar değerli olduğuna dair inancını pekiştirecektir."

"Sadece sağlayabildiği kadar değerli olduğuna dair inancı," diye yavaşça yankılanıyor Inna.

Kahvemden bir yudum daha alıyorum, bu sefer daha uzun bir yudum. "Seni duyuyorum, tamam mı? Önümde duran aynayı tanıyorum." En azından şimdi. "Ama ne yapacağımı bilmiyorum, Inna. Elimdeki tek cevap bu."

Inna daha fazla bastırmıyor. Gerçekleri ortaya koymak ve diğer kişinin kendi sonuçlarına varmasına izin vermek için tercih ettikleri yolun bu olduğunu bilsem bile, onları bunun için seviyorum.

Çok geçmeden bardağım boşaldı ve bu balkonda saklanmak için mazeretim ortadan kalktı. Liderlik rolünü devraldığımdan beri, şimdiye kadar yapılması gereken işlerden hiç kaçmamıştım. Ama Belladonna bir miknatis gibi beni kendime rağmen ona doğru çekiyor. O kadar da kaçınmaya çalıştığımdan değil.

Yine de sorumluluklarımdan daha fazla kaçamam. İç çekiyorum. "Ona göz kulak olabilir misin? Bahçelerde ya da köyde ona zarar geleceğini sanmıyorum ama-"

"Endişeleniyorsun." Inna omzumu sıkıyor. "Anlıyorum. Bahçelerde vardiyalı çalışmayalı uzun zaman oldu. Bogdan fazladan bir çift elden yeterince memnun olacaktır."

"Teşekkür ederim." Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı gitti.

"Minnettarım

o."

"Ondan hoşlanıyorum." Inna kupamı aldı ve kapıya doğru döndü, açık bir emir

üzülmeyi bırakıp liderlikle birlikte gelen birçok göreve geri dönmek için.

"Hepimizin var."

Tarihsel olarak, evrak işlerinin küçük ayrıntılarında huzur buldum. İnsanlar sözleşmeler ve ticari anlaşmalar için yapılan ve kazanılan savaşlar hakkında türküler söylemiyor ama ben şarkılarda ölümsüzleştirilen savaşlarda kan döktüm ve saatlerce masamın üzerinde kambur durmaktan kaynaklanan sırt ağrısını tercih ederim. Eğer işimi doğru yaparsam, kimsenin ölmesine gerek kalmaz.

Belladonna saatler sonra, çalışma odamın büyük pencerelerinin dışında güneş gökyüzünde alçakta asılı kaldığında beni masamda buluyor. Sanki izinsiz girdiği için kendisine bağırılmasını bekliyormuş gibi, başı öne eğik bir şekilde kapıdan içeri süzülüyor. Bunun öğrenilmiş bir davranış olduğunu biliyorum, bu yüzden görmek ne kadar acı verse de bundan bahsetmiyorum. Umarım bir gün burada kendini yeterince güvende hisseder ve gerginliğinin bir kısmı azalır, ama bu aceleye getirilebilecek bir şey değil.

"Bölüyor muyum?"

Gülümsüyorum ve geriniyorum, omurgamdaki birkaç kemik yüksek sesle patlıyor. "Daha çok beni kurtarmak gibi." Onu inceliyorum, saçlarının nemden nasıl kabardığını ve yanaklarının dışarıda vakit geçirdiği için hala derin bir parıltıya sahip olduğunu görüyorum. Alnında bir kir lekesi ve giysilerinde daha fazlası var. Mutlu görünüyor. "Bahçeler iyi mi?"

"Evet." Gülümsüyor ve bu, şiddetli bir fırtınadan sonraki ilk gün doğumu gibi, umut ve daha fazlasının vaadiyle dolu. "Çok güzel. Bogdan bana çok şey öğretti ve yabancı otları doğru bitkilerden ayırma konusunda giderek daha iyi oluyorum. Bu haftanın ilerleyen günlerinde bana her yıl yeniden ekilmesi gereken sebze ve meyveleri ve toprağın sağlıklı kalmasını sağlamak için bunları nasıl değiştirdiğini gösterecek."

Mutluluğu beni sandalyemden kaldırıyor ve önünde durana kadar masanın etrafında bana rehberlik ediyor. "Kulağa eğleniyormuşsun gibi geliyor."

"Evet." Sözden çok iç çekiş gibi. O kadar öpülesi görünüyor ki ona uzanmamak için yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyorum. Belladonna tatlı tatlı gülümsüyor. "Bogdan huysuz ama zalim değil. Artık ona alıştığım için bu beni rahatlatıyor."

Kendime hareket etmememi, sabırlı olmamı, onun bana gelmesine izin vermemi söylesem de bedenim beni dinlemiyor. Kendimi pençelerimle yanağını okşarken buluyorum. Beni şaşırtarak, dokunuşuma doğru eğiliyor ve gözlerini kapatıyor. "Hoşuna giden bir şey bulmana sevindim," diyorum usulca, anı bozmak istemeyerek. "Orada istediğin kadar zaman geçirebilirsin."

"Öylece mi?"

"Aynen böyle. Herkes bu bölgedeki rolünü kendi seçer. Kimsenin özellikle istemediği işler var ki, bu işler için herkesin döngüden geçmesini istiyoruz.

Kısa bir süre, ama onun dışında keyiflerinin peşinden gidiyorlar." Saçının bir tutamını parmağıma doluyorum ve omzuna düşmesine izin vermeden önce yavaşça çekiyorum.

Belladonna'nın gözleri endişe verici bir şekilde parlıyor ama gülümsüyor. "Cehenneme inanmadığımı söylediğimi biliyorum, bu da muhtemelen cennete de inanmamam gerektiği anlamına geliyor, ama inandığım zaman cenneti hep böyle hayal etmiştim."

Başımı sallıyorum. "Bu gerçek hayat, ufaklık. İşleri bu şekilde yapmanın zaman zaman zorlukları oluyor. Bunlar genellikle kolayca aşılabilir, ancak gerçek şu ki bu zorluklar var."

Buna karşılık olarak ne söylemesini beklediğimi bilmiyorum ama dudaklarını yalıyor. "Seni öpmek istiyorum."

O an gerçek değilmiş gibi geliyor. Gençliğimden, beceriksizliğimden ve nasıl tatmin edeceğimi bildiğimden daha fazla ihtiyaçla dolu olduğumdan beri birini öpmek konusunda gergin olmamıştım. Bu yıllar yıllar önceydi ama yine de Belladonna'nın kalçalarını yavaşça kavrarken ellerim titriyor. "Beni öpmeni istiyorum." Onu daha yakına çekiyorum. "Lütfen."

Kalçalarımı tutarak yavaşça benim pozisyonumu yansıtıyor. Biraz garip ama bir şekilde daha seksi. Sonra parmak uçlarına kalkıyor ve beni öpüyor. Bu hafif bir his, dudaklarının benimkilere hafifçe sürtünmesi, beni ruhuma kadar baştan çıkaran tatlı bir dokunuş.

Böyle olmaması gerekiyordu. Azazel'in anlaşmasını kabul ettiğim andan itibaren, seçtiğim insanla ilgilenmeye, onun korunmasını ve her ihtiyacının karşılanmasını sağlamaya niyetliydim. Ama bu şekilde *hissetmeyi* beklemiyordum. Korumacı, muhtaç ve çok kızgın. Ailesini parçalara ayırmak, lanet olası kiliselerini yerle bir etmek, belki de krallığının gelecekteki Belladonnalarını kurtarmak için tüm kiliseleri yerle bir etmek istiyorum. Bu öfke bana ait değil, ama o ağzımın içinde iç çekerken, insan diyarına seyahat edememenin lojistiğinin ötesinde, tüm bunları neden yapamayacağımı hatırlamakta zorlanıyorum.

Bu sırada onu nazikçe tutuyorum. Dudaklarımı keşfetmesine izin veriyorum, sonra nihayet onları ayırıyorum ve nasıl isteyeceğini bilmediği anlaşıldığında içeri girmesine izin veriyorum. O zaman bile arzumun büyük bir kısmını zincire vurmuş ve boğulmuş halde tutuyorum. Öpücük büyüyor, sıcak, kaygan ve muhtaç -ve *biz*. Hiçbir sihir onun teslimiyetine giden yolu açmıyor.

Eğiliyor, ya da belki ben onu daha yakına çekiyorum ve sonra vücuduma bastırıyor, yumuşaklığı dilimle keşfetmek istediğim bir cazibe. Tökezliyorum

Onu da yanıma alıp masanın kenarına oturuyorum. Boyum o kadar uzun ki, sonunda kalçamın üzerine oturdu.

Belladonna pantolonunun üzerinden amına temas edince çok tatlı bir şekilde nefes alıyor. Bu beni kendime getirmek için yeterli olmalı ama arzusun büyüğü çok güçlü. Elimi kaydırıp kafatasının tabanını avuçluyorum. Arzu, bolca yaşadığımız bir şey. Bu daha derin, daha güçlü hissettiriyor. *İhtiyaç* bunu karşılamaya yetmez.

Kollarını boynuma doluyor ve kendini tamamen bana teslim ediyor. Bu güven beni neredeyse yere seriyor. Beni daha da sıkı zincirliyor. Belladonna'nın her gün içinde taşıdığı kadar çatışmayla doluyum.

Yavaşça git.

Bu hatırlatma, beni yanlış adım atma korkusundan uzaklaştırıp ana geri döndürmek için ihtiyacım olan şeydi. Ellerimi sırtından aşağı indirip kalçalarını kavıyorum. Kalçalarını döndürmesi ve kalçama sürtünmesi için ona rehberlik ettiğimde öpücüğü ilk kez çılgınca bir hal alıyor. Çaresiz. Muhtaç. Daha fazlası için yalvarıyor.

Verecek daha çok şeyim var.

BELLADONNA

I *Günlerdir* Rusalka'yı öpmek istiyorum. Belki de onunla tanıştığım andan beri. Bilmiyorum. Beni böyle öperken *düşünemiyorum, sanki* dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi, sanki zevkimi ezberlemek istiyormuş gibi, sanki

Belki de ona verebileceklerimden daha fazlasını önemsiyordur. Bu düşünce aklımı başımdan alıyor.

Ya da belki de aklımı karıştıran ve düşüncelerimi dağıtan onun kalçasına yavaşça sürtünmektir. Temasla birlikte tüm vücudum ısıldıyor. Bunu biliyor gibi görünüyor, ancak bunun onun succubus güçlerinden mi yoksa sadece içgüdülerinden mi kaynaklandığını tahmin edemiyorum. Rusalka her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor.

Külotum ihtiyacım ile kayganlaşıyor, bu da damarlarımda kıvılcımlanan öğütücü arzuyu artırıyor. Tekrar ve tekrar.

Rusalka bir elini kalçamda tutuyor ve beni biraz geriye eğiyor, böylece çene çizgimden boğazıma kadar öpebiliyorlar. Sanki derimin altındaki tadı alabiliyorlarmış gibi dillerini nabzımın üzerinde gezdiriyorlar. "Benim için gel, küçüğüm."

Beynim karardı. Kontrolü geri almaya, çılgınca bacaklarına vurmaya çalışıyorum ama Rusalka beni sabit tutuyor, ritmi yavaş tutmaya zorluyor.

Kıkırdıyor. "Yavaş ol, Belladonna. Bazı şeyler aceleyle gelmez."

Bunu anlamıyorum. Gecenin karanlığında kendime dokunmaya cesaret ettiğim tek zamanlar, aynı anda hem arzuladığım hem de mümkün olduğunca çabuk bitmesini istediğim çılgınca suçluluk dolu deneyimlerdi. Kiliseden ayrıldıktan sonra bile

ve kendi yoluma gitmeye kararlı hale geldim, kendimi tamamlamak için okşarken utanç verici duygulardan kurtulamadım.

Benim liderlik etmeme izin vermiyor ve bir şekilde bu beynimdeki bir şeyin engelini kaldırıyor. Bununla savaşmak zorunda değilim. Şehvet nehrinin beni alıp götürmesine izin verebilir ve Rusalka'ya benimle ilgilenmesi için güvenebilirim.

Bu düşünce kaybolur kaybolmaz, bedenim kontrolü ele alıyor. İçimdeki sıcak ihtiyaç düğümü patlıyor. "*Rusalka*," diye haykırıyorum. "Oh ... benim ... I . . ." Konuşmaya devam ediyorum ama kelimeler anlamını yitiriyor.

Kalçalarımın birkaç kez daha dönmesini sağlıyorlar ve sonra beni kendilerine yaslanmam için rahatlatıyorlar. İlk defa nefes almayı öğrenirken sırtıma yavaş daireler çiziyorlar. Gergin olmaya çalışıyorum, sadece kafamda olsa bile seksle ilgili her şeyden sonra gelen utanç dalgasına hazırlıklı oluyorum. Utanç orada. Kanatlarda beklediğini hissedebiliyorum. Ama şu anda bana dokunamaz, Rusalka'nın kollarında güvenle kuşatılmışken olmaz.

Yüzümü boğazlarına gömüyorum ve bu anın sonsuza dek sürmesini isteyerek onlara sıkıca sarılıyorum. Kalp atışlarım yavaş yavaş normale döndüğünde ne kadar bencil olduğumu fark ediyorum. Başımı kaldırmaya çalışıyorum ama Rusalka beni yakalıyor. "Vücudundaki bu gerginlik neden *Belladonna*?" diye dikkatle soruyorlar.

Başından beri bana karşı dikkatli davrandıklarını fark ettim. Belki ben de bundan bir iki şey öğrenebilirim. Sertçe yutkunuyorum. "Sen ... Ben ... yapmadım."

Yumuşakça gülüyor. Nazikçe. "Bu kısasa kısas değil ufaklık. Sana bir tane verdim diye orgazm olmana ihtiyacım yok. Senin zevkin şimdilik yeterli."

Tartışmaya devam etmek istiyorum ama Ramanu'nun sorusu kafamın içinde dönüp duruyor, beni oyalıyor. Bunu istediğim için mi yoksa mecburiyetten mi zorluyorum? Merak ederken bile gerçeği biliyorum. Onların beni çözdüğü gibi Rusalka'nın da çözüldüğünü görmeyi *arzuluyorum*. "İstiyorum."

Elleri sırtımda yatıştırıcı daireler çizmeye ara veriyor. "Bir dahaki sefere ufaklık."

Gözlerimi açıyorum, ne zaman kapattığımdan emin değilim. "Sen. . . istemiyor musun?"

Dondu kaldı. "Ben öyle demedim."

"Ama beni başından savıyorsun. Eğer istemiyorsan, sorun değil. Sözleşme olsun ya da olmasın, kendini mecbur hissetmeni istemiyorum." Başımı omzundan kaldırmıyorum. Bunu söylerken yüzüne bakacak kadar

cesur değilim. "Ama eğer

beni göründüğün kadar çok istiyorsun . . . Rusalka, ben de seni istiyorum." Bu sefer üzerimde büyü kullanmadı. Düşüncelerim açık, dikkat çekici bir şekilde.

Ayaklarının dibinde diz çökmek için kollarından sıyrılıyorum. Rusalka böyle daha uzun görünüyor, tüm mükemmelliğiyle üzerimde yükseliyor. Kuyruğu yanımda titriyor, ama bunun tedirginlikten mi yoksa başka bir şeyden mi olduğunu anlayacak kadar succubi'leri anlamıyorum.

Ellerimi dikkatlice kalçalarının üzerine koyuyorum. "Lütfen, Rusalka." Dudaklarımı yalıyorum, istek başımı döndürüyor. "Ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum ama bana gösterebilirsin. Göstermek istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum."

Uzun bir an için reddini yineleyeceğini düşünüyorum. Onun yerine alt dudağını sıkıyor. "Zalim tanrının mihrabında kendini kırbaçladığın bir başka anı olmak istemiyorum."

İrkildim. Elimde değil. Haklılar, tam olarak bunu yapmamak için savaşıyor olsam bile. "Ben devam eden bir çalışmayım. İstedğim şeye ulaşmayı öğrenmeye çalışıyorum. Kim için. İstiyorum."

Nefes verışı aramızda yüksek sesle duyuluyor. Sonunda başını salladı. "Eğer eminsen."

"Öyleyim." Ellerimi itip kendisi çözene kadar pantolonunun önünü karıştırıyorum. Birkaç hızlı hareketten sonra pantolon yere düşüyor ve ...

Rusalka her yerde olduğu gibi burada da çok güzel. Geçen gece Zhenya'ya iyice baktım ve anatomisi bir insaninkine benziyordu, en azından benimkine, ama Rusalka, amının üzerindeki bir şerit saç dışında traşlı. Neredeyse bir yön, bir davet gibi.

Daha yakına, kalçalarının arasına kayıyorum ve Inna'nın bana ne yaptığını hatırlamaya çalışıyorum. Bana öyle geliyor ki seks de diğer beceriler gibi geniş bir deneyim yelpazesine sahip, ama bu şekilde düşünmek ne yaptığımı ne kadar az bildiğimi daha da pekiştiriyor. Jacob'la seks bir teslimiyet, şehvet, utanç ve tatmin edilmemiş bir ihtiyaç telaşıydı. Bu pek çok açıdan farklı.

*Yanlı*ş, diye fısıldıyor içimdeki o çirkin ses.

Onu bir kenara itip Rusalka'ya daldım. *Hissetmekle* meşgul olduğumda utanç uzakta kalıyor, bu yüzden *hissetmeyi* asla bırakmayacağım. Özellikle de dilimi kıvrımlarında ilk kez gezdirdiğimde Rusalka inliyor. Sadece biraz, ama bu beni daha da kışkırtmaya yetiyor.

Bundan daha fazlası, tadı . . . Benimkine benzer bir vücuda sahip biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye cüret ettiğimde beklediğimden çok farklıydı. Tuzlu ve tanımlanamayan bir şey, *iyi bir* şey. Daha fazlasını istiyorum.

Rusalka kayar ve bacaklarını daha geniş açar. "Acele etme ufaklık." Sesi nefes nefese ama yine de kontrollü.

İzin tam da ihtiyacım olan şey. Yalıyorum, tadına bakıyorum ve ara sıra kemiriyorum, hangi dokunuşların ve baskıların nefes alışlarını değiştirdiğine dikkat ederken bile onları keşfediyorum. Tüm hayatımı etrafımdakileri izleyerek ve hareketlerimi ve sözlerimi buna göre ayarlayarak geçirdim. Bunu hiç *bu şekilde*, sadece zevk alarak yapmamıştım.

Özgürlük gibi hissettiriyor.

Kalçalarımın arasındaki bir fırça beni ürkütüyor. Rusalka'nın kuyruğunu bulmak için aşağı baktım. "*Oh.*"

"Pantolonunu çıkar, Belladonna." Sesleri alçak ve şehvetli bir hal aldı. Geçen geceki büyüleri gibi hissettirmiyor ama yine de etrafımda bir büyü örüyor. Beceriksizce pantolonumu çıkarıp tekmeliyorum. Saniyeler içinde, sırlıklam külotumun içinden amıma bastıran o püsküllü kuyrukla ödüllendirildim. İnliyorum ve Rusalka pençelerini saçlarıma geçiriyor. "Seni ne kadar ıslattığımı seviyorum."

"*Seni* ne kadar ıslattığımı seviyorum." Kelimeler dilimde onun tadı kadar günahkâr hissettiriyor ve yine de ilk kez bu utanç yerine bir heyecan. Onun mükemmel vücuduna bakıyorum. "Seni nasıl orgazm edeceğimi göster bana. Lütfen."

Gülümsüyorlar, yüzlerindeki ifade bir şekilde hem şefkatli hem de şehvet dolu. Bu iki şeyin el ele gidebileceğini bilmiyordum. Beni nazıkçe klitorislerine doğru çektiler. "Tam buraya, küçüğüm. Dilinin düz kısmıyla yavaşça vur." Yüzüme boşalmalarını hissetmeye hevesli bir şekilde itaat ettiğimde, kalçalarını kuyruklarının amıma sürtünmesiyle aynı ritimde döndürmeye başladılar. Zevk dalgalanıyor, beni önüne katıyor. Tekrar boşalacağım ama Rusalka yanımda olmadan bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Ona tam olarak istediği şeyi vermekle o kadar meşgulüm ki, ilk başta dilime gelen vızılıtyı fark etmiyorum. Nasıl fark edebilirdim ki? Bu noktada tüm vücudum vızılıyor. Ama her vuruşta daha da güçleniyor ve geç de olsa klitorisinin *titreştiğini* fark ediyorum.

Gözlerimi zorla açıyorum ve zevk onu, zevk ikimizi de ele geçirirken başının geriye düşmesini izliyorum. Aynı anda sırtından alevler fışkırıyor ve beni neredeyse şok ederek donduran tanıdık bir şekil oluşturuyor. *Kanatlar.*

Rusalka orgazm olduğunda, bir melek gibi görünüyor.

RUSALKA

I Yere düşmek istemezdim ama o orgazmdan sonra dizlerim beni pek tutmuyor. Masama yaslanıyorum ve Belladonna'yı kolumun altına alıyorum. Bana karşı eriyor. O kadar *doğru* hissettiriyor ki hazırlıksızım. Bir tsunami gibi gelen utanç için.

Belladonna titremeye başlar. "Özür dilerim."

Bir kez daha kendime zorla hatırlatmak zorundayım ki bu yaraları açtıkları için onun tüm ailesini öldüremem. Bu mümkün olsa bile, o anda iyi hissettirse bile, geçmiş i değ iştirmez. Belladonna'ya açtıkları yaralar kendi kendine iyileşmek zorunda. Ama gelecekte ona erişmelerine izin vermezsem namerdim.

Omzunu okşarken dokunuşumu nazik tutuyorum. Kendini köşeye sıkışmış hissederse, bu geçmişte bırakmaya çalıştığı her şeyi daha da zorlaştıracaktır. "Kalmalısın."

Başını kaldırdı. "Ne?"

Teklif etmek istememiştim ama geri adım atacak da değilim. "Burada. Bu diyarda, benim bölgemde. Kalmalısın. Yedi yıl dolduktan sonra bile."

Gözleri büyür. "Bu ..." Sertçe yutkunuyor. "Bu bir seçenek mi?"

"Evet. Eğer öyle olmasını istiyorsan." Alnına hafif bir öpücük konduruyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. "Bu senin seçimin Belladonna. Her zaman senin seçimin oldu. Halkım sana tapıyor."

"Beni tanımıyorlar. Sadece bir haftadır buradayım." Gözlerini kaçırıyor ve elini elimden çekiyor. "Eninde sonunda onları hayal kırıklığına uğratacağım."

"Hiçbiri değil." Belki de geri çekilmesine izin vermeliyim, ama bunu tam olarak başaramıyorum. Çenesini hafifçe yakalıyorum ve yüzünü tekrar bana çeviriyorum. "Hepimiz bazen insanları hayal kırıklığına uğratırız. Bu hayatın bir parçası. Bu senin huzuru hak etmediğin anlamına gelmez."

"Barış." Bakışları yeni bir dikkatle yeniden bana odaklanmadan önce uzaklaşıyor. "Kalmama izin verirdin."

"Evet. Hamileliği sürdürmeye karar verseniz de vermeseniz de. Ne olursa olsun. Bogdan'ın yakında bir çirak alması gerekecek; bunu yıllardır erteliyor ama senden hoşlanıyor. Ya da bahçeler ilginizi çekmiyorsa, başka pek çok seçenek var."

Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. "Gerçekten bunu demek istiyorsun. Hepsini."

"Evet." Başka cevap yok. Gerçek bu.

"Bunu yapmaya devam edersek ne olur?" Etrafımıza belli belirsiz el sallıyor, seks hâlâ havada asılı duruyor. "Ya işler kötü giderse? Beni etrafta görmek istemezsin. Ya bunu yaparsak, bir çocuğumuz olursa ve sonra yürümezse?"

Ah. Ona bunu daha önce hiç yapmadığımı söyleyebilirim. Birçoğu hala arkadaş olan sevgililerim ve partnerlerim oldu, ancak ne zaman bu insanlardan biriyle kurduğum bağ beni sorumluluklarımdan uzaklaştırma tehdidinde bulursa, ilişkiyi sonlandırdım. Onlarla hissettiğim mutluluk, devam etmesine izin veremeyeceğim kadar bencilceydi. İnsanlarımdan bana ihtiyacı vardı ve *onlar* kişisel olarak yaşadığım her türlü kalp kırıklığına değdi. Her zaman acı verdi ama nihayetinde kolay bir seçim oldu.

Belladonna ile farklı hissediyorum. Hiç ayaklarımdan altındaki zeminin parçalandığını hissetmemiş ve korku yerine coşku yaşamamıştım. Hiç bir zaman bir sevgiliyi sarıp sarmalamak ve onu her şeyden korumak istememişim -bölgenin tamamına fayda sağlamak için gereken fedakarlıklar da dahil. Ta ki şimdiye kadar.

Bu kadarını itiraf etmek onu panikletecektir. Hatta tam olarak bir şey bile olmayan bu şey üzerinde baskı yaratabilir. "Ben bu bölgenin lideriyim ve bölgenin iyiliğini her türlü kişisel duygunun önüne koymaya devam edeceğim. Bunun bir sorun haline geleceğini düşünmüyorum, ancak herhangi bir nedenle görevlerimi adil bir şekilde yerine getiremezsem, istifa ederim." Derin bir nefes alıyorum, benim ve Belladonna'nın bir çocuğu olması fikrinin yarattığı duygu dalgalanmasıyla başa çıkmaya hazır değilim. "Açıkçası bir çocuk işleri zorlaştıracaktır ama

Bu olası gelecek hala çok uzakta. Korkuya dayalı kararlar almak istemiyorum küçüğüm. Onları kalbimdeki umutla vermek istiyorum."

"Aşağı inemezsin." Bir adım geri çekildi. "Benim yüzümden değil."

"Bunun bir sorun haline gelmesine hiç niyetim yok." Bu konuşma çoktan karıştı. Sadece bir haftadır burada ve şimdiden beni düğümledi. Bırakın daha uzun süreyi, herhangi birimiz yedi yıl nasıl hayatta kalacağız bilmiyorum. "Gel hadi. Seni yatak odana götüreyim."

Merdivenleri çıkarken ve koridorda sessiz, ama kapısına vardığımızda Belladonna topuklarını sıkıyor. "Her şeyin bu kadar kolay, bu kadar iyi olmasının ne kadar anormal olduğunu bilmelisin. Bunun neden bir tuzak gibi hissettirdiğini anlayabiliyor musun?"

Sözleri canımı yakıyor, küçük kesikler beni kanatıyor. Bunu göstermeyi reddediyorum. Bu onun suçu değil. "Normal olan ne Belladonna?"

Ağzını açıyor ama ben ileri atılıyorum.

"Gençlerin omuzlarına yüklenen suçluluk ve utanç mı, onlara kusurlu, kirli ve yanlış olduklarını söyleyen binlerce örnek mi?" Başımı sallıyorum. "Bu benim normalim değil. Asla da olmayacak. Bunun senin için, ikimiz için de büyük bir değişim olduğunu ve üstesinden gelmenin zor olduğunu anlıyorum ama doğal arzular karşısında hissettiklerin *normal* değil - *eğer* böyle bir şey varsa bile."

Ağzı çalışıyor ve neredeyse kelimelerini bulmasını beklemeden gidiyorum. Ama bu kendi başına zalimce ve bencilce olurdu. Kapı çerçevesine yaslandı, sonra nihayet konuştu. "Haklısın. Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak." Nefes alıyorum ve ses tonumun keskinliğini yumuşatmaya çalışıyorum. "Lütfen."

"İnsan hatalı olduğunda özür dilemelidir," diyor sertçe, ama küstahlığı hemen kayboluyor. "Tanrınız utanç ve suçluluk hakkında ne düşünüyor?"

Omuz silkiyorum. "Senin için kolay bir cevabım yok ufaklık. Bu duygular hayatın bir parçası. Sadece kontrolü ele geçirip her şeyin dengesini bozduklarında sorun olurlar. Bizim uymamız gereken bir dizi kural yok. İçgüdülerimizi kullanırız. İbadet ve inanç her birey için biraz farklı görünür."

"Bunu anlamıyorum," diye fısıldıyor. "Anlamaya çalışıyorum ama uzun süre boyunca kafama gerçekmiş gibi kazınan şeyleri unutmak çok zor."

"Kendini affet. Sadece bir hafta oldu."

Ayağını bir o yana bir bu yana kaydırıyor.

"Rusalka?"

"Evet?"

Belladonna kapıyı açıyor ve odasına giriyor. "İçeri gelmek ister misin?" Yüzümdeki kibarca reddetme ifadesini görmüş olmalı ki omuzlarını dikleştiriyor. "İçeri gelip kalmak ister misin? Bütün gece. Tercihen çıplak. Eğer istersen."

Göz kırptım. Söylemesini beklediğim onca şey arasında bu listede yoktu. Beni kendini kırbaçlamak için kullandığından yarı emin bir şekilde duygularının tadına bakıyorum ama utancı, parlak arzusuna kıyasla donuk bir alt ton. Duyguları sadece şehvet de değil. Önemsiyor.

Önemsiyor ve geçici bir inançla elini uzatıyor. Onu umutsuzca istemesem bile, bunu reddetmezdim. "Emin misin?"

"Evet." Sanki kontrolümü kaybettiğimde ortaya çıkan ateşi hâlâ görebiliyormuş gibi bakışları omuzlarıma kayıyor. "Beni yakacak mı?"

"Hayır. Bu o tür bir ateş değil." Ateşim savaşta bir silah *olabilir* ama bilinçli bir çaba gerektirir ve inanılmaz derecede yorucudur. Yatak oyununda, onu kullanmak nefes almak kadar doğal, tıpkı incubi'nin gölgeleri gibi. Benliğin bir uzantısı. Boğazımı temizliyorum. "Burada kalmak için benimle yatmak zorunda değilsin ufaklık. Bunu gerektirecek kadar canavar değilim. Bu bizim olduğumuz her şeyin antitezi."

Gülümsüyor, tatlı ve biraz da memnun. "Biliyorum." Geri adım atıyor ve elleri tişörtünün eteklerine gidiyor. "Seni istiyorum, Rusalka. Seni o kadar çaresizce istiyorum ki, kanımda bir ateş gibi. Bahçede dirseklerime kadar toprağa gömüldüğümde bile tek düşünebildiğim sensin."

Onu odaya kadar takip edip kapıyı kapatıyorum ama yine de aramızdaki mesafeyi kapatmakta tereddüt ediyorum. Kısa bir süre önce ondan çıkardığım orgazmları, dudaklarında hâlâ kendi kokumu duyabildiğimi düşününce aptalca belki. Ama bu kadın söz konusu olduğunda tanıştığımız andan beri aptalca davranıyorum. "Çok hızlı hareket ederek sana istemeden zarar vermek istemiyorum."

Alt dudağı titriyor ve bunu yatıştırmak için gözle görülür bir çaba sarf ediyor. "Bunu çok önemsedğin için istiyorum. Çünkü *sen sensin*. Zhenya, Inna ve Danik'le eğlendim ama onlar *sen değilsin*. Sadece seks isteseydim başka birini bulurdum ama benim istediğim bu değil."

Son direncim de kaybolup gidiyor. O karşımda dururken, nefesimi kesecek kadar cesurken nasıl başka bir şey yapabilirdi ki? "Ben de seni önemsiyorum."

"Biliyorum." Belladonna gülümsüyor ve gerginliğin bir kısmı kayboluyor. "Biliyorum," diye tekrarlıyor.

"Herhangi bir noktada fikrinizi değiştirirseniz, bu hiçbir olumsuz sonuç doğurmadan sona erer. Bu ister bu gece, ister u hafta ya da u yıl sonra olsun." Yavaşça uzanıyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Benimle güvende olduğundan asla şüphe etme."

"Biliyorum, yleyim." Gülüyor, sesi biraz belirsiz ama gerçek. "Rusalka, lütfen kıyafetlerini çıkar."

şimdi gülme sırası bende. "Hayır, ufaklık. Eğer beni yatağında istiyorsan, bunu düzgün bir şekilde yapacağız."

"Bunu yapmanın uygun bir yolu var mı?"

Onu odanın içinden banyoya doğru yönlendiriyorum. "Eğer 'o' derken seksi kastediyorsan, o zaman hayır, uygun olarak nitelendirilebilecek belirli bir yol yok. Ama seksten bahsetmiyoruz."

"Biz ... değil miyiz?"

Onu banyonun yanındaki tabureye itiyorum ve suyu açıyorum. "Hayır, sevgili kalbim. Beni yatağa götürmek istediğini söyledin. Bu baştan çıkarmaktır." Bu, daha derin bir şey için potansiyeli olan bir *ilgi*. Belladonna'yla yaşadığım her etkileşim, onun seks fikrini hiçbir zaman utançtan arınmış, aceleye getirilmemesi ve suçluluk duyulmaması gereken bir şey olarak kavrayamadığı gerçeğini pekiştiriyor. "Bütün gece bizim ve ben her dakikayı dolu dolu kullanmak niyetindeyim."

BELLADONNA

I Küveti doldurmak sadece birkaç dakika sürüyor. Rusalka soyunmama izin vermiyor ve ellerini yanlarımdan yukarı kaydırıp gömleğimi başımın üzerinden geçirdiği anda nedenini anlıyorum.

Bunda bile baştan çıkarma var. Nefeslerinin omzumun üzerinden hayalet gibi geçmesinde, gelecekteki bir öpücükle alay etmesinde, pantolonumu dikkatlice açmadan önce pençelerinin karnımda oynamasında, kuyruklarının baldırıma, dizimin üzerinden iç uyluğuma inmesinde. Dokunuşlar açıkça cinsel değil, ama hassasiyet ve *şefkatle* dolu. Dizlerimin bağı çözülüyor.

Yine de elini tutuyorum ve avucuna bir öpücük kondurmak için kaldırıyorum. "Bana her yerimden dokunmanı istiyorum ama pençelerin konusunda gergin olduğumu itiraf etmeliyim."

Rusalka'nın kahkahası göğsünden benimkine doğru gürlüyor. "İnançlı ol küçüğüm. Daha önce de bahsettiğim gibi, benim halkım şekil değiştirir." Elini benimkinden çekip yüzümün önünde tutuyor. Hafif bir parıltı, alevlerin vaadi var ve sonra pençeleri eriyerek çoğunlukla insan görünümlü parmaklara dönüşüyor. Çok uzunlar, keskin pençenin yerinde fazladan bir parmak eklemi var. İçimden bir sıcaklık dalgası geçiyor ve tam kalçalarımın arasında yoğunlaşıyor.

"Oh," diyorum belli belirsiz.

Beni soymayı bitirdiler ve banyoya soktular. "Bugün bahçede çok çalıştın. Sanırım bunu hissediyorsundur."

Doğruyu söylemek gerekirse, öyleyim. On altı yaşımdan beri öyle ya da böyle bir işim oldu ama hiçbirini fazla el emeği içermiyordu. Bu işte bu kadar huzur bulmayı beklemiyordum. Bahçelerin kendisinde de böyle bir tatmin bulmayı beklemiyordum. Mevsimler dönüp tekrar geldiğinde, sadece kendimi değil bu toplumu da besleyecek bir cömertlik ekeceğimi, besleyeceğimi ve hasat edeceğimi bilerek. Beni kollarını açarak karşılamış gibi görünen bir topluluk. Bunu bilmek, ağrıyan sırtıma, kramp giren parmaklarıma ve cildimin her köşesine işlemeye kararlı görünen kire fazlasıyla ediyor. "Bunu sevdim."

"Anlayabiliyorum." Çeneme kadar suya batana kadar beni aşağıya doğru itiyorlar. "Bırak sıcak su o sıkı kasları gevşetmeye başlasın, gerisini ben hallederim. Bana elini ver."

Odaklanmaya, onu izlemeye çalışsam da, küçük bir fırça alıp tırnak diplerimdeki kiri temizlemeye başladığında gözlerim kapanıyor. Banyo ve şımartılmak harika hissettiriyor. "Benimle yatağa gelmek zorunda kalmamak için beni uyutmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

Rusalka'nın kısık kahkahası gözlerimi açmamı sağlıyor. Dolgun dudakları, uyku düşüncesini kafamdan kovan hınzır bir sırıtışla çekiliyor. "Sana sadece biraz dinlenme fırsatı veriyorum. Tadını çıkar."

Sanki başka bir şey yapabilirmişim gibi. Isı önce kaslarıma, sonra kemiklerime işliyor ve gerisini Rusalka'nın elleri hallediyor. Beni yıkıyor. Muhtemelen yanlış hissettirmesi ya da aşağılanma hissi uyandırması gereken bir eylem bu ama Rusalka'yla nefes almak kadar doğal. Ona güvenim tam.

Belki de bu beni aptal yapar. Bunu sadece zaman gösterecek. Eğer benden gerçekten faydalanmak istiyorlarsa, bu yeterince kolay olacaktır. Onlara kilidi, anahtarları ve olduğum her şeyi verdim. Manipülasyon için çok çalışmaları bile gerekmez. Tek yapmaları gereken, fedakârlığımın binlerce insana fayda sağlayacağını bana tekrar söylemek.

Saçlarımı yıkarlarken başım küvetin kenarında sallanıyor. Saçlarımın ağırlığı bana ağır geliyor ve ilk defa saçlarımı kestirmeyi düşünüyorum. Uzun saç *sevdiğimden* bile emin değilim; sadece elimdeki tek seçenek buydu.

Aynen böyle, bir karar verdim. "Saçımı kestirmek istiyorum."

Elleri hâlâ kafa derime masaj yapıyor. "Öyle mi?" "Evet." Gerçek bu.

Hiç bu kadar doğru olmamıştı.

Rusalka'nın hakkını yemeyelim, bana emin olup olmadığını sormuyorlar. "Ne kadar kısa?" Doğrulamaya başladım. "Bıçağın var mı?"

Omuzlarımdan tutarak beni yerimde tutuyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım ufaklık. Hiçbir koşul altında eline bir bıçak verip kendi saçını kesmene izin vermeyeceğim. Bana ne kadar kısa istediğinizi söyleyin, ben de sizin için keseyim."

Ne kadar ciddi olduğunu görmek için onu görecektim kadar dönüyorum. Başka bir bakım türü. Kalbim göğsümde neredeyse acıyla çarpıyor. "Omuzlarımdan üstünde."

"Banyodan sonra." Saçlarımı yıkamayı bitiriyorlar, pençeleri bir kez daha ortaya çıkıyor ve kafa derime nazikçe masaj yapıyorlar. Neredeyse beni titreten beklentinin gerginliğini azaltmaya yarıyor. Rusalka biliyor. Tabii ki biliyorlar.

Kısa sürede beni banyodan çıkarıyorlar ve kendi kendimi kurulumayabileceğime dair ısrarımı görmezden gelerek beni büyük, kabarık bir havluyla kuruyorlar. Gecenin en derinini bekleme nezaketini bile göstermeden başka birinin önünde çıplak kalışıma karşılık utancın beni ele geçirmesini bekliyorum. Ama Rusalka bu kadar niyetliken kendimi kötü hissetmek zor.

Bir yerden bir bornoz çıkardılar ve bana giydirdiler. Sonra beni daha önce fark etmediğim bir sandalyeye oturtular. "Inna saç konusunda oldukça iyidir, bu yüzden yarın bu kesiği temizlemeleri gerekecek. Ama omuzlarındaki yükü hafifletmeyi başarabilirim. İşe yarar mı?"

"Evet." Bana Inna'nın doğru yapmasını beklememi söyleyebilirdi. Elime bir bıçak verip kendim kesmeme izin verebilirdi. Pek çok şey yapabilirdi, ama bunun yerine saçımı dikkatlice ayırıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

Durana kadar tam olarak ne yaptığını anlamıyorum, parmakları omzumun birkaç santim üzerinde. "Bu uzunlukta mı?"

Ayrıntıları umursamıyorum ama bunu duymak istemediklerinden şüpheleniyorum. "Evet," diyorum kısık sesle. "Bu uzunlukta."

Rusalka saçlarımı hızlı ve etkili hareketlerle kesmek için pençelerini kullanıyor. Sanki daha uzun sürmesi gerekiyormuş gibi geliyor ama on dakika kadar sonra parmaklarını tekrar saçlarımda gezdiriyorlar. Ancak beni lavabonun yanındaki aynaya doğru ittiklerinde saçlarımı kuruttuklarını ve hissettiğim ısının sadece onların teninden kaynaklanmadığını fark ediyorum. Arkamda durdular, yüz ifadeleri dikkatle nazikti. "Ne düşünüyorsun?"

Saçlarıma nazikçe dokunuyorum. Bu şekilde çok daha hacimli, her hareketimde omuzlarımdan üzerinde zıplıyor. Özgürlük gibi hissettiriyor. "Bayıldım buna."

"Güzel."

Aynada kendime bakıp duruyorum. Değişen tek şey saçlarımın uzunluğu ama yine de gerçek bu değil, değil mi? *Her şey* değişti. Bu değişimi tamamen kucaklamamın zamanı gelmedi mi? Şüphe içeri sızmadan önce dönüp Rusalka'nın elini tutuyorum. Onları yatak odasına ve yatağa götürmeme izin veriyorlar. "Daha fazla beklemek istemiyorum."

Tartışacakmış gibi ağzını açıyor ama duraksıyor ve yüz ifademi inceliyor. "Ne olursa olsun bunu her an durdurabileceğini unutma."

"Rusalka." Bana bakmalarını bekliyorum. "Sana güveniyorum. Bunu istiyorum. İşime yaramayan bir şey olursa iletişim kuracağıma söz veriyorum."

Yavaşça gülümsüyorlar ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyorlar.

"O zaman güveneceğim
bana karşı dürüst olmanı *istiyorum*."

"Yapacağım. Söz veriyorum." Yatağa doğru bir adım daha atıyorum.

"Lütfen, Rusalka.

Rahatladım ve baştan çıktım ve şu anda sana ihtiyacım var."

Gülümsemeleri, arzulamayı hızla öğrendiğim hıncır kenarı kazanıyor. "Oh, küçüğüm, bu konuda hiçbir şey aceleye gelmeyecek." Bir adım daha yaklaşıp beni yatağa geri götürüyorlar, sonra da beni takip ediyorlar. Rusalka zaten atletik ve benden uzun, ama bedenleri benimkini yatağa bastırırken çok daha fazlasını hissettiriyor. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum; tek bildiğim beni yumuşatıp erittiği.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayıp yastığın üzerine yayıyorlar, kehribar rengi gözleri beni gerçekten eritecek kadar sıcak. "Beni çok memnun ediyorsun."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, göğsümden dışarı fırlamaya çalıştığını görmemeleri mucize. Dudaklarımı yalıyorum. "Henüz hiçbir şey yapmadım."

"Sen her şeyi yaptın." Alnıma, elmacık kemiğime, çeneme hafif bir öpücük konduruyor. "Çok özverili ve nazıksın. Meraklı ve cesursun. Dünya görüşün seni ezmeden sorgulanabiliyor." Elini kalçama doğru indiriyor ve beni yatağa daha sıkı bastırıyor. "Zeki. Güçlü. Güzel."

Neredeyse onlara bana yalan söylemek zorunda olmadıklarını söyleyecektim, ama kelimeleri seslendirmeden önce durdurmayı başardım. Rusalka'nın övgüsü, algılanmak her zaman olduğu gibi beni rahatsız ediyor ama bu yalan söyledikleri anlamına gelmiyor. Yanıldıkları anlamına da gelmiyor.

Bana fazla düşünecek zaman bırakmıyor. Beni öpüyor. Yatağa girmenin bir baştan çıkarma olduğunu sanıyordum. Ben bir aptalım. Bu öpücük bin

kat daha baştan ıkarıcı. Yavaş ve çekingen başlıyor.

dudaklarımı yavaşça keşfediyor. Sonra ağzımı açıp *öpiyor*.
Ben.

Hareket etmek istemiyorum. Bir an pazılarını kavriyorum, sonra ellerim kısa saçlarında ve bir bacağımı kalçalarına dolamaya çalışıyorum. Rusalka ellerini geriyor ve kıvrınmama rağmen kalçalarımı yatağa sabitliyor. Aramızda çok küçük bir mesafe yaratıyor. Çok fazla. Bundan nefret ediyorum.

"*Daha fazla*" diyecek kadar öpüşmeyi kesiyorum.

RUSALKA

Belladonna arzuyu sanki benden biriymiş gibi benimsiyor. Beni hevesle öpüyor, vücudu şimdiden benimkiyle buluşmak için yükseliyor. Öpücüğü yavaşça hafifletiyorum, alt dudağını ısırmak için duraklıyorum ve başımı kaldırıyorum. "Benim bir ve buna dürüstçe cevap vermeni istiyorum."

Gözlerini kırıştırıyor. "Tamam."

"Geceyi ağzım ve parmaklarımla vücuduna tapınarak geçireceğim." Kalçasını kavradığım ellerim gerçekten titriyor. Bu tepkiyle savaşımaya çalışmıyorum. Beni ne kadar yoğun bir şekilde etkilediğini bilmeyi hak ediyor.

"Bu bir soru değildi."

Yumuşakça gülüyorum. "Hayır, değildi. Ve aslında iki soru." Kalçamı onunkinin arasına kaydırıyorum. "İyi bir kız olup zevkini alacak mısın yoksa seni bağlamam mı gerekecek?"

Gözleri büyür. Ağzı çalışıyor ama hiç ses çıkmıyor. Bekliyorum, ona düşünmesi için zaman veriyorum... ama çok fazla değil. Neyse ki kelimelerimin yol açtığı iç savaşı birkaç vuruş içinde kazanmayı başardı. "Beni bağla." Kelimeler aceleyle döküldü. "Beni bağla ki seni durduramayayım."

Başımı salladım. "Tek bir kelimeyle beni durdurabilirsin." Havaya girdiğimde protesto oyunlarından hoşlanırım, ama oyunların uyulması gereken kuralları vardır ve onu yatağına ilk kez düzgün bir şekilde yatırdığımda *oraya* gitmemizin imkanı yok. Hele ki öncesinde net bir müzakere yapmamışken.

zaman. "Eğer seni zorluyormuşum gibi davranmak istiyorsan, bunu başka bir gece konuşabiliriz."

Belladonna nefesini içine çeker. "Ben ..." Başını iki yana sallıyor. "*Bunu* istediğimi sanmıyorum. Kastettiğim bu değildi." Altımda kayarken bekliyorum, belli ki bu samimi tartışmadan rahatsız, ama onu rahat bırakacak değilim. Sonunda gözlerini kapatıyor. "Demek istediğim, şu anda bile *onların* sesleri zihnimin arkasında, bunun bir günah olduğunu haykırıyor. Beni bağlaman beni bir şey yapmaya zorlamıyor ve ben de bunu istemiyorum. Ama kulağa huzur gibi geliyor ve ben de bunu istiyorum."

Bunu anlıyorum. Zhenya esarete bayılır. Sadece o zaman sakinleşiyor ve seksi bir şekilde uykuya dalıyor. Yine de bunu dikkatlice müzakere etmek istiyorum. Belladonna için normal ipler yeterli olmaz. Bu gece olmaz. "Eğer bundan hoşlanırsan, başka bir zaman kurtulmak için daha zorlayıcı bir şey deneyeceğiz. Ellerini başının üstüne koy."

Belladonna benimle tartışacakmış gibi geriliyor ama sonunda itaat ediyor ve kollarını başının üzerine doğru kaydırıyor. Parmak uçları yatak başlığına zar zor değiyor. Konsantre oluyorum, ateşimi çekiyorum ve bileklerinin etrafına yerleştiriyorum. Nefes nefese kalıyor ve ben de yüzüne bakıyorum. "Acıyor mu?"

"Hayır." Parmaklarını oynatıyor. "Hayır, sadece sıcak bir baskı. İyi hissettiriyor."

Mükemmel. "Bu bağı kolayca kırabilirsin. Ellerini kaldır."

İtaat ediyor, bilekleri alevlerin arasından kolayca kaydığında bir nefes tıslıyor. Esaret değil, doğru düzgün değil, ama ikimizin de zevk alacağını düşündüğüm bir akıl oyunu. Ellerimi kollarının üzerinde kaydırarak onları tekrar yerlerine oturtuyorum. "Gerçekte tutulmuyorsun. Ama bu bağları koparmayacaksın, değil mi küçüğüm? İyi ve itaatkâr olacaksın ve sana verdiğim zevki kabul edeceksin."

"Evet." Dudaklarını yalıyor ve kıvranıyor. "İki soru sormuştun."

Hevesli küçük şey. Bayıldım buna. "Yaptım, değil mi?" Parmaklarımla etrafında daha fazla alev oluşturun. "Seni dilimle ve parmaklarımla memnun edeceğimi söyledim, ama ilgilenirsen ve istersen başka bir yolum daha var."

"Evet."

Bu benden hafif bir kahkaha aldı. "Sana ne olduğunu bile söylemedim."

"Sensin. Yaptığın her şey bana iyi geliyor." Bakışlarımı tutuyor.

"Evet, Rusalka."

Onun güveni, boğazımın düğümlenmesine neden olacak şekilde beni alçaltıyor. Bu görüşmelere devam edebilirdim, ama o da benim kadar sabırsız.

ileriye doğru hareket ediyorum. Kalçalarının arasına diz çökmek için geriye kayıyorum. Bornoz çok büyük ve baştan çıkarmak için sadece küçük deri parçaları sunuyor - bileklerinin zarafeti, bir göğsünün üst kısmının yumuşak kıvrımı, güzel dizleri.

Dizler. Bu kadın için gerçekten öldüm.

Güzel bir bornoz. Ama onu çıplak görmek daha da güzel olacak. Öne doğru eğilip bir elimi onun üzerine koyuyorum ve tek parmağımı bornozun üzerinde gezdiriyorum. Ateşi yakma noktasına kadar yükseltmek, bornozunu santim santim yıkmak, pembe meme uçlarını, yumuşak karnını, mükemmel amını ortaya çıkarmak için konsantrasyon gerekiyor. Daha da iyisi, iğim bittiğinde titriyor ve nefes nefese kalıyor.

Ateşimi meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum, o inleyene kadar yumuşakça titreştiriyorum. İstediğim kadar sert olabilir ama şimdilik gerçek dokunuştan çok dokunma iması istiyorum. Benim yapımım olan bir ateşi kıskanmak aptalca ama Belladonna çıplak ve ona vermeyi planladığım zevk için nefes nefese. Bir an bile kaçırmak istemiyorum.

Meme uçları dilime karşı sıcak ve tatlı, karşılık olarak inlemeleri daha da tatlı. Önce bir meme ucunu, sonra da diğerini sıkıca okşuyorum. Bu sırada yüzünü izliyor, arzularını okuyorum. İkisi de *daha fazla* çığlık atıyor, ben de ona daha fazlasını veriyorum. Alevlerimi göğüslerinde oynatmaya devam ediyorum ve vücudunda aşağı doğru kayarken onları kaldırmak, okşamak ve kızdırmak için biraz daha ağırlık veriyorum. Teni son derece yumuşak ve dilimin ardından tüyleri diken diken oluyor. Tanrım, küçük inlemelerinden kalçalarını ve karnını süsleyen çatlaklara kadar mükemmel.

Sanki bu düşünceme cevap verircesine gözleri fal taşı gibi açılıyor ve yer değiştiriyor. Duruyorum, nefesim göbek deliğinin altındaki deride geziniyor ve bekliyorum. "Sorun mu var?"

"Hayır. Evet. Ben ..." Gözlerini kapatıyor ve derin nefes alıyor. "Ben kendime güveniyorum. Görünüşümden dolayı hakkımda kötü düşünmeni istemiyorum."

İyi ki gözlerini kapatmış da içimde yeniden yükselen öldürme dürtüsünü göremiyor. Havamı bozabilirdi. İçimde biriktirmeliyim, hem de çok biriktirmeliyim. "Sana ne gördüğümü söylememi ister misin?"

"Bilmiyorum." Gözleri hâlâ kapalı. "Eğer yaparsan utancımдан ölebilirim."

"Eğer yapmazsam ilişkini kesmeye başlayacak mısınız?"

Belladonna sonunda bana baktı. "Çok zekisin. Bu şekilde görülmek rahatsız edici."

Göğsüm sıkışsa da gülüyorum. İnsanlar insandır ve hepimizin küçük kırılma noktaları vardır. Bazıları diğerlerinden daha belirgindir, ama hepsi bakılmaya değerdir. "Durmak ister misin?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Başını sertçe sallar. "Yapabilirsin ..." Sert bir nefes çekiyor. "Bana ne gördüğünü söyleyebilirsin. Nefret etmemeye çalışacağım."

Gülüşüm biraz fazla kuru ama bunu onun için yapabilirim. Onun için iyi bir şey yapabilirim. Ve bunu duymaktan zevk almazsa lanetleneceğim. Eğilip dilimi kıvrımlarında gezdiriyorum ve şaşkın bir yip sesi çıkarıyorum. Tek bir parmağımı onun ılık, ıslak sıcaklığına bastırdığımda bu yip bir inlemeye dönüşüyor. "Tanrım, mükemmelsin."

"Rusalka . . .*Lütfen*. Yapmak zorunda değilsin."

Yavaşça pompalıyorum, yüzünü yakından izlerken bile onu keşfediyorum. "Ciddiyim. Bedenine, ruhuna bakıyorsun ve tüm kusurları görüyorsun, bu kusurların *sana*, Belladonna'ya eklendiğini fark etmiyorsun." Parmağımı iç duvarına doğru kıvrıyorum ve tatlı bir inilti ile ödüllendiriliyorum. Güzel. Hâlâ duymamak için mücadele ediyor, boyun eğerken bile, kolları hâlâ başının üzerinde gergin, ateşimle çevrili. Onu hafifçe öpüyorum ve bir parmağımı daha içine sokuyorum. "Bir sır öğrenmek ister misin küçüğüm?"

"Evet." Ağzı benimkini ararken parmaklarımı daha derine götürmek için kalçalarını kaldırıyor. "Lütfen. Söyle bana."

İyi kız. Onunla hem fiziksel hem de duygusal olarak ilgilenmem için bana duyduğu güven şaşırtıcı. Yetişkin hayatımın büyük bölümünde tüm bölgemle ilgilendim ama yine de bu farklı hissettiriyor. Lider olmayı asla bir yük olarak görmem - ya da *sadece* bir yük olarak görmem, çünkü halkımın geliştiğini görmekten ve bunun kısmen benim seçimlerim sayesinde olduğunu bilmekten mutluluk duyuyorum. Ama bu? Belladonna mı? O lanet bir *hediye*. Hırpalanmış, yaralanmış ve hala tereddüt etmeden ilerlemeye çalışıyor. Aile dediği o piçler onu yıkamadı. Yanına bile yaklaşamadılar.

Alt dudağını ısıriyorum. "Sizin dünyanızın mükemmellik dediği şey sıkıcıdır. Bizi biz yapan sözde kusurlarımızdır." İçindeki o sevimli küçük noktayı çalıştırmaya devam ederken bile elimin topuğunu klitorisine bastırıyorum. "Seni mükemmel yapan kusurların, tümseklerin ve çürüklerin, küçüğüm. Onlar için daha güçlüsün ve *bu* gerçek mükemmelliktir."

"Rusalka," diye nefes nefese kalır. "Yapamam. Ben çok-"

"Seni yakaladım, ufaklık." Durmuyorum. Bu birçok orgazmın ilki ve ikimizin de buna duramayacak kadar çok ihtiyacı var. "Bırak beni."

Geldiğinde, dudaklarında benim adım olacak. Tekrar. Kalçalarının arasına yerleşmek için vücudundan aşağı kayıyorum. Burada kalıcı olarak kalmak istemesi iyi bir şey, çünkü bir hafta sonra bile her şeyi temelinden sarstı. *Beni* sarstı.

Onu tutmak istiyorum.

BELLADONNA

I seksin böyle olabileceğini bilmiyordum.

Bu âleme geldiğimden beri birden fazla kez böyle düşündüm. Yoğun ve bunaltıcı ama aynı zamanda neşe de var. Eğlence var.

Onu sırtüstü yatırıp vücudunu onun benimkini keşfettiği kadar derinlemesine keşfetmeye koyulduğumda attığı kısık kahkahada o haz var. Kanatlarının sırtından fırlamasına ve dilimle amını okşarken klitorisinin titremeye başlamasına neden olduğum için duyduğum sevinçte de var. Her şey iyi ve hiçbir şey kötü hissettirmiyor ve bunun böyle olabileceğini bilmiyordum.

Benim talihsiz kişisel deneyimim dışında bile bazı şeyler *biliniyordu*. Seks kadınlar için katlanılması gereken bir şeydi, eş ve nihayetinde anne olarak rolünüzü yerine getirmek için yapılan bir şeydi. Kocanız olmayan, hatta erkek bile olmayan biriyle bunu istemeye cesaret etmek? Akıl almaz bir şeydi.

Ama bilinçli hayatımda ilk kez, şehvet duyarken, Rusalka doğrulup ağzıma sahip olurken, tıpkı benim onun dilinde kendimi tattığım gibi, o da orada kendini tadarken, neredeyse hiç *günah* düşüncesi yok. Beni göğsüne doğru çekiyor, onu ezmekle ilgili gönülsüz protestomu görmezden geliyor ve beni kendine yakınlaştırıyor. Ona karşı gevşemeden önce sadece birkaç dakikalığına gerilmeyi başarıyorum.

"Ben kalacağım."

Omurgamı okşamaya ara veriyorlar. "Bana şimdi bir cevap vermek zorunda değilsin. Ya da yarın. Ya da önümüzdeki birkaç yıl içinde. Hayatın boyunca baskı gördün, köşeye sıkıştırıldın ve itildin. Buna bir yenisini eklemeyeceğim."

Sanırım seni seviyorum.

Kelimeleri yüksek sesle söylemekten daha iyisini biliyorum. Bu tür bir konuşma için çok erken. Ve daha büyük olasılıkla, bana sadece tanıştığım ilk nazik ve şefkatli insana yanıt verdiğimi söyleyecekler - belki de bu süreçte *travma* konuşması *üzerine* bir doz *bağlanma* ekleyecekler. Belki haklı bile olabilirler. Bunların hiçbirini bilmiyorum, sadece *Rusalka*'nın yanında kendimi güvende hissediyorum, başka hiçbir insanın yanında hissetmediğim bir şekilde. "Biliyorum," diyorum sonunda. "Ama kalmak istiyorum. Burada kendimi başka hiçbir yerde hissetmediğim kadar evimde hissediyorum."

"O zaman burası senin evin olacak." Şakağımı öpüyorlar. "Çok zamanımız var küçüğüm. Yavaşla ve kimsenin senden bir şey istemediği günlerinin kıymetini bil."

Ama öyleler, değil mi? Açıkça değil, artık değil, ama bu bölgenin ihtiyacını biliyorum. Belli belirsiz de olsa savaşın temellerini anlıyorum. Bebek bir nükleer bomba değil ama konsept aynı. Herkesin bir tane varsa, ilgili bölgelerin onları konuşlandırma olasılığı daha düşüktür.

Tüm hayatımı, Tanrı'dan korkan bir adamın genetik mirasını devam ettirebilmesi için anne olacağım gerçeğine hazırlanarak geçirdim, böylece iyi Hristiyan insanlar kilisenin yaşam biçimini tehdit eden dinsizlerden sayıca üstün olacaktı. Şimdi biraz mesafeli düşününce bunların hepsi gerçekten iğrenç geliyor. Beni tereddütsüz karşılayan, *Rusalka* ile olduğu kadar onlarla da kendimi güvende hissetmem için ellerinden geleni yapan bir bölge için bebek sahibi olmak mı? Bu farklı bir şey.

Evet, bölgedeki herkesle tanışmadım. Ama geri kalanı pislik olsa bile, *Zhenya* ve *Inna* ve *Danik* ve *Bogdan*? Bahçede çalışırken gün boyunca belli aralıklarla özgür kahkahalarını duyduğum çocuklar? Hepsi kurtarılmaya değer. *Korunmaya* değer. Kendimi hiçbir zaman bir koruyucu olarak görmedim. Bu terim omuzlarıma kolay oturmuyor, ama doğru gibi geliyor. Sanırım mı?

"Belladonna?"

Geçen hafta bu konuşmayı başka bir güne bırakmanın daha iyi olacağını bilecek kadar çok şey öğrendim. Bu kadar güzel vakit geçirirken *Rusalka* ile tartışmak istemiyorum, özellikle de gerçekten aynı şeyi istiyorsak.

Boynuna sarılıyorum. "Özür dilerim, yün topluyordum ya da o deyim her neyse." Aşağı yukarı doğru.

Rusalka sırtımın alt kısmına bir spiral çiziyor. "Bir dizi uzun gün içinde uzun bir gün geçirdin. Dinlen *Belladonna*. Bunu hak ediyorsun."

Onların sözleri içimde derinlerde bir yerlere çarpıyor. Buraya geldiğimden beri tüm dünyam değişmiş gibi hissediyorum ama hala içimde gömülü olan ve nasıl açacağımı bilmediğim sorunlar var. Açmak istediğimden bile emin değilim. Görünüşe göre dinlenmeyi hak etme kavramı da bunlardan biri.

Onu da yanıma alarak sırt üstü dönüyorum. "Benim yatağımdasın. Dinlenmek istemiyorum. Bana bütün bir gece için söz vermiştin ve şafağa daha saatler var."

Nefesimi kesen rahat bir zarafetle kalçalarımın arasına yerleşiyor. "Sanki bir şeyden kaçıyor gibisin ufaklık."

Belki. Muhtemelen. "Bu utanç değil. Yaptığımız işi seviyorum ve seni önemsiyorum." *Önemsemekten de öte.* "Eğer endişelendiğin buysa, ben de pişmanlıktan kaçmıyorum."

"Hmm."

Beni çok net görüyormuş gibi hissediyorum, ama o beni her zaman çok net görür. Bu aynı anda hem değer verdiğim hem de korktuğum bir şey.

Sonunda Rusalka beni öpüyor. "Buraya kadar bana güvendin, ben de bunun kendine zarar vermek için kullanacağın bir şey haline gelmesi durumunda bana söyleyeceğine güveniyorum." Ben buna bir yanıt veremeden dudaklarına sırtıyorlar. "Ve itiraf etmeliyim ki seninle işim henüz bitmedi. Eğer dinlenmemeye kararlıysan?" Alçak sesle ve hınzırca gülüyor. "Öyle olsun."

Beni öperken alevleri bedenimi yalıyor. Hepsi sıcaklık, basınç ve ara sıra acı veren küçük bir fiske ile daha da iyi hissettiriyor. Başka biriyle, başka bir durumda olsam yanmaktan korkardım ama Rusalka'yla kendimi neşeli bir şekilde onların bakımına bırakıyorum. Hepsi zevk, küçük acılar bile.

Vücutlarımız arasında biraz mesafe yaratarak geri itiyorlar. Hemen onlara uzanıyorum. "Daha fazla."

"Sana daha fazlasını vereceğim, ufaklık." Ses tonları öyle eğlendirici ki, kendimi şakanın içindeymişim gibi hissediyorum. "Güven bana."

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. "Her şeyle. Her şeyle."

Yüz ifadeleri o kadar hızlı değişiyor ki, neredeyse değişimi kaçıracağım. Bunun ne anlama geldiğini düşünemeyecek kadar kendimden geçmiş durumdayım, özellikle de ateş bedenimi yalayıp Rusalka'nın kalçalarında toplandığında. Alevlerin onun etrafını sarışını, önünde toplanişını ve sonra şekil alışıni geniş gözlerle izliyorum. "*Bir strapon.*"

Ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan o alçak kahkahalardan biri daha. "Bu ondan çok daha fazlası." Kalçalarını döndürüyor, o ateşli fallusu içime bastırıyor, sadece bir

Biraz. Sıcaklık ve derin bir zevk düşüncelerimi ve sahip olabileceğim küçük endişeyi çalıyor. Rusalka duraksıyor. "Ateşim zevki artırıyor ve hissettiğin şey bende, benim içimde yankılanıyor. Bu ..." Biraz daha içime, biraz daha kendime doğru bastırırken gözleri yine titriyor.

"İyi. Gerçekten iyi." Kalçalarını kavıyorum, onlarla buluşmak için eğiliyorum. "Daha fazla. Lütfen."

"Sana kaldırabileceğin kadarını vereceğim." Beni sol tarafıma kaydırıyor ve sağ kalçamı yukarı doğru bastırarak beni müstehcen bir şekilde açıyor ... ve içimde daha da derine yerleşmesine izin veriyor. Amcığı benimkine baskı yapacak kadar derine. Titreşen klitorisinin bana sürtünmesine yetecek kadar derin, tüm çekirdeğim boyunca nabız atıyor gibi görünüyor. Sonra hareket etmeye başladı.

Penetratif seksin ritmini ve ne beklemem gerektiğini bilecek kadar suçluluk duygusuyla dolu birkaç geceyi telefonumdan gizlice porno izleyerek geçirdim. Tek deneyimim yeterince benzerdi, ancak o videolardaki kadınların emir üzerine çılgılık atan orgazmları yoktu.

Bu farklı. Daha yavaş. Daha şehvetli. Rusalka zar zor hareket ediyor, kanatları arkasında ısısız bir cehennem yaratırken kalçalarımızı birlikte hafifçe sallıyor. Titreşimleri hızlandıkça alevleri içimdeki o kötü noktaya çarpıyor. "Oh." Sanki bir düğmeye basılmış gibi. Tüm kemiklerim eriyor ve tuhaflaşıyor, kaslarım ona yapışmaktan başka bir şey yapamıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"Her zaman iyi hissetmelisin, küçüğüm." Ben bir yanıt veremedim beni öpüyorlar ki bu da iyi bir şey. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu, inanarak büyüdüğüm şeyin antitezi ve her ne kadar bunu tüm kalbimle benimsemek istesem de yapamıyorum. Henüz değil. Ama belki bir gün.

Rusalka hızını kesmiyor, beni bugüne kadar yaşadığım hiçbir orgazma benzemeyen bir orgazma yaklaştırırken öpüyor, inşa ediyor, inşa ediyor, inşa ediyor. Nefesleri benimki kadar hızlı geliyor, mükemmel göğüsleri o kadar yakın ki kendimi onları avuçlamaktan alıkoyamıyorum. Umutsuzca meme uçlarını koparıyorum, bu da sadece titreşimlerini daha güçlü hale getirmeye yarıyor. "Aman . . . *Rusalka*."

Ve sonra zevk artmıyor, bir havai fişek gösterisi gibi içimde patlıyor, tanık olunamayacak kadar parlak ve güzel, gözlerimi kapatmak zorunda olduğum bir şey. Yine de bu, ne olursa olsun içimde tutacağıma yemin ettiğim kelimelerin içimden fişkırmasını engellemiyor.

"Seni seviyorum!"

RUSALKA

H Günlerimiz ve saatlerimiz Belladonna'ya sarılarak geçti ve nihayet sabah olduğunda, onun sözlerini daha fazla görmezden gelemiyorum. *Seni seviyorum*. İnsana bakıyorum, artık kısacık olan saçları üzerine dökülmüş.

Yastık, kol ve bacakları uykuyla gevşemiş, yüz ifadesi uyanık olduğu saatlerde hiç olmadığı kadar rahatlamış.

Bu sözlere itibar edilmemesi gerektiğini çok iyi biliyorum. Sadece bir hafta oldu, hem de çalkantılı bir hafta. Aşk bazen daha hızlı gerçekleşir, bu yüzden bu duyguya inanmadığımdan değil. *Onun da* buna inandığından şüphem yok.

Yine de koşullar beni duraksatıyor. Insomnior Court'um ve ben, her şeye rağmen, bir tür art niyet olmadan deneyimlediği ilk gerçek nezaketiz. Ama bizim bir art niyetimiz var, değil mi? Bebek sahibi olma kararını vermesi için onu bir hafta beklettim ama hala istiyorsa hayır diyemem. Eğer hayır dersem, halkım liderlikten istifa etmemi istemekte haklı *olur* ve bir sonraki lider Belladonna'nın fedakarlığını kabul eder.

Pençelerimi vücudunun hemen üzerinde, onu uyandırmamak için teninden bir santim uzakta gezdiriyorum. Hayır, bu seçimi başkasının yapmasına izin vermeyeceğim. Eğer bu şeyi yapmakta ısrar ediyorsa, yapmasına izin vermek zorundayım.

Ama aşk?

Bir an için kendime bunu hayal etme izni veriyorum. Onun kaldığı, bir ya da birden fazla çocuğumuzun olduğu bir hayat; o da doğursa ben de doğursam ya da belki ikimiz de doğurmasak. Huzur için çabaladığımız bir hayat, hem içsel hem de

Dışarıda. Ve çok uzak bir gelecekte, gölgede oturup sevdiğimiz insanların gelişmesini izleyen iki yaşlı insan.

İçimde derin ve her şeyi tüketen bir arzu kabarıyor. Çok az tanıdığım bir kadınla o geleceği arzulamak mantıklı değil, ama ben olması *gerekenler* hakkında endişelenerek fazla zaman harcayan biri değilim, sadece *olanlar var*.

Belladonna'ya çok değer veriyorum ve onunla bir geleceğim olsun istiyorum. Onun kalmasını istiyorum. Bizim için nasıl görünürse görünsün, onu ve onun da beni *korumasını* istiyorum.

Bunu bu kadar çok istemem beni korkutuyor.

Kıpırdanıyor, gözleri yavaşça kırpışarak açılıyor. "Saat kaç?" "Bu kadar geç uyuduğumuza göre çok erken."

Dudakları kalbimi yerinden oynatan memnun bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Buna değer

o."

Yavaşça geriniyor, sırtını öyle bir kavislendiriyor ki ağzım Beni baştan çıkarmaya çalışmadığından zerre kadar şüphem olmamasına rağmen kuruyor. Yan tarafına kayıyor ve beni inceliyor. "Bir şey hakkında çok düşünüyormuş gibi görünüyorsun."

"Şu anda konuşulacak bir şey yok." Bu güzel anı zedeleyecek bir şey yapmak istemiyorum. Gelecekle ilgili herhangi bir konuşma bunu yapacaktır. Bunun yerine, yeni kesilmiş saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Bahçelerde vakit geçirmekten hoşlandığını biliyorum ama seni bir günlüğüne kaçırmayı umuyordum." Ben söyledikçe plan bir araya geliyor. Onu mümkün olduğunca çok insanımla paylaşmaya niyetliydim, hem onun hem de onların yararı için. Ama dün gecedен sonra kendimi biraz bencil hissediyorum. Onun ilgisini tamamen kendime saklamak istiyorum.

"Beni çalmak mı?" Daha geniş gülümsüyor. "Aklında ne var?"

Bunu söylerken aklımda hiçbir şey yoktu ama birdenbire kolay ve mükemmel bir cevap geldi. "Seni alışverişe götürmek istiyorum."

Anında geri çekildi. En ufak bir irkilmenin dışında fiziksel olarak değil ama aramızdaki duvarlar yıkılıyor. Tanrım, zihninin arkasındaki zehirli fısıltıları neredeyse görebiliyorum, şekillerini ve acımasızlıklarını hayal edebiliyorum.

"Belladonna." Sesimi sertleştirmek istememiştim ama işe yarıyor - gözlerimle buluşuyor ve o karanlık geçmişte *onlarla* değil, burada benimle birlikte. Bakışlarını tutuyorum. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. Seni *hiçbir* şeye zorlamayacağım. Ama hayır demeden önce, senden şunu istiyorum.

Bir an durun ve gerçekten ne istediğinizi düşünün; ne istemeniz gerektiğini düşündüğünüzü değil."

İç çekiyor ve sırt üstü uzanıyor. "O kadar şeffaf mıyım?"

"Bazı açılardan." Diğerlerinde ise ne kadar çabalarsam çabalayayım ona tam olarak ulaşamadığımı hissediyorum. "Alışverişe gitmek istemiyorsan, başka bir şey yapabiliriz."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki gerçekten düşündüğünü anlıyorum, tek istediğim de bu. Sonunda başını salladı. "Bunu istiyorum. Süreç boyunca karanlığa gömülmeyeceğime söz veremem ama ne yapmam *gerektiği* konusunda endişelenmek yerine anın içinde olmak için elimden geleni yapacağım." Elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilere geçiriyor. "Yine de dikkatimi dağıtmamı gerçekten istiyorsan, birkaç yol düşünebilirim."

Neredeyse doyumsuzluğuyla dalga geçecektim ama bunun bir eleştiri olarak algılanmasını istemediğim için onu yatağa bastırıyorum. Daha bir sürü gün ışığımız var. Eğlenmemek için bir neden yok.

Tam iki saat sonra nihayet yatakta geçirdiğimiz zamanın kanıtlarını duşla temizlemeyi ve giyinmeyi başarıyoruz. Belladonna'nın bana her baktığında dudaklarının kenarlarını çeken gizli bir gülümsemesi var ve kendimi hiç düşünmeden ona karşılık verirken buluyorum. Onu bodrum katında, zırhlı muhafızların arkasında gizlenmiş geçide götürürken başım dönüyor. Bizi Azazel'in şehir devletine götürecek olan geçide.

İçeri adım attığımız anda Ramanu bizi bekliyor, sanki bir bahsi kazanmış gibi kendinden memnun gülümsüyor. "Günaydın. İyi uyumuşa benziyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, evet, çok dikkatlisin. Buraya günübirlilik bir gezi için geldik."

"Elbette." Kapıya doğru zarıfçe hareket ederler. "Size kalenin dışına kadar eşlik edeceğim. Geçide dönmeye hazır olduğunuzda, kapıdaki muhafızlardan birinden beni getirmesini isteyin."

Belladonna onları geniş gözlerle izliyor ama arzularını renklendiren bir korku yok. Daha çok Ramanu'nun onları bulduğunu düşündüren bir ihtiyat var.

doğuştan getirdiği "gerçeklerde" delikler açmak için biraz zaman. Bizi koridorlardan geçirerek büyük, kemerli bir çift kapıya yönlendiriyorlar. "İşiniz bittiğinde Azazel serbest kalmış olabilir."

"Benim için endişelenmemesini söyle." Bunu söylerken bile bundan kaçış olmadığını biliyorum. Belladonna'yı buraya getirmeye karar verdiğim andan itibaren her şey kaderde vardı. Onu şahsen kontrol etmek isteyecektir ve ben buna içerlesem bile endişesi için onu suçlayamam. O artık onun değil. Sözleşmede ne yazdığı umurumda değil.

"Sen daha iyi bilirsin." Ramanu biraz güler. "Şehrin tadını çıkar. Birazdan görüşürüz."

Belladonna kaleden iyice uzaklaşana kadar konuşmuyor. Şehir her zaman hareketli görünüyor, iblisler işlerine devam ediyor. Bana bakmadan önce birkaç blok boyunca her şeyi ilgiyle izliyor. "Gördüğüm tek ... ile ..." Gözlerini işaret ediyor.

"Ramanu yarı pazarlıkçı iblis yarı gargoyle."

"Oh." Yavaşça söylüyor. "Karşıma insan eklenirse ne olur?" Bu sorudan sonsuza dek kaçamayacağımızı bilmeliydim. Hayal kırıklığımı toparlayıp bir kenara koyuyorum. "İnsanların, bebekleri ne olursa olsun, insandan çok insana benzeyen bebekler doğurma eğilimi vardır. ortak. Bu diyardaki tüm halklar bu şekilde ortaya çıktı."

"Ne?"

Bunun hakkında konuşmak daha kolay. Hatta tercih edilir. Kolumu omuzlarına doluyorum ve yürürken onu bedenime yaslıyorum. "Eminim buradaki çoğumuzun insansı olduğunu fark etmişsinizdir, birkaç dokunaç ve bir ya da iki kuyruk. Çünkü senin atalarından biri vahşi doğada dolaşıp bir ejderhayla, bir krakenle, bir gargoyle ya da ... şey, ateş ve gölgelerle sevişmiş."

"Sizin atalarınız ateş ve gölgelerdir" derken gözleri kocaman açılmıştı.

"Ve şehvet." Gülüyorum. "Efsaneye göre o günlerde daha cisimsizdik, çoğunlukla rüyalarda yaşıyorduk. Atalarımın bir insanı hamile bırakmak -ya da bir insan tarafından hamile bırakılmak- için bu engeli nasıl aştığından emin değilim ama bu oldu ve yeterince sık oldu ki bunca nesil sonra buradayız."

Belladonna'yı ilk mağazaya, şehirde olduğum zamanlarda tercih ettiğim bir takım elbise mağazasına yönlendirirken biraz şok olmuş görünüyor. Kapının hemen içinde durdu. "Bekle, sanırım incubi ve succubi'yi anlayabilirim, ama

Ayrıca *ejderhalar* ve *kraken* demiştin. Onlar değil miydi ..." Kollarını iki yana açıyor.

"Evet."

Hatta gözleri daha da büyür. "Bu Nasıl oldu bu?" "Bu, küçüğüm, başka bir günün sorusu."

BELLADONNA

I Rusalka'nın benim için seçtiği kıyafetleri denemem için beni ikna etmesi biraz zaman alıyor ve ona göstermek için bir kıyafetle soyunma odasından çıkacak kadar kendime güvenmem için daha da fazla zaman gerekiyor. Gariptir ki

Onun önünde çıplak kaldım ama nedense bu daha samimi hissettiriyor. O *Giydir* beni.

Ellerimi lüks kırmızı kumaşın üzerinde gezdiriyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Bu çok fazla."

"Seni şımartmak beni mutlu ediyor." Birkaç adım ötedeki bir sandalyeye uzanıyorlar, uzun bir bacak kolun üzerine sarkıyor. "Gerçekten, sana kıyafet almama izin vererek *bana* iyilik yapıyorsun."

"Bu mantık gerçekten çok saçma ama bunun kazanacağım bir tartışma olmadığını farkındayım." Soyunma odasına geri döndüğümde onların toynaklarına ve kuyruklarına alıştığımı fark ediyorum - artık onları garip özellikler olarak görmüyorum.

Bana gönderdiği parçaları teker teker deniyorum. Her bir parçayı onlara göstermek için teker teker dışarı çıkıyorum. Her seferinde bana giysilerin üzerimde ne kadar mükemmel durduğunu, ne kadar güzel göründüğümü, beni soymak için nasıl sabırsızlandıklarını ve benimle nasıl hınzırca oynadıklarını anlatıyorlar. Bu övgüler beni rahatsız ediyor ama tenimin altında başlayan ve daha fazlasını vaat eden sıcaklığı da inkar edemiyorum.

Aceleyle normal kıyafetlerimi geri giyiyorum ve son elbiseyi, etrafta gizlice dolaşan satış görevlisine uzatıyorum. "Teşekkür ederim."

Başlarını sallarlar, dudaklarında küçük bir gülümseme vardır. Azazel'e benziyorlar ama sadece yüzeysel olarak benziyorlar; kırmızı tenleri ve boynuzları var ama boynuzları bir boğadan çok bir koçunki gibi geriye kıvrılıyor. Vücutları Ramanu'nunki gibi daha ince ve derileri gerçek kırmızıdan çok mora yakın birkaç tonda.

Rusalka'ya geçiyorum. "Beni eve götür, Rusalka." Sesim cümlemin ortasında kesiliyor. Tenim yanıyormuş gibi hissediyorum. "Lütfen. Böylece ... bilirsin."

Beni kendine çekiyor ve dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor. "Bir gün bana ne istediğini açıkça söyleyebileceksin." Bir kolunu belime doluyor. "Ama şimdilik, seninle ilgileneceğime güven, küçüğüm. Her ihtiyacımı karşılayacağım."

"Evet. Lütfen." İhtiyaç içimde yaşayan bir şey. Bu Rusalka'nın büyüğü değil; o daha çok sarhoş olmayı hayal ettiğim gibi hissettiriyor; her şey puslu, sıcak ve akışkan hale geliyor. Şu anda, etrafımdaki dünya keskin bir odakla göze çarpıyor. Hızla atan kalbimin atışlarıyla neredeyse geçide olan mesafeyi ölçebiliyorum. "Ya da belki beklemeyiz?"

Rusalka başını sallar. "Seni o soyunma odasına sürüklemeyi ve senin utancının mı yoksa benim dilimin mi kazanacağını görmeyi ne kadar istesem de, düşman bölgesindeyiz."

"*Düşman.*" Durmak ve sesimi alçaltmak için bilinçli bir karar vermek zorundayım. "Ama burada olmamın sebebi Azazel. O deniyor."

"Biliyorum." Bir elini sırtımda gezdiriyor. "'Düşman' çok güçlü bir kelime olabilir. Ama bir miktar ihtiyatlı olmakta fayda var. Ne kadar küçük olursa olsun, tüm bunların özenle hazırlanmış bir tuzak olma ihtimali her zaman vardır. Eğer dün gece bir gösterge ise, seninle birlikteyken zaman ve mekân duygumu kaybediyorum. Bu evimizde bir nimet, dışarıda ise bir risk."

Ben de oradaydım. Rusalka'nın benimle geçirdiği zamandan o kadar keyif aldığını ve benim kendimi kaybettiğim gibi onun da kendini kaybettiğini duymak neden bu kadar şok edici bilmiyorum. Söyledikleri mantıklı ama bu derimin altındaki sıcaklığın yükselmesini engellemiyor. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor mu? Kalçalarımı birbirine bastırıyorum. "Emin misin?"

Rusalka durdu ve bana baktı. Kehribar rengi gözleri genişliyor ve gülümsüyor. "Seni küçük baş belası. Potansiyel olarak ölümcül sonuçlar doğuracak şekilde dikkatimi dağıtma fikrini seviyorsun."

"*Ölümcül* değil." Başımı hızla sallıyorum. "Sana ya da bölgeye bir şey olmasını istemiyorum. Ama evet, sanırım bu kadar çok istenme fikri hoşuma gidiyor."

Bir an orada durup onlara bakıyorum. Sonra, sırtım soyunma odasının duvarına çarpıyor ve perde kapanıyor. O kadar hızlı oldu ki, hareket ettiğimizi bile hissetmedim. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Böyle hareket edebildiğini bilmiyordum."

"Motive olduğumda yapabilirim." Rusalka beni öpüyor ve duvara daha sıkı bastırıyor. "Hızlı olmalıyız."

Derimin altındaki kıvılcımlar bir cehenneme dönüşüyor. Önceden Rusalka bana karşı çok dikkatli, çok sabırlıydı. Şimdi bunların hiçbirisi yok. Arayış içindeki ellerin kumaşı bir kenara itmesi ve muhtaç ağızlar arasında yutulan küçük nefesler telaşındayız. Önce erimiş çekirdeğimi buluyorlar, bir parmaklarını içeri bastırıyorlar ve ellerinin topuğunu klitorisime sürüyorlar. Zevk beni daha da zorluyor ama aradığım şeyi bulabilmek için pantolonlarını kalçalarından indirmeyi başarıyorum.

Onları ıslak bulduğumda inliyorum. Parmağımın etrafında kenetleniyorlar ve alınlarını sertçe benimkine bastırıyorlar. "Daha hızlı, küçüğüm. Daha sert."

Ne yaptığımı bilmiyorum. Sevişme maratonu sırasında onu biraz parmakladım, ama bu onu orgazm etmeye çalışmaktan çok alay etmekte. Ama bana yolu gösteriyor, değil mi? Onun ritmine uymaya çalışıyorum, boğazımın arkasında ve ayak parmaklarıma kadar hissedebildiğime yemin ettiğim gıcırtılı itişlerini.

Orgazmım içime çok hızlı, çok sert ve çok *acımasızca* çarpıyor. Rusalka çığlığımı yutuyor ve sonra dokunuşuma karşı sertçe gıcırıyor, amı parmaklarımin etrafında kenetleniyor, klitorisi cildime karşı titreşiyor, ıslaklığı elimi ıslatıyor. *Benim yüzümden* soyunma odasında orgazm oldu.

Onları küçük bankın üzerine itiyorum ve dizlerimin üzerine çöküp kalçalarının arasına giriyorum. Rusalka itiraz edecekmiş gibi ağzını açıyor ama ben pantolonlarını ayak bileklerine kadar indirip ağzımla ortalarını kapatıyorum. Çok ıslak. *Benim yüzümden*. Böyle sahiplenici hissedebileceğimi bilmiyordum. Elbette birileri buna günah diyecektir ama Rusalka'nın ellerinin saçlarımda olması ve ona yaptığım şeye boyun eğerek başını geriye atması dışında hiçbir şey umurumda değil.

Bu gerçek bir teslimiyet değil, sessiz bir emir tadında bir gerilimle bana rehberlik etmesiyle değil. Hevesle onu takip ediyorum, dilimi içine sokuyorum ve düz kısmını bana sevdiğini gösterdiği şekilde titreşen klitorisine doğru yuvarlıyorum. Kalçalarının başımın iki yanında sıkıca durması ve yüzümün her tarafına boşalması sadece birkaç dakika sürüyor. Devam ediyorum. Elimde değil

onu. Onun tadına, boşalırken tüm vücudunun titremesine doyabileceğimi sanmıyorum. İhtiyacım var.

"Yeter." Soluksuz bir kahkaha atarak söylüyor. "Başımızı belaya sokacaksın."

"Buna değer," diye mırıldandım. Ama beni vücuduna çekmesine ve derinden öpmesine izin verdim. Orgazmım ihtiyacımı zar zor dindirdi ve bu yüzden Rusalka kıyafetlerimizi düzeltip elimi tutarken kıpırdamamak için kalan küçük öz kontrolümü kullanmak zorunda kaldım. Gizli bir gülümsemeyi paylaşıyoruz . . .

Soyunma odasından çıktığımız ve Azazel'in bizi beklediğini gördüğümüz an ölüyor.

Üzerinde onu son gördüğüme benzer bir kıyafet var: kalçalarını saran bir şal, botlar ve başka pek bir şey yok. Boynuzları neredeyse tavana sürtünüyor ve ifadesi Rusalka'nın arkasına çekilmeme neden olacak kadar yasaklayıcı.

Saklanmak dışında yanlış bir şey yaptığımızı düşünüyorum ve bunu *reddediyorum*. Biz rızası olan iki yetişkiniz. Evet, belki yarı kamusal bir yerde seks yapmak biraz tedbirsizceydi ama *yanlış değildi*. Utanç verici değildi.

Rusalka'nın önüne geçmek için bilinçli bir karar vermedim. Bedenim bunu kendi kendine yapıyor. Azazel'in karanlık gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırdığımda, eğer kızgın görünürse oracıkta bayılabileceğimi düşünüyorum.

O yapmıyor. İnsan derisinde bile taşıdığı bir dikkat ve tam olarak tanımlayamadığım bir şey var ama öfke yok.

"Bu onların suçu değil." diyorum.

"Kimse hata hakkında konuşmuyor," diye gürledi. "Ramanu'nun bana söylediklerinin doğru olduğunu kendim görmek için geldim. Görünüşe göre haklılar." Bakışları Rusalka'ya kayıyor ve biraz yumuşuyor. "Doğru kararı verdiğimi gördüğüme sevindim."

Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum ama başımızın belada olmadığı çok açık. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Adrenalin, başımı döndüren bir vınlamayla vücudumdan fırlıyor. Oda dönüyor ve ben eğilmeye başladığımda hem Azazel hem de Rusalka beni yakalamak için acele ediyor.

Rusalka Azazel'e tıslıyor. Aslında *tıslıyor*. "Onu yakaladım."

Hemen iki elini birden kaldırır ve bir adım geri çekilir. "Anlıyorum. Saygısızlık etmek istememiştim."

Burada katman üzerine katman var ve ben bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Bu yüzden her şeyi görmezden geliyorum. Rusalka'ya

bakıyorum. "Eve gidebilir miyiz? Lütfen."

"Evet," derler yavaşça, ama dikkatleri Azazel'in üzerindedir. "Ramanu'ya da söylediğim gibi, biz sadece dükkânlarınızdan faydalanmaya geldik. Belladonna'ya hitap edeceğini düşündüğüm tarzları var. Bundan daha sinsî bir şey olamaz."

İç çekiyor, omuzları biraz gevşiyor. "Etrafımda dolanmana gerek yok. Buraya oyun oynamaya gelmedim. Kontrol etmek istedim." Bana baktı. "Ve ikinizi de yemeğe davet etmek için."

Rusalka'nın ona hayır demesini bekliyorum ama gülümsüyorlar.

"Akşam yemeği kulağa hoş geliyor." Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim.

RUSALKA

M Azazel'in pususundaki kızgınlığım orta büyüklükte yuvarlak bir masaya varana kadar sürüyor. Burada zaman zaman devlet yemeklerine katıldım ve o yemeklerde her zaman devasa bir masada yemek yeriz.

diğer taraftaki insanlarla konuşma umudu yok. Sınırdaki savaşan liderlerin katılması konusunda zekice. Bu farklı. Samimi. Şeytan kral kimseyi etkilemeye çalışmadığı zamanlarda burada yemek yer.

Bu da *bizi* neden buraya getirdiği sorusunu akla getiriyor.

Belladonna'ya bir sandalye uzatıyorum ve yanındaki sandalyeye tüneyip Azazel'le arasına girmeden önce omzunu sıkıyorum. Azazel'in onun için bir tehdit olduğunu bir an bile düşünmüyorum ama Belladonna neredeyse sınırdan titriyor ve olması gerekenden daha fazla rahatsız olmasını istemiyorum.

Karşımdaki dördüncü tabağı işaret ediyorum. "Bize katılacak başka biri var mı?" "Belki." Yeni bir gerginlik omuzlarını sıkıyor, eğer bir hikaye anlatıyorsa bakmaya değer.

Normalde nezaketen hiçbir şey söylemezdim ama siktir et. Kendi bölgeye dönüp Belladonna'yı şafaktan önce adımı bir düzine kez haykırması için ikna etmeyi tercih ederim. Pençelerimi masaya vuruyorum. "Beşinci kadını aldın."

İrkildi. Çok küçük bir hareket, neredeyse mikroskobik, ama yine de görüyorum.

Öne doğru eğildim. "Yaptın, değil mi? Ama neden? Bu senin övündüğün pazarlıkçı iblis ahlakına aykırı olmalı."

"Diğerlerine ikinci bir pazarlık eklemek ahlakıma aykırı değildi." Belladonna'ya başını sallıyor.

"Sevimli bir kaçamak, ama yine de bir kaçamak. Pazarlıklarınız insanları buraya getiriyor ve sonra da en mutlu oldukları işi bulmalarına izin veriyorsunuz."

Gözlerini kısıyor. "Ben de hepsinin sözleşmeli cinsel işçi olduğunu sanıyordum."

"Benimle oyun oynama. Diğerleri böyle düşünüyor olabilir ama ben daha iyi biliyorum. İnsanlarınız konusunda çok değerlisiniz ve bahse girerim çoğu seks işçiliğine uygun değil ya da bir seçenek olsaydı bunu seçmezdi - ve bir seçenek var." Sırıttıyorum. "Yine de sorumdan hâlâ kaçıyor olman ilginç."

"Onu rahat bırak, Rusalka." O korkunç bakışlarını Belladonna'ya çeviriyor ama yumuşatmaya çalışıyor gibi görünüyor. "İyi görünüyorsun. Rusalka'yla geçirdiğin zamandan keyif alıyor musun?"

Onun ne kadar olduğunu ve ne gibi zorluklarla karşılaştığımızı çok iyi biliyor. Ramanu kontrollerinde öğrendikleri her şeyi Azazel'e rapor ediyor. Bu kabul ettiğim sözleşmenin bir parçasıydı. Yine de bunu belirtmiyorum. Bu küçük bir nezaket, Belladonna'ya bilgisini ikimizin üzerinde tutmak yerine sorma nezaketini göstermek için.

Azazel tam bir baş belası ama gücü altındakilere karşı davranışlarında onu suçlayamam.

"Ben, uh ..." Bana bakıyor, gözleri biraz fazla geniş.

Masanın altından uzanıp elini tutuyorum. "Sorun yok. Rahatça konuşabilirsin. Azazel gelip seni bizden almayacak."

"Sen istemediğin sürece," diye gürlüyor.

"Hayır!" Belladonna boğazını temizler. "Hayır, buna gerek yok. Rusalka, sarayı ve kasabada tanıştığım insanlarla geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum." Elimi o kadar sıkı kavriyor ki kemiklerim birbirine sürtünüyor. Sinirlerinin etrafımızdaki havayı doyurma şeklinden hoşlanmıyorum. Bu bir değişiklik ve hoş bir değişiklik değil. Onunla tanıştıgımda Azazel'den korkmuyordu. Ne değişti?

Azazel, bir hizmetkâr içeri girip derin şarap kadehleri doldururken duraklar. *Dört derin kadeh* şarap. Boş koltuğa anlamlı bir bakış atıyorum ama Belladonna ben daha onu sorgulayamadan konuşuyor. Şaraba bakıyor ve

ona belli belirsiz bir gülümseme verir. "Bahçelerde vakit geçiriyorum. Bunu çok rahatlatıcı buluyorum ve Bogdan'dan çok Şey ğreniyorum."

"Bogdan." Kıkırdıyor. "Korkunç ününü ben bile biliyorum. Odonhert bahivanlar kurulu bir keresinde aŐıladıėı belirli bir iek türü için onunla pazarlık yapmıŐtı ya da ..." Elini sevimli bir çaresizlik hareketiyle sallıyor. "İtiraf etmeliyim ki bu konu beni aşar. Ama iek tozlaşma kapasitesini ya da buna benzer bir Şeyi arttırıyordu. O kadar sıkı bir pazarlık yaptı ki halkım hâlâ bu konu hakkında konuşuyor."

Uykusuzlar Mahkemesi de hâlâ bu konudan bahsediyor, ancak bu kadar hayranlıkla değil. Bogdan hiç anlaşıma yapmak istememiŐti. Onu pazarlıkçı iblisleri görmeye ikna etmek için haftalar harcadım ve köyümde geçirdikleri süre boyunca kendimi o kadar yıprattım ki onlar gittikten sonra tam bir hafta boyunca iş göremez halde kaldım. Hasta değildim, en azından herhangi bir hastalıkla değil, ama o kadar yoğun bir yorgunlukla delik deŐik olmuŐtum ki yataktan zar zor kalkabildim.

Ancak bu karmaŐadan bugüne kadar bize fayda sağlayan iyi bir anlaşma elde ettik, bu yüzden maliyeti buna değer saydım.

Belladonna'nın tutuŐu benimkinde hafifçe gevsiyor. "Neredeyse hayranlık duyuyor gibisin."

"Öyleyim. Halkım arasında pazarlık kutsaldır." Şarabını kaldırdı, kadeh iri ellerinde saçma bir Şekilde küçük görünüyordu ve bir yudum aldı. "Her iki tarafın da pazarlıktan memnun ayrıldığına inanıyorum."

"Öyleydiler," diyorum. "Diğer bölgelerin hiçbirinin sahip olmadığı yeni bir teknolojiye erişim sağladık ve pazarlıkçılar çiçeği dolaşıma soktuklarından beri özellikle bol hasat elde ettiler."

Açılan kapının sesi üçümüzün de dönmesine neden olurken soluk tenli, kısa boylu, sarışın, kıvrımlı vücutlu bir kadın odaya giriyor. Masaya doğru ilerlerken Azazel'e bakmıyor ve nazikçe karşımdaki sandalyeye oturuyor. Güzel, güzele yakın ama içinde derin bir mutsuzluk var, tenime dikenli bir ağırlık gibi geliyor. Őarabın yarısını bir dikiŐte mideye indiriliŐinden, omuzlarındaki gerginlikten, gözlerinin altındaki gölgelerden belli oluyor bu.

Azazel boğazını temizler. "Bu Eve. Eve, bunlar Rusalka ve Belladonna."

"Seni hatırlıyorum." Eve, Belladonna'ya bakıyor, ifadesindeki gerginliğin bir kısmı azalıyor. "Açık artırmanın bir parasıydın."

"Evet." Belladonna öne doğru eğiliyor. "İlginç bir deneyim oldu."

"İlginç. Bunu söylemenin bir yolu da bu." Eve kadehini o kadar hızlı bitiriyor ki Azazel'e bakmaktan kendimi alamıyorum. İblis şarabını sonuçlarına katlanmadan bu kadar çabuk içmek için fazla küçük olduğu kesin. Yüzündeki ifade beni durduruyor. Hiç böyle bir özlem görmemiştim. Ve bu yüz ifadesi, Belladonna'yı bir an önce buradan götürmek istememe neden olan bir boyun eğme ve yavaş yavaş artan bir öfkeyle birleşiyor. Azazel'den korkacak bir şeyimiz olmayabilir ama bu onun huysuz insanına bağırıldığını görmenin Belladonna'yı üzmeyeceği anlamına gelmez.

Ama bu fark ediş sırasında Belladonna kendi fark edişini yarattı. Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturabilmek için elini benimkinden çekti. "Burada mutlu değilsin."

"Ding, ding, ding." Eve bardağını kaldırır, ancak Azazel başını sallar ve şişeyi ulaşamayacağı bir yere taşır. Kadın omuz silkiyor ve onun bardağını almak için uzanıyor. Adam onun bileğini yakalamaya çalışır ama kadın çok hızlıdır ve adamın elinden kolayca kayar.

Belladonna daha sert kaşlarını çatıyor. "Eğer sana kötü davranılıyorsa-" "Diline dikkat et," diye homurdanıyor Azazel.

Bu benim öfkemi alevlendirdi. "Onu buraya getiren ilk anlaşmayı senin yapmış olman umurumda değil. Eğer bir daha bu ses tonunu kullanırsan, dilini koparırım."

Eve acı acı güler. "Aşağı, *baba*." Belladonna'ya dönüyor, ses tonundaki zehrin bir kısmı hafifliyor. "Endişen için teşekkür ederim ama ben iyiyim. *Güvendeyim*." Kelimeyi neredeyse tükürüyor. "Kızmam için ne sebep var?"

Azazel iç çeker. "Eve ..."

"Sanırım yeterince içtim. İyi geceler." Dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyor, Belladonna'nın şarabını süpürüyor ve sallana sallana odadan çıkıyor.

Şatonun büyüsyyle bile, odasına sorunsuz bir şekilde dönme şansını beğenmiyorum. Azazel'e bakıyorum ama o çoktan ayağa kalkmış. "Özür dilerim. İşlerin böyle gitmesini ummuyordum. Eve'i görmem gerek."

"Bekle."

Duraksayıp Belladonna'ya bakıyor; Belladonna ona bir emir verdiği için dehşete düşmüş gibi görünüyor. "Evet?"

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Zamanın farklı aktığını söylediğini biliyorum, ama ..."

Kız kardeşim mi?"

İfadesindeki hayal kırıklığı kayboluyor, ama duygu sadece benim görebileceğim bir yerde, gözlerden uzakta birleşiyor. "Ona anonim bir hediye verildi."

Anlaşmayı imzaladığınız anda tedavisini karşılamak için tıbbi burs." Görünüşe göre tüm çabalarına rağmen dudakları bükülüyor. "Ailen bunun, tanrının sağlayacağına olan inancının bir ödülü olduğuna inanıyor."

"Benim tanrım değil. Artık değil." Belladonna biraz titriyor ama başını sallıyor. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

"Elbette." Bir kez daha kapıya doğru döner. "İstediğiniz kadar kalın. Gitmeye hazır olduğunuzda adamlarımdan biri size geçide kadar eşlik edecek." Koridorda yürümek için duvarı kullandığını duyabildiğim Eve ile arasındaki mesafeyi tüketerek odadan çıkıyor.

Belladonna peçetesini masaya atıyor. "Artık gidebilir miyiz?"

"Kesinlikle." Ayağa kalkıp elini tutuyorum. "Oyalanmaya gerek yok."

Ramanu ortaya çıkmadan önce kapıdan zar zor çıktık, biraz yıpranmış görünüyor. Ya da her zaman olduğu kadar yıpranmış. "Lütfen beni takip edin."

Topuklarımı yere vurmak için geçidin atış mesafesine inene kadar bekliyorum. "Ramanu."

"Biliyorum."

"Hayır, bildiğini sanmıyorum. Bu da neydi şimdi?" Azazel'i tanıdığım onca yıl boyunca, gerçekten istemeyen biriyle asla pazarlık yapmayacağına dair büyük miktarda paraya bahse girerdim. Belladonna'yı ele alış biçimi de bu gerçeği pekiştiriyor.

Az önce Eve'de tanık olduğum şey tüm bunlarla çelişiyor.

Ramanu ellerini boynuzlarının üzerinde ovuşturur. "Karmaşık bir durum."

"Karmaşıklık." Belladonna'ya bakıyorum. "Üzgünüm ufaklık. Dalga yaratmak istemediğini biliyorum ama bu endişe verici."

"Sorun yok." Elimi sıktı ve Ramanu'ya başını salladı. "Eve çok mutsuz görünüyor."

"Öyle." Ramanu iç geçirir ve ellerini kalçalarına koyar. "Bunu paylaşıyorum çünkü peşini bırakmayacağını biliyorum."

"Doğru."

"Biliyorum." Başlarını sallarlar. "Eve ve Azazel'in bir geçmişi var. Anlaşmadan önce birbirlerini tanıyorlardı. Azazel onun sözleşmesi için yaptığı görüşmelerde tamamen dürüst davranmadı. Eve bunu iyi karşılamıyor. Üzgün ama güvende ve sözleşmenin beklenen kuralları geçerli." Geçidin yanında duran paketlere başlarını sallıyorlar. "Eşyaların orada. Önümüzdeki birkaç hafta içinde tekrar kontrol etmek için buralarda olacağım."

Belladonna kaşlarını çatıyor. "Haftalar mı? Neden bu kadar uzun?"

"İlgilenmem gereken bir görevim var." Sırıtişları kurtlaşıyor. "Küçük bir cadının yardımına ihtiyacı var."

" . . . Oh."

"Bir şeye ihtiyacın olursa elbette Azazel'i her zaman arayabilirsin."

Başını hızla sallıyor. "Buna gerek kalmayacak."

"Göreceğiz." Yoldan çekiliyorlar ve geçmemiz için işaret ediyorlar.

Hiç vakit kaybetmeden eşyalarımızı topluyorum ve Belladonna'yı önümdeki geçitten geçiriyorum. Azazel'in elleri dolu, her ne kadar kendi yarattığı bir durum olsa da. Önündeki savaşı kıskanmıyorum, özellikle de Eve'e her baktığında özlemi odayı doldurup nefes almamı zorlaştırırken. Arzu vardır ve *arzu vardır* ve ikincisi çok uzun süre yerine getirilmezse sadece ekşiyecek ve herkes için mutsuzlukla sonuçlanacaktır. Umarım o noktaya gelmeden bunu anlar.

Peki ya ben? Yatağa götürmem gereken değerli küçük bir insan var.

BELLADONNA

T Günler birbiri ardına akıp gidiyor, sanki etrafımı bir büyü sarmış gibi hissettiren hoş bir mutluluk içinde orada ve gitti. Ama öyle değil. Rusalka'nın büyüünün hissini ve diğerlerinden nasıl farklı olduğunu öğrendim.

Insomnior Court'ları. İlkinden beri hiçbir partiye katılmak istemedim ama bazen gecenin geç saatlerinde Rusalka'nın yanına yayılıp nefeslerinin içimde kırıldığını bilmediğim bir şeyleri yatıştırmasına izin verdiğimde şenlikleri duyuyorum.

Günlerimi bahçede geçiriyorum. Bogdan sadece biraz huysuz; Azazel'in neden bahsettiğini bilmiyorum. Çocukların bahçeye doluşmaya başladığı günlerde bile sonsuz sabrı, benimle ilgili zar zor kısıtlanan merakı ve toprağı kazma hevesiyle bana göre adeta bir melek.

Huysuzlaştığında -ki çocuklara karşı asla huysuzlaşmaz- asla sesini yükseltmez, bir insan olarak değerim hakkında yorum yapmaz ya da onu hayal kırıklığına uğrattığımı söylemez. Birinin beni incitmeden düzeltmesi Rusalka ile geçirdiğim geceler kadar iyileştirici.

Ve çocuklarla geçirilen zaman. Onlar kendi türlerinde bir şifa. Güzel elbiseleri ve saçlarındaki çiçekleri seven Brin'den, her sorunun ateş güçleriyle çözülebileceğini düşünen Mac'e, yanımda diz çöküp hareketlerimi taklit etmekten memnun olan sessiz Sari'ye kadar hepsi çok farklı, turuncu gözleri kocaman ve yabani otları ayıklamak gibi "yetişkin işlerine" yardım etmelerine izin verildiği için heyecanlılar.

İçlerinde korku yok. Utanma yok. Özgür büyüyorlar ve etraflarındaki her yetişkin tarafından seviliyorlar, el üstünde tutuluyorlar ve korunuyorlar. Bunun böyle olabileceğini bilmiyordum. Parmaklarım toprağın içindeyken zihnim dolaştığında, kendimi çocuğumun onları sevgi ve ilgiyle kucaklamaya bu kadar istekli bir toplulukta nasıl yetişebileceğini merak ederken yakalıyorum.

Kiliseyi besleyecek, sayılarını artıracak, belki de hiç gelmeyecek kutsal bir savaşa hazırlayacak çocuk sahibi olma düşüncesi... beni nasılölçeceğimi bilemediğim bir korkuyla doldurdu.

Ama *burada* bir çocuk sahibi olmak? Bu tamamen farklı bir duygu. Göğsümü öyle bir umutla dolduran bir gelecek ki bu, beni ağlatabilir. Bu diyarda bile zalimlik var, ama en azından herhangi bir çocuğum bu zalimlikle kırılmadan yüzleşecek yaşa gelene kadar korunacak.

Ta ki kendilerinden sonra gelecek çocukları daha fazla korumak için liderlik pozisyonuna geçecek yaşa gelene kadar.

Bu düşünceler -bu olasılıklar- her geçen gün daha da yaklaşırken bile Rusalka ile bebek hakkında konuşmayı erteledim ve sonra yine erteledim. Bu, burada bir çocuk sahibi olma fikrine giderek daha fazla aşık olmadığımndan ya da beni tereddüt etmeden toplumlarına kabul eden insanlara yardım etmek istemediğimden değil. İkisini de istiyorum. Sadece bu hayat *güzel*.

Bitmesine, değişmesine tam olarak hazır değilim.

Azazel'le yediğimiz garip akşam yemeğinden sonraki birkaç hafta boyunca bu düşünce zihnimde yer etmeye devam ediyor. Bogdan'ın o gün için bana verdiği bahçenin bir bölümünü ayıklarken bu düşüncenin kökünü kazımaya çalışıyorum ama nemli topraktaki küçük mor çim filizleri kadar istekli değil. Çocuklar bugün refakatçi eşliğinde yürüyüşe çıkıyorlar - bitmek tükenmek bilmeyen enerjilerinin bir kısmını atmanın güzel bir yolu - ve onların yokluğu bana düşünmek için çok fazla zaman veriyor.

Daha fazla düşünce dönüp duruyor, her geçişte içimden bir ısırık alıyor. Onları görmezden gelmeye çalışıyorum ama bu, ailemin ve Papaz John'un ölümsüz ruhumu kollama kisvesi altında bana söyledikleri korkunç şeyleri görmezden gelmeye benzemiyor. O sesler beni hâlâ rahatsız ediyor ama her geçen gün daha da zayıflıyorlar. Ama bu sözler? Onlar *benim*. Tam olarak kaçamadığım bir bencillik itirafı.

Beklemek için bir sebep yok. Bir bebek bu bölgeyi ve insanlarını güvence altına alacak. Evet, bu benim amacıma hizmet edeceğim anlamına geliyor. Ama bu iyi bir şey, değil mi?

Gerçi Rusalka halkının geleceği için endişelenmezse belki benimle o kadar ilgilenmez. Belki de istediklerini verdiğimde kasaba halkı o kadar nazik olmayacak. Belki de daha tanıdık davranmaya, kesici sözler söylemeye ve yargılamaya başlayacaklar. Belki de çocuklarını bahçelerden uzak tutmaya başlarlar, onları benim etrafımda istemezler.

Belki de bu benim korkumdur.

Belki de . . .

Bir nefes alıyorum ve ellerimi toprağa bastırıyorum. Aslında Bogdan'ın söylediği gibi toprağın düzenli atışını hissedemiyorum ama bunun sebebinin insan ve kusurlu olmam değil, sabırsızlığım olduğunu da söylüyor. Ben de bekledim, bekledim ve biraz daha bekledim. Dünyanın kalbinin atışını hissedip hissetmediğimi bilmiyorum ama sarmal düşüncelerimin yavaşlamasını sağlayacak kadar derin nefes almayı başarıyorum.

"Belki," diye fısıldıyorum, sonra gerçekten yalnız olduğumdan emin olmak için duraklıyorum. Umudumu yüksek sesle dile getirmek özellikle tehlikeli görünüyor, ama kelimelerimin gerçek hissettirmesini istiyorum. "Belki bir bebek sahibi olmak hiçbir şeyi kötü yönde değiştirmez. Belki de buraya geldiğimden beri yaşadığım tüm iyi şeyler gerçekten doğrudur ve Rusalka da en az benim kadar bana değer vermeye başlayabilir..." Derin bir nefes alıyorum. "Onu *sevdiğim* kadar."

Durum hâlâ imkânsız görünüyor ama içimdeki o küçük umut kırıntısını saklıyorum. Bu his kırılğan ve tuhaf ama kötü anlamda değil.

Bu çekirdek ve yeni büyümeye hazırlanmak için alanı ayıklamanın rahatlatıcı deneyimi, günün geri kalanında endişeleri uzak tutuyor. Coğunlukla.

Malikâneye girip akşam yemeğinden önce yıkanmak için üst kata çıktığımda kimseyi görmüyorum. Teknik olarak hala benim odam var ama ben oraya dönmeden geçen her gecede Rusalka'nın yatak odası daha çok *bizimki* gibi hissettirmeye başlıyor. Dolabında yeni aldığım kıyafetler için bile yer açmış.

Günümün kirini yıkamak her zaman biraz acı tatlı hissettirir. Kir ne kadar sıkı çalıştığımın, ne kadar ilerleme kaydettiğimin kanıtıdır, ancak yeni temizlenmiş bir cilde sahip olmak *çok iyi* hissettirir - özellikle de Rusalka'nın banyoda bulundurduğu çökmekte olan losyonlarla.

Rusalka odaya girdiğinde en sevdiğim elbiselerimden birini giyiyordum - beni yarı prenses yarı succubus gibi hissettiren kırmızı ve dökümlü bir parça daha. Beni görür görmez yanıma geliyor ve yıkıcı bir öpücük için beni kollarının arasına alıyor.

Çok çabuk bitti, ama beni bırakmak yerine sadece biraz geriye yaslandı. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

"Sen de," diyorum nefes nefese. Bol bir pantolon ve kaslı omuzlarını garip bir şekilde ısırarak istememe neden olacak şekilde gösteren kolsuz bir üst giyiyorlar. Cinsel olarak. "Günün nasıl geçti?"

"Uzun." Rusalka biraz geriye yaslanıyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor. "Bir cehennem kedisi sürüsü komşu köye çok yaklaştı. Onları gereksiz yere öldürmemek için elimizden geleni yapıyoruz ama inanılmaz derecede tehlikeliler, özellikle de yavruları varsa, ki bu sürünün yavruları var. Köyün çocukları yakınlarda olduklarını fark ettikleri anda aptalca bir şey yapacaklar ve o zaman elimizde çok fazla ölüm olacak."

"Olamaz. Bu korkunç."

"Sorun yok. Sanırım başarılı olacak bir taşınma planımız var. Sadece hızlı ve dikkatli hareket etmemiz gerekecek." Beni sıkıyorlar. "Bahçeler nasıl?"

"Parlak meyveler filizleniyor. Bogdan, meyvelerinin toplanıp yenecek kadar olgunlaşması bir yana, ortaya çıkmasının bile aylar alacağını söylüyor ama yine de gerçekten heyecan verici."

Rusalka gülümser. "Evet, öyle. Jitka, yeme ayrıcalığına sahip olduğum en iyi parlak meyveli turtayı yapar. Siz geldiğinizden beri hiç yemedik çünkü dondurulmuş ya da kurutulmuş meyveler yerine taze parlak meyvelerle yapmayı tercih ediyor. Bu hayatımı değiştiren bir deneyim."

"Hayat değiştiren deneyimlerden bahsetmişken." Bunu söylemek istemezdim. Gerçekten, istemiyorum. Bütün günümü gelecek hakkında düşünerek ve korku ile umut arasındaki boşlukta var olarak geçirmiş olabilirim ama bu, bunu mahvetmek istediğim anlamına gelmiyor. Yine de artık geri dönmek için çok geç. Boğazımı temizliyorum. "Haftalardır bebek hakkında konuşmadık."

"Ortada bebek falan yok," diyorlar nazikçe. "Bu bir kavram, hem de çok az."

"Rusalka."

İç geçiriyor ve beni bırakıyor. "Seninle geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum. Bence sen de benimle geçirdiğin zamandan keyif alıyorsun."

Sertçe yutkunuyorum. "Öyleyim."

"O zaman neden acele ediyoruz? Zamanımız *var*."

Halkı pahasına beni korumaya çalıştığı için onu daha çok sevmem nasıl mümkün olabilir? Ondan bunu yapmasını isteyemem.

Bu. *Yapmayacağım*. "Bir bebek istiyorum." Günlerdir ağzımda gevelediğim o sözleri, yüzleşmekten korktuğum o derin gerçeği sonunda söyledim.

"Öyle mi?" Bana sırtlarını dönüyorlar. "Yoksa sadece bir amaç mı istiyorsun?"

Kelimeler acıtır. Sokmaktan da öte. Kalbimin derinliklerine işliyorlar. O kadar çok acıtıyor ki nefesim kesiliyor. "Bu hiç adil değil."

"Hayat adil değil, ufaklık."

Onlara bu bebeği, korkacak hiçbir şeyleri olmayacak kadar sevdikleri bir çocuğa sahip olmak için istediğimi söylemeliyim. Aramızdaki gelecek ne olursa olsun tam ve şefkatli bir eş olacak, korkusuzluğu ve güveniyle çocuğumuza ilham verecek Rusalka ile bir bebek istediğimi.

Ama bunu söylemiyorum. Eğer bu kırılgan gelecek fantezisini kelimelere dökersem ve o beni reddederse, bundan sağ çıkabileceğimi sanmıyorum. "Yardım etmeye çalışıyorum," diye fısıldıyorum sonunda.

"O zaman buyurun!" Rusalka benim yanımda hiç sesini yükseltmedi. Hiçbir zaman şu anki gibi öfkeden deliye dönmemişlerdi. "Mutlu olduğumu sanıyordum Belladonna. İlerleme kaydettiğimizi sanıyordum. I . . ." Ellerini kısa saçlarında gezdiriyorlar. "Düşünmem gerek. Ben yürüyüşe çıkıyorum."

Ağzım çalışıyor ama boğazım kapandığı için Rusalka gitmeden önce kelimeleri çıkaramıyorum. Beni terk etti. Başımı sertçe sallıyorum. Hayır, beni terk etmedi. Bu saçmalık. Bu benim korkumun konuşması. Tartışma olarak adlandırılabilir kadar bile uzun olmayan bir konuşmanın ortasında hışımla çıkıp gitti. Binayı tamamen terk etmesi gerekiyordu çünkü bana karşı duyduğu hayal kırıklığı çok fazlaydı.

Bu terk edilmişlik hissinin bu kadar tanıdık olmasından nefret ediyorum. Beni bir anda, döktüğümün farkında bile olmadığım bir derinin içine geri itmesinden nefret ediyorum. Saklanmak, kendimi küçültmek için duyduğum eski dürtü neredeyse ezici geliyor. Aslında elbisemi çıkarmaya ve uyku kıyafetleri aramaya başlıyorum, zihinsel olarak haftalardır uyumadığım odaya giden yolu izliyorum.

Ama kısa kesmek için. "Ne yapıyorum ben?" Rusalka bana kızgın mı yoksa benim *için mi* kızgın? Bilmiyorum. Eğer bir fark varsa, bunu nasıl anlayacağımı bilmiyorum. Onlara sormadan olmaz. Kapıya bakıyorum. Bana kızgın biri öfkeyle çekip gittiğinde bir kez bile konuşmaya devam etmedim. Bu korkuyla yüzleşme fikri, zar zor kavrayabildiğim bir düzeyde dehşet verici. Ama bu benim annem, babam ya da kilise cemaati değil.

Bu, asla bağırmayan ama hayal kırıklığını dua ederek gidermek için benden uzak kalmaya ihtiyacı olduğunu söyleyen Ruth değil.

Bu Rusalka.

Ve Rusalka bana asla zarar vermez. Bilerek değil.

"Sikerim böyle işi." Kapıyı iterek açtım ve koridora çıktım.

RUSALKA

I Odadan çıktığım andan itibaren pişmanlıkla doluyorum ama bu yine de ilerleme hızımı durdurmaya yetmiyor. Ben bir aptalım. İlerleme kaydettiğimizi sanıyordum, Belladonna'nın gerçekten Ben. Bunun çok erken olduğunu, birkaç hafta içinde hayatının travmasını atlatmasını beklemenin adil olmadığını biliyorum.

Ama onun kendisi için, başkalarının hizmetinde doldurulacak boş bir rahim olmaktan daha fazlasını istemesini istedim. Bunu *hala* istiyorum.

Merdivenler bir bulanıklık içinde geçiyor. Kafamın içinde her şeyi gölgede bırakan bir uğultu var. Çok fazla şey hissediyorum ve bu benim kendi hatam. Belladonna ona kızgın olduğumu düşünecek, oysa aslında kendime kızgınım. Daha acımasız olsaydım, sadece bölgeme yardım etmek amacıyla şimdi hamileliğin, sadece birkaç hafta önce tanıştığım ama hayal edebileceğimden çok daha fazla değer verdiğim bu kadına ne yapacağı konusunda endişelenmezdim. Daha iyi bir lider olsaydım, bu endişe bile onu vazgeçirmem için yeterli olmazdı. Ama *onu* kıran bir lider olmak istemiyorum, bu daha büyük bir iyiliğe hizmet etse bile.

Ama ben öyle demedim, değil mi?

Belladonna'ya onu önemsedığımı ve onun için endişelendiğimi söylemedim. Ona bağırırmaya başladım ve sonra hışımınla çekip gittim.

Şu anda bile sağlıklı düşünemiyorum. O düşünecek. Kahretsin, onu çok incittim, değil mi? Bu onun tüm korkunç şeylerini pekiştirecek.

kafasında savaşmak konusunda çok gayretliydi. Anlayışlı olmak yerine, ayaklarını altından çekti m.

Kısa bir süre durup arkamı dönüyorum, duygularımın beni yenmesine izin vermek yerine bunu gerçekten konuşmak için geri dönmeye niyetliyim. Odamıza döndüğümde ne bulursam bulayım -çünkü oda *bizim* oldu ve bunun değışmesini istemiyorum- bunun üstesinden geleceğiz.

Ama arkamı döndüğümde koridor boş değildi. Belladonna bana doğru aceleyle geliyordu, yüzünde niyetli bir ifade vardı. şok beni olduğum yerde durdurdu. "Peşimden geldin."

"Sen katın." Benden birkaç adım ötede sendeleyerek durdu, nefesi zor geliyordu. "I . . . Bekle." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sadece bir saniyeye ihtiyaım var."

"İstediğın kadar zamanın var," dedim belli belirsiz. *Peşimden geldi.* İnsomnior Mahkemesi'nden herhangi biriyle bu kayda değeri olmazdı. Koşullar oluştuğunda hepimiz kendimize göre asabiyizdir ama birisinin ne zaman hayal kırıklığınan kurtulmasına izin vereceğimizi ve ne zaman mesafenin işleri daha da ktleştireceğini bilecek kadar birbirimizi iyi tanırız.

Ama Belladonna Zhenya, Inna ya da Danik değıl. Her ne kadar yavaş öfkeleniyor olsam da, benim fkeme karşı yılların deneyimine sahip değıl. Daha da önemlisi, geçmişinde, kötü muamele görmüş, küçümsenmiş ve kendisinin daha küçük bir versiyonu haline getirilmiştir - kendi yolunda gitmeyebilecek zorlu bir konuşmayı sürdürme cesaretine sahip olmayan biri, çünkü zehirli insanların kontrolü altındayken hiçbir şey onun yolunda gitmedi.

"Peşimden geldin," diye tekrarlamaktan kendimi alamıyorum.

"Sen." Belladonna sonunda doğruldu ama hâlâ biraz zor nefes alıyordu. "O kadar hızlı hareket ediyormş gibi grnmyordun ama gerçekten yleydin. Sana yetişmek için koşmak zorunda kaldım."

"zr dilerim." Gözlerimi kaçırıyorum ama bakışlarım neredeyse anında ona geri dönüyor.

Nefesimi tutuyorum. "Gerçekten çok zgnm. Ben-"

"Hayır." Bir elini havada gezdiriyor. "Konuşmama izin vereceksin ve konuşmanın ortasında kamayacaksın."

şok beni birkaç atım susturuyor. Bu Belladonna'nın daha önce hiç görmediğim bir yönü ve ben bunu sevdim. Hem de çok. "Tamam."

"Oh, şey, uh, güzel." Saçlarını yüzüne doğru itiyor. "Bu işte iyi değılim ama deneyeceğim."

O kendini toparlamaya çalışırken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bir adım daha yaklaşma, ona dokunma, işleri yoluna koymak için ne

gerekiyorsa yapma dürtüsü, neredeyse

beni bunalıyor. Ama Belladonna konuşmak için zaman istedi ve ben de en azından bunu ona verebilirim.

"Seni önemsiyorum," diyor sessizce. "Dürüst olmak gerekirse, önemsemekten de öte. Seks yaparken duygularımın nasıl bir şekilde ortaya çıktığını konuşmadık, o anda bunu takdir ettim ama şimdi konuşmamız gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Bu benim için sadece seks değil. *Nasıl* sadece seks olabilir bilmiyorum. Seni *seviyorum*, Rusalka. Sadece beni fiziksel olarak iyi hissettirdiğin için değil. Sadece buraya geldiğimden beri ayaklarımın üzerinde durabilmem için bana bir alan yarattığın için değil. Sadece beni gerçekten dinlediğin ve büyüdüğümde benimsediğim bazı korkunç gerçeklere nazikçe karşı çıktığın için değil." Nefesini içine çekiyor. "Ama aynı zamanda iyi bir insan olduğun için."

"Belladonna-"

"Bitirmeme izin verin. Siz iyi bir insansınız. Zhenya, Danik ve Inna'dan tüm çalışanlarınıza, kasabaya ve bölgeye kadar etrafınızdaki herkesle ilgileniyorsunuz. Bu bölgenin bir insan bebeğe ihtiyacı yok - sizin liderliğiniz sayesinde halkınız gelişiyor."

Derimin altında ısı yükseliyor. Gözlerimi kaçırmak, omuzlarımı kıvrırmak için garip bir dürtü duyuyorum. "Bunu övgü için yapmıyorum. Yapılması gereken doğru şey bu."

"Biliyorum. Bu seni daha çok sevmemi sağlıyor." Ellerini bana uzanacakmış gibi kaldırıyor ama hareketi yarıda bırakıyor. "Ben de insanlara yardım etmek istiyorum. Ama kendim pahasına değil. Artık değil."

Bunu duymak beni her ne kadar yüreklendirse de, daha birkaç dakika önce bebek sahibi olmayı teklif ettiği gerçeğini değiştirmiyor. "Yani bebek muhabbetini bırakacaksın."

Kaşlarını çattı. "Ben öyle demedim."

"O zaman ne diyorsun?"

"Diyorum ki ..." Omuzlarını dikleştiriyor. "İnsanlara yardım etmekte yanlış bir şey yok. Belki bunu her zaman doğru nedenlerle yapmak istemedim ama yine de gerçek bu. Liderlerin çoğunluğun iyiliğine öncelik vermesi gerekmez mi?"

Evet. Kesinlikle. Hiç şüphesiz. "Bunu yapmayacağım. Birçoğuna fayda sağlamak için zarar gören senken olmaz." Orada bırakabilirdim, ama o çok cesur davrandı. Bu cesarete eşdeğer olabilirim. Onun için. "Daha iyi bir lider olsaydım, bölgemin iyiliği için kendini feda etmene izin verirdim. Çocuğunun sadece hepimize fayda sağlamak için doğmasına izin verirdim."

Çünkü onlar aranıyordu. Yapmayacağım, Belladonna. Seni seviyorum ve hayatına ya da masum bir bebeğin hayatına daha fazla acı girmesine izin verirsem lanetleneceğim. İleride sadece huzur, memnuniyet ve takdir görmelisin. Asla utanma, asla incinme."

Gözleri biraz yaşıyor ama tek bir damla yaş bile akıyor. Bunun öğrenilmiş bir beceri olup olmadığını merak etmek beni öldürüyor. Ailesi söz konusu olduğunda gözyaşlarının empatiyle karşılanmadığını hayal ediyorum. Belladonna burnunu çekiyor. "Tekrar söyler misiniz lütfen?"

"Seni seviyorum."

Bir adım öne çıkıp kollarını bana doluyor. "Ben de seni seviyorum."

Ne hissedeceğimi bilemiyorum. Hâlâ kızgınım ama ona kızgın değilim. Beni yatak odasının dışında da sevdiğini söylediği için mutluyum. Gelecek için umutluyum. Daha önce hiçbir şeyden korkmadığım bir şekilde, bunu berbat edeceğimden korkuyorum. "Aileni öldürmek istiyorum."

"Ne?" Belladonna göz kırıyor, sonra tekrar kırıyor. "Bu ... olurdu. Sanırım pazarlığımı göz önünde bulundurursak bu seni Azazel'le karşı karşıya getirebilir."

"Biliyorum." İç çekiyorum. "Bunu hak etseler bile yapmayacağım çünkü bu seni incitir. Ayrıca Danik onları bulma emrime itaat etmeyi reddettiği için. Ama yine de içimde bir arzu var."

"Teşekkürler mi?" Başını sallıyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Benim yüzümden kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

"Biliyorum." Bu içsel iyilik, *onu o* yapan şeyin bir parçası. "Ben de çocuk istiyorum. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ve bu doğru."

Belladonna biraz gülümsüyor. "Ben de öyle. Sadece diğer insanlar için değil, kendim için de." Ellerini sırtımda gezdiriyor. "Buna inanmanı beklemiyorum -henüz değil- ama gerçek bu. Burada bir çocuk yetiştirme fikri, bu topluluk sayesinde hayatlarında böylesine bir sevgi bolluğuna sahip olmaları, çünkü ebeveynleri olarak size sahip olmaları . . . Rusalka, bu kulağa çok *mu güzel geliyor?*"

Ona sıkıca sarılıyorum ve sabit sıcaklığının beni rahatlatmasına izin veriyorum. "Aceleye gerek yok küçüğüm. Zamanımız var. Neden bir süre daha birbirimizin tadını çıkarmayalım? Neden başkaları için değil de *ikimiz* için de doğru zaman olduğunu hissedene kadar beklemeyelim?"

Biraz geri çekiliyor. Bu yeni mesafe hoşuma gitmiyor ama anlıyorum; belli ki yüz ifademi okumak istiyor. "Bölgeye faydası olmasa bile benimle çocuk yapmak ister misin?"

"Evet." Gerçek bu. "Çocuklarımız daha müreffeh bir bölge yaratacakları için üzgün değilim, ama onları bu *yüzden* istemiyorum."

"O zaman . . . Sanırım beklemenin bize bir zararı olmaz." Uzaklara ve sonra tekrar bana bakıyor. "Ama o kavganın gidişatı hoşuma gitmedi. Kavga edeceğiz

-Bundan kaçınmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum ama ..." Nefesini yutuyor. "Lütfen bir daha yarıda bırakıp gitme, en azından sakinleşmek için zamana ihtiyacın olursa konuşmaya devam etme planın olmadan. Bununla başa çıkamam Rusalka. Canımı yaktı."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bir daha olmayacak." Aklımdan geçen tek şey onu karmaşık duygularımdan uzak tutmaktı, ki geriye dönüp baktığımda bu biraz bencilceydi. Her zaman böyle değil midir? Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz ve bazen bu süreçte en çok değer verdiğimiz kişileri yaralıyoruz. "Daha iyisini yapacağım."

"İkimiz de yapacağız." Elimi tutuyor ve bizi merdivenlere doğru döndürüyor. "Ama yakında bir bebeğimiz olmayacaksa bile, belki pratik yapabiliriz?"

Kızardım ve sonra daha da kızardım. "Alistırma."

"Tüm bebek yapma sürecinin önemli bir bileşenini kullanmamayı seçtiğimizi biliyorum, ama bence bu daha eğlenceli hale getirebilir?" Yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor ve bu benim ona daha fazla ihtiyaç duymama neden oluyor.s

Hızımı artırıyorum. "Evet. Pratik kulağa *mükemmel* geliyor."

EPİLOG

BELLADONNA

"A Emin misin?"

Rusalka'ya gülümsüyorum, çünkü bu geceye kadar bana onlarca kez sordukları sorunun aynısı. Bu geceye kadar Tam iki yıldır birlikteyiz ya da ikimiz de bu günün geleceğini biliyorduk. Yine de bu karardan emin ve güvende olmamı istiyorlar. "Eminim."

Girmek üzere olduğumuz kapıya neredeyse endişeyle bakıyorlar. "Eğer herhangi bir noktada fikrinizi değiştirirseniz-"

"Rusalka." Yüzünü tamamen bana dönmesini ve ellerini tutmasını bekliyorum. "Bunu halkımız için istiyorum, evet, ama bunu *bizim* için istiyorum. Sen ve ben." Buraya gelmenin en kolay yol olduğunu iddia etmeyeceğim. İç fısıltılarımın sinsi doğası hala en beklenmedik zamanlarda saldırıyor. Acıttıyor. Acı vermeyi tamamen bırakacağını hiç sanmıyorum. Ama artık bu acıyla başa çıkma yöntemlerim var. Rusalka ile konuşuyorum. Bahçeyle uğraşıyorum. İnsanlarımızla vakit geçiriyorum. Görüştüğüm bir tür terapist bile var -Rusalka'nın nem dediği bir ruh şifacısı-. Jacquiel sorular sormakta ve bana diğer tarafa geçmem için yollar göstermekte çok iyi. Nem'den nefret ettiğim zamanlarda bile onu çok seviyorum.

Tüm bunlar bizi buraya, bu ana, bu partiye getirdi.

"Hazır mısın?" Ellerini sıkıyorum. "Bunu konuştuğumuzu biliyorum ama fikrini değiştirdiysen, doğum kontrol kolyesini takmaya devam edebilirim ve geçmişte yaptığımız gibi normal bir parti olabilir."

Derin bir nefes alıyor ve beni kollarının arasına çekerek sarılıyor. "Hayır, hiç de öyle değil. Bunu ben de istiyorum. Ne kadar istediğimi biliyorsun. Eğer sen

Eminim, o zaman eminim."

"Eminim." Gerçek bu. Son iki yılın her günü, insanlar aleminde hayal etmeye bile cesaret edemediğim türden bir güvenlikle doluydu. Öğrenme eğrileri oldu ve Rusalka ve ben çeşitli şeyler hakkında yarı düzenli olarak tartışıyoruz, ancak bu tartışmaların çözümleri var ve konuşulabilir. Kimse inanmadığım kurallara göre hareket etmezsem sonsuz bir cehennemde yanacağım tehdidini savurmuyor.

"O zaman gidelim." Kapıyı iterek açtılar ve odaya girmem için tuttular. Bütün partilerin yapıldığı odanın aynısı, büyük, lüks ve üzerinde dinlenmek ya da oynamak için çeşitli mobilyalarla dolu.

Zhenya bizi ilk gören kişi oluyor ve vücudunu sadece şeffaf bir cüppeyle örterek yanımıza geliyor. "Buradasın." Ze beni dudaklarımdan hafifçe öpüyor ve sonra aynısını Rusalka'ya yapıyor. "Hadi biraz eğlenelim!"

Zhenya'nın coşkusuna kapılmadan önce Rusalka ile son bir kez bakışıyoruz. Daha önce olmasa da gecenin sonunda onu bulacağım. Etik tek eşlilik kavramı ilk başta bana garip gelmişti ama burada geçirdiğim süre uzadıkça bize daha çok *uymaya başladı*. Bu noktada, sadece düzenli olarak katıldığımız partiler söz konusu, ancak gelecekte bu durum değişirse, bunu konuşacağımızdan ve kendimiz -ve ilişkiye girdiğimiz tüm ortaklar- için en iyi geçmişi bulacağımızdan hiç şüphem yok.

Bana öğretildiği gibi tek bir kişinin her şeyim olmak zorunda olmadığını bilmek beni rahatlatıyor. Rusalka'yı her şeyimle seviyorum. Bu, Zhenya beni Danik ve Feofan'ın ellerinde birer kadeh şarapla bir aşk koltuğunda oturdukları yere götürürken, Zhenya'nın elini elime almamla kalbimin biraz çırpınmasını değiştirmiyor. "Sonunda geldiler!"

Danik bana gülümsüyor, alevler teninde dans ediyor. "Inna sadece birkaç dakika önce geldi. Neredeyse geç kaldılar."

"Sabırsızım. Yaşamama izin ver." Zhenya kollarını belime doluyor ve çenesini omzuma yaslıyor. Rusalka'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ve bu beni mümkün olan en iyi şekilde kıvrandırıyor. Odadaki tüm succubi ve incubi bunu fark ediyor. Arzumu hissedebiliyorlarken nasıl fark etmezler ki? Zhenya yanağıma bir öpücük konduruyor. "Tanrılar, hepiniz bana neşe veriyorsunuz."

Aniden titreyen ellerimle uzanıyorum ve yemin ederim odadaki herkes fiziksel bir dokunuş gibi hissedebileceğim bir dikkatle bana odaklanıyor. Azazel'in hediyesi olan doğum kontrol kolyesini başımın üzerinden kaldırıp dikkatlice Danik ve Feofan'ın sandalyesinin yanındaki masaya bırakıyorum. "Ben hazırım."

Kimse kelimelerle karşılık vermiyor ama sihir odayı sarıyor. Bu partinin geçmiştekilerden nasıl farklı olacağını tartıştığımızda Rusalka ve ben Insomnior Court'un gerçek anlamda sürecin bir parçası olmasını istediğimize karar verdik. Zhenya hariç herkes aynı fikirdeydi -Ze "Ben değilim, aşkım. Tüm küçüklerin bibi olmaktan ve kendime ait bir çocuğum olmamasından mutluyum." Ze hala burada tabii ki. Zhenya partileri herkesten çok seviyor ve bunu hayatta kaçırmazdı.

Feofan elimi tutuyor ve ona sarılmam için beni aşağı çekiyor. "Bu gece çok hoş görünüyorsun." Danik arkamda durup Zhenya'nın yerine geçerken o da kalçalarımı okşuyor. Rusalka'ya doğru süzöldüklerini, açılmış kalçalarının arasına girdiklerini görüyorum. Bakışlarımız beni ürperten bir anda buluşuyor.

Bu oluyor.

Eğer her şey plana uygun giderse, bu gece *bizim* olan bir bebeğe hamile kalacağım. Benim. Onun. Insomnior Court'un. Tüm bölgenin. Sevilecek, el üstünde tutulacak ve Rusalka görevi bıraktıktan sonra bölge lideri olma seçeneğiyle birlikte büyütülecek. Ama sadece isterlerse. Kötü günlerimde beni hala şaşırtan bir sevgi bolluğuyla yetiştirilecekler. Doğal olan ve kimseyi incitmeyen bir şey için utanç duymaları *asla* öğretilmeyecek.

Danik elini karnımdan aşağı kaydırarak cübbemi yırtıyor ve Feofan onu bekliyor, şimdiden bacaklarımın arasını okşuyor. Karşılık olarak hissettiğim arzu dalgasını çağırmak için succubus ya da incubus büyüsüne ihtiyacım yok. Hepsi benim. Hepsi *neşe*.

Kendimi onların dokunuşlarında, benim de onlara dokunuşlarımda kaybediyorum. Zevk, her şeyi daha da ateşli hale getiren tembel bir baştan çıkarma içinde alçalıp yükseliyor. Özellikle Danik'in dudakları kulağıma değdiğinde ve şöyle dediğinde. "Seni birlikte götürmek istiyoruz."

Birlikte.

Titriyorum, şimdiden başımı sallıyorum. "Evet. Kesinlikle."

Feofan usulca gülüyor. "Bunu söyleyebileceğini düşündük." Sikini girişime bastırana kadar beni aşağı çekiyor. "Rahatla, sevgilim. Seni yakaladık."

Rahatla. Beklentiyle titrerken imkansız bir görev. Bunu daha önce de yaptık-Danik ve Feofan, evet, ama aynı zamanda Rusalka ve Inna ve diğer kombinasyonlar. En sevdiğim şeylerden biri haline geldi. Feofan beni sikinin içine sokarken Danik'e yaslanıyorum, ta ki birbirimize yapışana kadar.

Birlikte. Açık kahverengi yanaklarında bir allık beliriyor, alevleri etrafımızda dans ediyor. "Şimdi Danik."

İkisi de bu gece özellikle iri olmayı tercih etmedi ama *iki kişiler* ve üzerime oturmaları başımı geriye atmama yetecek kadar sıkı. En azından Rusalka'nın dikkatinin üzerimde olduğunu hissedene kadar. Alevlerinin yüzümü okşamak için uzaklara uzandığını hissedene kadar.

Gözlerimi açtığımda onları beni izlerken buluyorum, Zhenya amlarını yalarken Inna arkadan sikiyor, saçlarını geride tutuyor, böylece Rusalka'yı diliyle nasıl çalıştırdığını açıkça görebiliyorum. Bu beni ürpertiyor, bu da Danik ve Feofan'ın zevkle inlemesine neden oluyor.

Beni yavaşça sikerken bile üzerimde öpüşüyorlar, yarakları neredeyse acı verecek kadar içime giriyor. Bu pozisyonda iyi hareket edemiyorum, bu yüzden kendimi onların hareketlerine, dokunuşlarına bırakıyorum. Boşalmazam ölecekmişim gibi hissedene kadar inşa ediyor, inşa ediyor ve inşa ediyor.

Danik ve Feofan hızlarını artırırken Rusalka'nın alevi göğsümden aşağıya, karnımın üzerinden klitorisime doğru akıyor. "Birlikte," diye mırıldanıyor Danik gergin bir sesle.

"Birlikte," diye yineliyor Feofan, kalçalarımı sıkıca kavırıyor.

Klitorisime karşı baskı artıyor, tam da ihtiyacım olan şekilde titreşiyor. "Birlikte," diye nefes alıyorum. Sanki bu kelime doruk noktamın kilidini açıyor, Danik ve Feofan'ın hızı arttıkça içimi titretiyor ve sonra onlar da boşalıyor, beni tohumlarıyla dolduruyorlar.

Inna yanımda belirmeden önce içimden güçlkle çıkıyorlar. "Benim sıram, aşkım." Beni kucaklayıp Rusalka'nın uzandığı kanepeye götürüyorlar, Zhenya şimdi onun kucağında, eli kalçalarının arasında. Inna beni yanlarına yatırıyor ve bacaklarımı iyice bastırıyor. Gülüyorlar, ses saf baştan çıkarıcı. "Feofan ve Danik seni hemen doyurdular, değil mi?"

Vücudumun aşağısına, bunun kanıtının amımın ve kalçalarımın her yerinde olduğu yere bakıyorum. Tüm vücudumu sıkıyor. "Evet."

"O zaman benim için hazırsın." Bu gece sikleri normalden daha büyük ve çok hoşuma gideceğini şimdiden bildiğim hınzır bir kıvrımı var. Yavaş bir vuruşla içime girerken beni iyice bastırıyorlar. Bakmadan uzanıyorum, Rusalka'nın boştaki elini yakalıyorum ve Inna beni sikerken parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. İçime girdiklerinde sırtım eğiliyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Inna boşılırken beni öpüyor, beni dolduruyor ve sonra aşırı dolduruyor. Geri çekildiklerinde tohumlar kalçalarımın altına aşağı fırlıyor, Zhenya'yı belinden kavıyor ve onlarla birlikte kaldırıyorlar. "Gel buraya, sen."

Zhenya'nın neşeli kıkırdaması beni gülümsetiyor. Rusalka'nın yanına yığılıyorum ve Danik ile Feofan'ın sevişmelerini izliyorum, öyle bir şekilde birbirlerine sürtünüyorlar ki orgazmdan normalden daha hızlı kurtulduklarını düşünüyorum.

"Buraya gel, küçüğüm." Rusalka beni çeğiştirerek onların üzerine oturtuyor ve yüzümü okşuyor. "Hazır mısın?"

"Senin için mi? Her zaman mı?"

Etleri aramızda kıpırdarken beni yavaşça öpüyorlar, formları bir penise uyum sağlamak için değişiyor. Bunu yapabildiklerini yıllardır biliyordum ama bu henüz geçmediğimiz bir eşikti. Rusalka her zaman ateşini, parmaklarını ya da dilini kullanırdı. Ama bu gece birçok açıdan farklı, bu yüzden bu şekilde de farklı olacağı mantıklı.

Beni sıklerinin üzerine kaldırdıklarında pençeleri kıcıma batıyor, sonra onlar da değişip parmaklara dönüşüyor. Onları her şeyimle öpüyorum ve bu yeterli olmadığında fısıldıyorum, "Seni çok seviyorum Rusalka. Senden bir bebeğim olsun istiyorum."

"Bu geceden sonra, iyi bir şansın var." Beni aletinden aşağı indirirken o kadar yavaş hareket ediyor ki, onu acele ettirme dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. Rusalka ellerinden birini boynumun dibine doğru kaydırıyor. "Ama umarım hemen hamile kalmazsın diye bencilce davranıyorum." İçime girerken klitorisimi okşuyor, her seferinde bir tembel vuruş. "Diğerlerinin seni doldurmasını izlemek hoşuma gitti, ufaklık."

"Ben de beğendim..." Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Daha önceki orgazmlarım, gelmekte olanın yanında hiçbir şey ifade etmiyor, daha önce gelen zevkin üzerine inşa ediliyor. "Yaklaştım."

"Biliyorum," derler basitçe. "Al beni, küçüğüm. Her damlasını al."

Orgazmım bir kreşendoya ulaşıyor ve Rusalka nefesinin altında küfredip içime boşılırken bile vücudum kontrolü ele alıyor, horozlarını aşağı doğru itiyor. Yer değiştiriyorlar, beni kanepeye yatırıyorlar ve iyice öpüyorlar ama geri çekilmek için hiçbir hamle yapmıyorlar. "Seni seviyorum, Belladonna. Kelimelerin ötesinde."

Gözlerimi zar zor açabiliyorum ama kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum. "Ben de seni seviyorum. O kadar çok ki bazen nefes alamadığımı düşünüyorum."

Rusalka'nın alçak sesle kıkırdaması beni ürpertiyor. "Nefes almaya devam et küçüğüm. Şafaktan önce saatlerimiz var ve her bir parçasını kullanmaya niyetliyiz."

Rusalka ve Belladonna'nın hikayesini okuduğunuz için çok TEŞEKKÜRLER! Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. [Bültenime kaydolarak](#) Azazel ve Eve'in kitabıyla ilgili hiçbir haberi kaçırmadığınızdan emin olun!

YAZAR HAKKINDA

Katee Robert (she/they) *New York Times* ve USA Today çoksatan baharatlı romantizm yazarıdır. *Entertainment Weekly* yazdıklarını "anlatılamayacak kadar ateşli" olarak nitelendiriyor. Kitapları iki milyondan fazla satmıştır. Kuzeybatı Pasifik'te kocaları, çocukları, kendini köpek sanan bir kedileri ve kendilerini kucak köpeği sanan iki Danua'larıyla birlikte yaşıyorlar.

Web sitesi: www.kateerobert.com

Newsletter: <https://dashboard.mailerlite.com/forms/228943/118255546612582170/share>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.